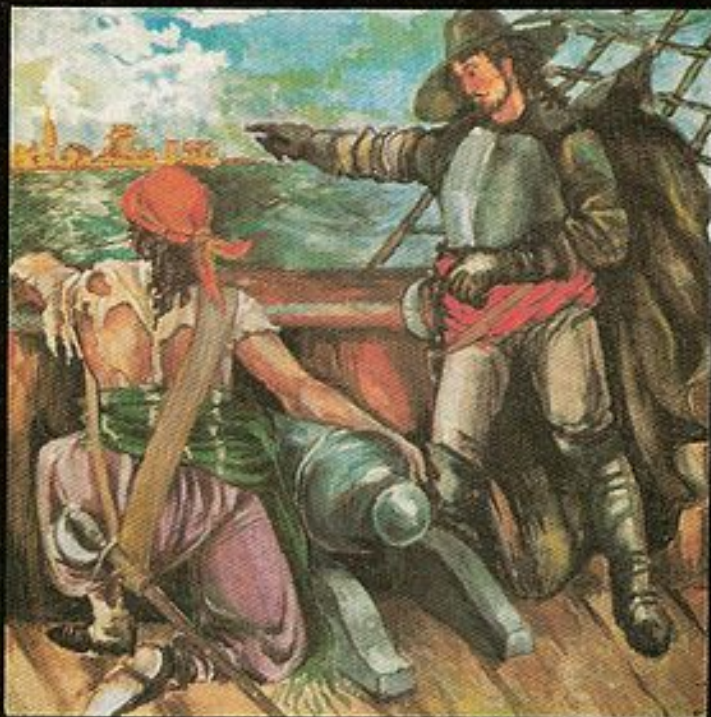

Емилио Салгари

ЧЕРНИЯТ
КОРСАР

Емилио Салгари
Черният корсар

I

ФЛИБУСТИЕРИТЕ ОТ ТОРТУГА

Един силен глас, в който се долавяха металически нотки, се надигна от морето и Отекна сред мрака с тези заплашителни думи:

– Хей вие, хора от лодката! Спрете или ще ви пратя на дъното!

Малкият плавателен съд с двама мъже в него, който с мъка напредваше по черните като мастило вълни, държейки се настрана от високия отсрещен бряг, който се очертаваше смътно на линията на хоризонта, сякаш там се криеше някаква опасност, рязко спря. Издърпали бързо греблата, двамата моряци се изправиха отривисто и загледаха неспокойно пред себе си, устремявайки поглед към една огромна сянка, която сякаш изведнъж бе изплувала от вълните.

И двамата бяха на около четиридесет години, но с енергични, остри очертания на лицата, които изглеждаха още по-дръзки от гъстите, четинести бради, не познали, по всяка вероятност, употребата на гребен или четка.

Две широкополи, филцови шапки, надупчени на много места и разпокъсани, покриваха главите им; раздрани вълнени, избелели ризи без ръкави зле прикриваха яките им гърди, пристегнати отдолу с червени пояси, също превърнати в дрипи, но придържащи чифт големи, тежки pistolети. Късите им калцуни също бяха раздрани, а босите им крака полепени от черна кал до колената.

Двамата мъже, които човек можеше да вземе за бегълци от някои от затворите на Мексиканския залив, ако по онова време е имало такива, каквито по-късно изобилствуваха в френска и английска Гвиана, виждайки тази огромна сянка да се очертава ясно на тъмносиния фон на хоризонта сред блесналите звезди, си размениха неспокоен поглед.

– Виж, Кармо – каза оня, който изглеждаше по-млад. – Погледни ти, който имаш по-остър поглед. Знай, че се касае за живот или смърт.

– Виждам кораб, който, макар да не е по-далеч от три pistolетни изстрела, не бих могъл да кажа дали иде от Тортуга, или от испанските колонии.

– Съмнително е да са приятели. Да дръзнат да стигнат дотук, почти под прицела на топовете на фортовете и при опасността да срещнат високопоставена ескадра кораби, съпровождащи някой галеон, препълнен със злато...

– Както и да е, видели са ни, Ван Щилер, и няма да ни оставят да побегнем. И да опитаме, един картеч ще е достатъчен да изпрати и двама ни в селенията на Велзевул.

Същият глас от преди, могъщ и звучен, отекна за втори път сред мрака и се изгуби далеч по водите на залива:

– Кой е там?

– Дяволът – измърмори оня, когото наричаха Ван Щилер.

Но другарят му се качи на седалката и викна с пълен глас:

– Кой е смелчагата, гдето иска да узнае от коя страна идеме? Ако любопитството го разяжда, нека дойде при нас и ще му отговорим с pistolетен залп.

Тази самонадеяност, вместо да раздразни човека, който ги разпитваше от мостика на кораба, като че ли го развесели, защото отговори:

– Смелчагите да се приближат, за да прегърнат своите братя от брега.

Двамата мъже от лодката нададоха радостен вик.

– Братята от брега! – възкликнаха.

После оня, който се наричаше Кармо, добави:

– Да ме погълне морето, ако не съм познал гласа, който ни праща тази добра вест.

– Кой мислиш, че е? – попита другарят му, който се бе вкопчил във веслото и гребеше с всички сили.

– Само един човек сред всички храбреци от Тортуга може да дръзне да проникне тук, под носа на испанските фортове.

– Кой?

– Черният Корсар.

– Небеса! Самият той!...

– Каква тъжна новина трябва да съобщим на този смел моряк – измърмори Кармо с въздишка. – А оня наистина е мъртъв...

– Докато междувременно той се е надявал да стигне навреме, за да го изтръгне жив от ръцете на испанците, нали, приятелю?

– Да, Ван Щилер.

– И това е вторият му брат, когото бесят.

– Да, вторият. Двама братя, и двамата окачени на позорната бесилка.

– Той ще отмъсти, Кармо.

– Вярвам в това и ние ще бъдем на негова страна. Денят, в който видя удушен онзи проклет губернатор на Маракайбо, ще бъде най-красивият в живота ми и ще пуша двата изумруда, които пазя съшити в

панталоните си. За тях ще ми дадат поне хиляда пиастри, които ще изпия с другарите си.

– Ето, казвах ли ти? Това е кораба на Черния Корсар.

Тримачтовият кораб, който доскоро не можеше да бъде добре различен поради дълбокия мрак, сега се намираше на един хвърлей от малката лодка. Бе един от ония бързоходни кораби, които флибустиерите от Тортуга използват, за да догонват големите испански галеони, откарващи в Европа богатствата на централна Америка, Мексико и екваториалните области. Дори платноходи, снабдени с високи мачти, за да се възползват и от най-лекия ветреца, с тесен кил, висок нос и кърма, както са ги правили навремето, и страшно въоръжени: дванадесет огнени гърла на дванадесет къси топа подаваха заплашително черните си вратове от левия и десен борд, докато от високата задна част на палубата се проточваха два тежки ловни топа, предназначени да пръснат мостика на врага с картечен залп.

Корсарският кораб бе спрял, за да изчака лодката, а на носа можеше да се видят, при светлината на един фенер, десет-дванадесет въоръжени мъже с пушки, които изглеждаха готови да открият огън при най-малко подозрение.

Стигнаха под борда на платнохода, двамата моряци сграбеха подвърленото им въже заедно с една въжена стълба, вързаха лодката, прибраха веслата и се изкачиха на палубата с изненадваща ловкост.

Двама мъже с пушки насочиха към тях оръжието си, а един трети се приближи, подавайки към новодошлите светлината на фенера си.

– Кой сте? – попита.

– По дяволите! – възкликна Кармо. – Приятелите вече не се познават...

– Нека акулите ме изядат, ако това не е бискаецът Кармо – викна човекът с фенера. – Как така си още жив, а ние в Тортуга те смятахме за мъртъв? Ето ти още един възкръснал! А ти не си ли Ван Щилер от Хамбург?

– От плът и кръв – отговори оня.

– И ти ли убягна на бесилото?

– Понеже смъртта не ме желаше, реших, че ще е по-добре да поживея още някоя година.

– А шефът ви?

– Тихо – рече Кармо.

– Можеш да говориш, кажи, мъртъв ли е?

– Сган от гарвани. Свършихте ли да грачите? – викна

металическият глас, който така заплашително се бе обърнал към хората от лодката.

– Небеса! Черният Корсар! – промълви Ван Щилер и потръпна. Повдигайки глас, Кармо отговори:

– Ето ме, коменданте.

Един мъж слезе от командния мостик и се насочи към тях, с ръка върху дръжката на пистолета, който висеше на колана му. Беше изцяло облечен в черно, а елегантността му не бе обичайна за флибустиерите от големия Мексикански залив – хора, които се задоволяваха с чифт калцунн и една риза, понеже полагаха повече грижи за оръжието си, отколкото за облеклото.

Носеше пишна куртка от черна коприна, обшита с дантели от същия цвят и ревери от черна кожа; копринените му черни панталони бяха пристегнати от широк пояс с ресни, а ботушите му стигаха над колената. Широкополата му плъстена шапка бе закичена с дълго перо, което стигаше до раменете му.

Чертите на лицето му бяха изящни: правилен нос, малки, червени като корал устни, открито чело, пресечено от лека бръчка, която придаваше меланхолична нотка на това лице. Очите му бяха черни като въглен, веждите дълги и като изписани; на моменти те така се свъсваха, че внасяха уплаха и сред най-закоравелите пирати от залива. Бе висок и строен, което от пръв поглед подсказваше благородния му обществен произход на човек, навикнал да заповядва.

Виждайки го да приближава, двамата мъже от лодката се спогледаха някак тревожно и прошепнаха:

– Черният Корсар!

– Кой сте и от къде идвате? – попита Корсарът и застана пред тях, без да сваля десницата си от дръжката на пистолета.

– Ние сме флибустиери от Тортуга, двама братя от брега – отвърна Кармо.

– И от къде идете?

– От Маракайбо.

– Значи сте се изплъзнали от ръцете на испанците.

– Да, коменданте.

– Към кой кораб се числехте?

– Към кораба на Червения Корсар.

Като чу тези думи Черният Корсар потръпна, после за миг замълча без да сваля огнения си взор от двамата флибустиери.

– Към кораба на моя брат – рече накрая и гласът му леко потрепери.

Сграбчи грубо Кармо за едната ръка и го поведе към кърмата, влачейки го почти насила. Като стигна под командния мостик, вдигна глава към едного, който стоеше изправен горе, сякаш очакваше заповеди и му каза:

– Продължавайте курс навътре, Морган; хората да бъдат в бойна готовност, а артилеристите – със запалени фитили. Дръжте ме в течение на всичко.

– Да, коменданте – отвърна другият. – Ще ви предупредя за всеки кораб или шлюпка, която ни доближи.

Черният Корсар слезе на кърмовия пулт, държейки все Кармо за ръка, влезе в малка кабина, мебелирана елегантно и осветена от позлатена лампа, макар на флибустиерските кораби да бе забранена каквато и да е светлина след девет часа вечерта, и посочвайки един стол, рече отсечено:

– Сега говори.

– На вашите заповеди, коменданте.

Вместо да го разпитва, Корсарът бе втренчил очи в него с ръце кръстосани на гърдите. Бе по-блед от всеки друг Път, а гърдите му се повдигаха от чести въздишки. Два пъти разтвори устни да проговори, но бързо ги склучи, сякаш се страхуваше да зададе въпроса, чийто отговор би бил ужасен.

Най-последно, с усилие, запита с глух глас:

– Убиха го, нали?

– Кого?

– Брат ми, онзи, когото наричаха Червения Корсар.

– Да, коменданте – отвърна Кармо с въздишка. – Убиха го подобно на другия ви брат. Зеления Корсар.

Дрезгав вик, в който се криеше нещо диво и същевременно сърце-раздирателно, излезе от устните на коменданта.

Кармо го видя да побледнява ужасно и да поставя ръка на сърцето си. После се строполи на един стол, криейки лице под широките поли на шапката си. Остана няколко минути в тази поза, през което време морякът от лодката го чу да хълца, после скочи на крака, сякаш се бе засрамил от тази си слабост. Страшното вълнение, което го бе обзело, бе напълно изчезнало; сега лицето му бе спокойно, челото ясно, бе възвърнало цвета си, но в погледа му играеха такива мрачни мълнии, че вселяваха страх. Обиколи два пъти кабината, сякаш да се успокои напълно преди да продължи разговора, после седна и каза:

– Страхувах се, че ще пристигна късно, но ми остава отмъщението.

Разстреляха ли го?

– Обесиха го, синьор.

– Сигурен ли си?

– Видях го с очите си да виси на бесилката, издигната, на „Пласа де Гранда“.

– Кога го обесиха?

– Днес, следобед.

– Как умря?

– Като герой, синьор. Червеният Корсар не можеше да умре по друг начин, дори...

– Продължавай!

– Докато клупът се затягаше, намери сили да заплуе в лице губернатора.

– Кого, онова куче Ван Гулд ли?

– Да, фламандският херцог.

– Все той! Винаги той! Каква ли ужасна клетва е произнесъл против мен! Единият ми брат убит предателски, а Другите двама обесени от него!

– Те бяха двамата най-смели флибустиери в залива, затова естествено е да ги е мразил.

– Остава ми отмъщението! – викна флибустиерът с ужасен глас. – Не, няма да си отида от този свят преди да унищожа Ван Гулд с цялото му семейство и докато не опожаря, града, който той управлява. Маракаибо, ти си моето нещастие, но аз също ще бъда твоето!... Ако трябва ще повикам всички флибустиери от Тортуга и всички буканиери от Санто Доминго и от Куба, но от тебе няма да остане камък върху камък! А сега говори, приятелю, разкажи ми всичко. Как ви хванаха?

– Не ни хванаха със силата на оръжието, а ни изненадаха предателски, когато бяхме беззащитни, коменданте. Както знаете, брат ви се бе отправил към Маракаибо, за да отмъсти за смъртта на Зеления Корсар, тъй като се бе заклел подобно на вас, да обеси фламандския херцог. Бяхме осемдесетина човека, решени на всичко, дори да поведем бой с цяла ескадра, но бяхме направили сметките си без лошото време. При устието на Маракаибския залив ни изненада ужасен ураган, който връхлетя със страшни вълни отгоре ни, разби кораба и го прати на дъното. След безкрайни мъки, само двадесет и шест души успяхме да достигнем до брега; – бяхме в такова окаяно състояние, без всякакво оръжие, че бе немислима каквато и да е съпротива. Вашият брат ни окуражаваше и водеше бавно през блатата от страх, че испанците са ни забелязали и

започнали да ни преследват. Вярвахме, че ще намерим сигурно убежище в гъстите гори, когато попаднахме на засада. Триста испанци, водени лично от Ван Гулд се стовариха връз нас, затвориха ни в железен обръч, избиха ония, които оказваха съпротива и ни закараха пленници в Маракаибо.

– И брат ми ли беше в това число?

– Да, коменданте. Макар въоръжен само с една кама, бе се защитавал като лъв, предпочитайки да умре в боя, отколкото на бесилото, но фламандецът го бе познал и вместо да го убие на място, нареди да бъде пощаден. Замъкнаха ни в Маракаибо и след като бяхме измъчвани от войниците и оплюти от населението, ни осъдиха на смърт. Но вчера сутринта на мен и моя приятел Ван Щилер провървя повече отколкото на другите, защото успяхме да удушим нощния пазач и да побегнем. От колибата на един индианец, който ни приюти, присъствувахме на смъртта на вашия брат и неговите храбри флибустиери, а вечерта, подпомогнати от един негър се натоварихме на лодка, решени да прекосим Мексиканския залив и стигнем Тортуга. Това е всичко, коменданте.

– И така, моят брат е мъртъв! – рече Корсарът с ужасно спокоен глас.

– Видях го, както виждам вас.

– И още ли виси на позорното бесило.

– Ще виси три дни.

– А после ще го хвърлят в някоя клоака.

– Безспорно, коменданте.

Неочаквано Корсарът рязко се изправи и се приближи до флибустиера.

– Теб страх ли те е? – попита го със странна нотка в гласа.

– Нито от Велзевул, коменданте.

– Значи не те е страх от смъртта?

– Не.

– Ще ме последваш ли?

– Къде?

– В Маракаибо.

– Кога?

– Тази нощ.

– Градът ли ще нападаме?

– Не, сега не сме достатъчно на брой, но по-нататък Ван Гулд ще получи новини от мен. Тази вечер ще идем ние двамата и твоят приятел.

– Сами ли? – попита учудено Кармо.

- Сами.
- Но какво искате да правите?
- Да прибера трупа на брат си.
- Внимавайте, коменданте! Рискувате да ви заловят.
- Ти знаеш ли кой е Черния Корсар?
- Гръм и мълния! Най-смелият флибустиер от остров Тортуга.
- Иди ме чакай на палубата и кажи да приготвят лодка.
- Излишно е, капитане, разполагаме с нашата, която е истински бегач.
- Отивай!

II ЕДНА СМЕЛА ЕКСПЕДИЦИЯ

Кармо побърза да се подчини, защото знаеше, че старшият Корсар не търпи разтакане.

Ван Щилер го чакаше пред люка, в компанията на боцмана и някои от флибустиерите, които го разпитваха за нещастния край на Червения Корсар и екипажа му, изказвайки ужасни закани към испанците от Маракайбо и най-вече към техния губернатор. Когато хамбургчанинът научи, че трябва да приготвят лодката, за да се завърнат на брега, от който се бяха откъснали по чудо, не можа да прикрие учудването и уплахата си.

– Да се върнем отново там! – възкликна. – Ще оставим костите си, Кармо.

– Е, този път няма да сме сами.

– Кой ще ни придружава?

– Черният Корсар.

– Тогава не ме е страх. Този невероятен човек струва колкото сто флибустиери.

– Но идва сам.

– Няма значение, Кармо, с него съм спокоен. Връщаме се в Маракайбо, така ли?

– Да, мой драги, и трябва да се постарам да доведем начинанието до добър край. Хей, боцмане, нареди да хвърлят в лодката три пушки, муниции, две саби за абордаж за двама ни и нещо да сложим в устата си. Не се знае какво може да се случи и кога ще успеем да се върнем.

– Готово – отвърна боцмана. – Не забравих дори и тютюна.

– Благодаря, приятелю. Ти си перлата на боцманите.

– Ето го – рече в същото време Ван Щилер.

Корсарът се появи на палубата. Носеше същия мрачен костюм, но на бедрото си бе окачил дълга шпага, а на кръста – чифт тежки пистолети и една от ония остри испански ками, наречени „милосърдни“. Преметната на ръката си носеше широка наметка, черна като костюма му.

Приблужи до човека, който стоеше на командния мостик и би следвало да е вторият офицер, размени с него няколко думи и рече отсечено на двамата флибустиери:

– Да тръгваме.

– Готови сме – отвърна Кармо.

Тримата слязоха в лодката, която бяха издърпали под кърмата. Корсарът се уви с наметката и седна на носа, а флибустиерите, сграбчили веслата, започнаха усърдно трудната маневра.

Флибустиерският кораб бързо бе изгасил позиционните светлини и обърнал платната, бе започнал бавно да следва лодката, избягвайки насрещните вълни, за да не я изпревари. Вероятно вторият офицер искаше да съпроводи своя шеф До самия бряг, за да му окаже помощ в случай на изненада.

Полуизтегнат на носа, с глава, опряна на едната ръка, корсарът стоеше мълчалив, но погледът му, остър като на орел, се плъзгаше внимателно по тъмния хоризонт, сякаш искаше да различи пръв американския бряг, скрит от взора. От време на време извърщаше глава към своя кораб, който го следваше отблизо, след което отново впиваше поглед на юг.

Междувременно Ван Щилер и Кармо гребеха тъй усърдно, че тясната, пъргава лодка просто летеше над черните вълни. Ни един от тях не изглеждаше загрижен, че трябва отново да се върне към брега, където ги дебнеше неумолимият враг – тъй голямо бе доверието, което хранеха в смелостта и достойнствата на безподобния Корсар, чието име само бе достатъчно, за да всее ужас сред крайбрежните градове на големия Мексикански залив.

Вътрешното море на Маракайбо, гладко като зехтин, позволяваше на бързата лодка да напредва без много да изморява двамата гребци. Това място, затворено от два носа, които го защитаваха от вълните на големия залив, е лишено от стръмни брегове и подводни течения, затова рядко там водите са неспокойни.

Двамата пирати гребеха вече цял час, когато Черният Корсар, който дотогава бе останал напълно неподвижен, се изправи рязко, сякаш искаше да обхване с поглед целия хоризонт. Една светлина, която никои не би сбъркал със звезда, блестеше над водата, някъде на югозапад и мигаеше на всяка минута.

– Маракайбо! – рече Корсарът мрачно, но в гласа му трептяха нотки на глуха ярост.

– Да – отвърна Кармо, който се бе извърнал.

– На колко отстоим?

– Може би три мили, капитане.

– Значи в полунощ ще бъдем там.

– Да.

- Крайбрежни кораби минават ли?
- Само този на митничарите.
- Трябва да го избегнем.
- Знаем място, където можем да слезем спокойно и скрием лодката

Между тръстиките.

- Тогава напред.
- Само една дума, капитане.
- Говори.
- Добре би било нашият кораб да не приближава повече.
- Вече обърна и ще ни чака в открито море – отвърна Корсарът. Няколко минути мълча, после подхвана:
- Вярно ли, че в залива се намирала някаква ескадра?
- Да, коменданте, тази на контраадмирал Толедо, който охранява Маракайбо и Гибралтар.¹

– Страх ли ги е? Страх ги е, защото Олонеца е вече в Тортуга и ако ги подхванем от две страни, бързо ще ги пратим на дъното.

Отново се уви в наметката си, нахлупи шапката и седна, без да откъсне очи от онази светеща точка, която сочеше пристанищния фар.

Лодката отново се втурна, но вече носят и не сочеше провлака на Маракайбо, за да избегне кораба на митническите стражи, които безсъмнено щяха да ги спрат.

Половин час по-късно брегът на залива бе напълно видим, не по-далеч от половин миля. Плажът меко се спускаше към морето, гъсто обрасъл с високи тръстики – растения, които се срещат най-често при блатните устия, изобилствуващи с комари, носители на ужасната жълта треска.

По-нататък, на звездния фон на небето, се виждаше буйна, гъста растителност, чиито огромни стръкове от перести листа се поклащаха като гигантски ръце из въздуха.

Кармо и Ван Щилер забавиха хода и се обърнаха да видят брега. Напредваха съвсем предпазливо, стараяйки се да не вдигат никакъв шум и оглеждайки се във всички посоки, сякаш очакваха отвсякъде изненада. Черният Корсар остана спокоен, но пред себе си бе поставил трите пушки, натоварени от боцмана, за да поздравя със залп първата лодка, която би дръзнала да ги доближи.

Трябва да беше полунощ, когато лодката заседна в пясъка сред

1. Назвение, употребено от Салгари, за да означа една от испанските крепости на Карибско море. – Б. пр.

тръстиките, дълбоко навътре между възлестите им корени.

Корсарът се надигна, бързо огледа брега, после леко скочи на сушата, завързвайки лодката за един клон.

– Оставете пушките – каза на Ван Щилер и на Кармо. – Имате ли пистолети?

– Да, капитане – отвърна хамбургчанинът.

– Знаете ли къде сме?

– На десет-дванадесет мили от Маракаибо.

– Градът зад тази гора ли е разположен?

– Да, на края й.

– Бихме ли могли да влезем нощем?

– Невъзможно, капитане. Гората е много гъста и не бихме могли да я прекосим преди утре сутринта.

– Следователно ще трябва да чакаме до утре вечер, така ли?

– Ако не рискувате да влезете в Маракаибо през деня. Ще трябва да се примирим и да чакаме.

– Непредпазливо ще е да се покажем в града през деня – отговори Корсарът, сякаш говорейки на себе си. – Ако и да е тук корабът ми да ни окаже помощ и ни прибере, бих дръзнал, но „Мълния“ сега кръстосва във водите на големия залив.

Остана няколко минути неподвижен и мълчалив, сякаш бе погълнат от тежки мисли, след което подхвана:

– А брат ми, дали ще го намерим все още?

– Ще остане на показ на „Пласа де Гранада“ в течение на три дена, казах ви го и преди – рече Кармо.

– Тогава имаме време. Познавате ли някого в Маракаибо?

– Да, един негър, оня, който ни даде лодката да избягаме. Живее на края на тази гора в една самотна колиба.

– Няма ли да ни издаде?

– Отговаряме за него.

– Хайде, на път!

Изкачиха брега – Кармо отпред, Корсарът по средата и отзад Ван Щилер, и веднага навлязоха в тъмния лес, движейки се непредпазливо, с наострени уши и ръце на дръжките на пистолетите. Гората се издигаше пред тях мрачна, като огромна пещера. Стволове с най-различни форми и размери се извисяваха с огромните си листа, които напълно скриваха звездния свод. Навред висяха лиани, преплетени по най-различен начин, изкачваха се и се спускаха по стволите на палмите, разклоняваха се наляво и надясно, а други лазеха по земята, оплетени с коренищата,

които затрудняваха, не малко движението на тримата флибустиери, принуждавайки ги на дълги обходи, за да си проправят път, или да си служат с абордажните саби, за да ги секат. Сред тези хиляди дървета просветваха големи точки от ярка светлина, танцуваха ту ниско до земята, ту високо сред гъстия листак, после изведнъж изгасваха, за да възпламнат отново, образувайки истински светлинни вълни с несравнима, фантастична красота. Това бяха големите светулки на Южна Америка, които изпускат тъй силна светлина, че човек може на нея да чете дребни букви на няколко метра разстояние, и които, затворени в стъкло бурканче, могат да осветяват стая. Прехвъркаха и *lampyris occidentalis*, други прекрасни фосфоресциращи насекоми, които се срещат на големи ята в джунглите на Гвиана и Екватора.

Без да отронят дума, тримата флибустиери продължаваха да вървят и да се озъртат, защото освен хората, техни врагове бяха и обитателите на горите: кръвожадните ягуари и змиите, а особено змията ярака, силно отровно влечуго, което човек не може да забележи дори през деня, тъй като цвета на кожата му се слива с този на сухите листа.

Трябва да бяха изминали две мили, когато Кармо, който вървеше все напред, защото познаваше местата, спря рязко и бързо зареди един от pistolетите си.

– Ягуар или човек? – попита Корсарът, от което пролича, че не изпитва никакъв страх.

– Може да е ягуар, а може и съгледвач – отвърна Кармо. – По тия места човек не е сигурен, че ще дочака утрешния ден.

– Къде мина?

– На двадесет крачки от мен.

Корсарът се наведе до земята и заслуша внимателно, спирайки дъха си. До ушите му достигна леко шумолене на листа, но този шум бе тъй слаб, че само много тренирано ухо можеше да го долови.

– Може да е животно – каза изправяйки се. – Но ние не сме хора, които се плашат, хващайте сабите и ме следвайте.

Заобиколи ствола на едно огромно дърво, което се издигаше сред палмите, после спря посред шума на някакви огромни листа и впи поглед в мрака. Шумоленето на сухи листа бе престанало, но до слуха му малко по малко достигна лек металически звук, сякаш някой дигаше петлето на пушка.

– Стойте! Тук има някой, който ни дебне и чака момента да стреля връз нас.

– Дали са ни видяли да слизаме от лодката? – промълви Кармо,

обзет от безпокойство. – Тези испанци имат навсякъде шпиони.

Корсарът бе стиснал с десницата си сабята, а с лявата – пистолета и се мъчеше да заобиколи гъсталака от листа, без да предизвика ни най-малък шум. Изведнъж Кармо и Ван Щилер го видяха да се хвърля напред и с един скок да връхлетява върху една човешка фигура, която неочаквано се бе надигнала от един храст. Нападението на Корсарът бе тъй неочаквано и поривисто, че човекът, който готвеше засадата, се строполи и дигна крака във въздуха, ударен посред лицето от дръжката на сабята.

Кармо и Ван Щилер веднага се нахвърлиха отгоре му и докато първият събираше пушката, която оня бе изпуснал. Другият насочи пистолета си към него и каза:

– Ако мръднеш си мъртъв.

– Един от нашите врагове – рече Корсарът, навеждайки се към човека.

– Да, един от войниците на проклетия Ван Гулд – отвърна Ван Щилер. – Какво е правил скрит на това място? Любопитен съм да науча.

Размотаха червените си вълнени пояси, които носеха около бедрата и завързаха ръцете на пленника, който не посмя да окаже никаква съпротива.

– А сега да видим кой си – рече Кармо.

Испанецът, който беше зашеметен от удара, започна да се съвзема, опитвайки се да стане.

– Карамба! – промълви с треперещ глас. – В ръцете на дявола ли съм попаднал?

– Отгатна – рече Кармо. – Знам, че обичате да наричате нас, флибустиерите с това име.

Испанецът затрепери тъй силно, че Кармо го досмеша.

– Недей трепери отсега – каза му, смеейки се. – Запази страха си за по-късно, когато ще танцуваш фанданго из въздуха, с въже, стегнато около врата.

После, обръщайки се към Корсара, който мълчливо наблюдаваше пленника, го попита:

– Да го довърша ли с един пистолетен изстрел?

– Не – отвърна капитанът.

– Може би предпочитате да го обесим на онова там дърво?

– Още по-малко.

– Може би е един от ония, които са бесили Червения Корсар и хората му, капитане.

При този спомен страхотна мълния проблесна в очите на Черния Корсар, но бързо изгасна.

– Не искам да умре – рече с глух глас. – Може да ни бъде по-нужен жив, отколкото като обесен.

– Тогава добре да го вържем.

Запали парче фитил за оръдие, което държеше в джоба си и го доближи до лицето на испанеца.

Нещастникът, попаднал в ръцете на страшните флибустиери от Тортуга, нямаше повече от тридесет години; бе дълъг и слаб като съотечественика си Дон Кихот, с ъглесто лице, покрито с четинеста, червеникава брада и две сиви, разширени от страха очи. Бе облечен с куртка от жълта кожа, оскъдно украсена и широки панталони на черни и червени черти, нахлузени в дълги ботуши от черна кожа. На главата си носеше стоманен шлем с някакво проскубано перо, а от кръста му висеше дълга сабя, чиято ножница бе доста ръждясала в краищата си.

– В името на Велзевул! – възкликна Кармо, смеейки се. – Ако губернаторът на Мараканбо има все такива смелчаци, значи ги храни с оцетова попара, защото тоя тук е по-слаб от пушена херинга. Капитане, струва ми се, че си заслужава труда да го обесим.

– Не съм казал да го бесите – отвърна Корсарът. После докосна пленника с върха на сабята си и му каза:

– Сега ще говориш, ако ти е мил живота.

– С живота ми е свършено – отвърна испанецът. – Никой не е излязъл жив от вашите ръце и дори да ви разкажа всичко онова, което бихте искали да научите, сигурен съм, че няма да осъмна.

– Бива си го испанецът – рече Ван Щилер.

– А отговорите му могат да го помилват – добави Корсарът. – Хайде, ще говориш ли?

– Не – отвърна пленникът.

– Обещах да ти пощадя живота.

– А как да ви вярвам?

– Какво?... А ти знаеш ли кой съм?

– Един флибустиер.

– Флибустиер, който се казва Черният Корсар.

– Пресвета Богородице от Гвадалупа! – възкликна испанецът и побледня. – Черният Корсар тук!... Дошли сте да избием всички ни и откъснем за брат си, Червеният Корсар, нали?

– Да, ако не искаш да говориш – отвърна флибустиерът с глух глас.
– Ще унищожа всички ви, от Мараканбо няма да остане камък върху

камък!

– В името на всички светци!... Вие тука?... – повтори пленникът, който още не се беше съвзел от изненадата.

– Говори!

– Излишно е, вече съм мъртъв...

– Черният Корсар е джентълмен, знай това, а един джентълмен винаги е държал на думата си – отвърна капитанът с тържествен глас.

– Тогава разпитайте ме.

III ПЛЕННИКЪТ

По даден знак на капитана, Ван Щилер и Кармо повдигнаха пленника и го сложиха да седне до едно дърво, без Да развързват ръцете му, макар да бяха сигурни, че няма Да направи какъвто и да е опит за бягство. Корсарът седна насреща му върху огромен корен, който излизаше от земята като гигантска змия, а двамата флибустиери заставаха встрани на гъстия храсталак, тъй като не бяха още съвсем сигурни дали пленникът е сам.

– Каж ми – рече Корсарът след няколко минути мълчание, – брат ми още ли е на показ?

– Да – отвърна пленникът. – Губернаторът нареди да виси три дни и три нощи, преди да хвърлят трупа на зверовете в гората.

– Вярваш ли, че ще можем да откраднем трупа?

– Може би, тъй като нощем има само един часови на пост на „Пласа де Гранада“. Петнадесетте обесени вече не могат да побегнат.

– Петнадесет!... – възкликна Корсарът с глух глас. – Значи жестокият Ван Гулд не е пощадил нито един.

– Ни един.

– И не се ли страхува от отмъщението на флибустиерите от Тортуга?

– Маракаибо е добре снабден с топове и войска.

– Какво могат да ни направят на нас топовете? – рече. – Нашите абордажни саби струват много повече; това видяхте при нападението на Сан Франциско ди Кампече, при Сан Агостино край Флорида и при други още битки.

– Вярно е, но Ван Гулд се чувствава сигурен в Маракаибо. – Е, ще видим, когато навлезем в залива с Олонеца.

– Олонеца! – прошепна испанецът и потръпна от ужас.

Изглежда Корсарът не обърна внимание на уплахата на пленника, защото подхвана, сменявайки тона:

– Какво правеше в тази гора?

– Наблюдавах брега.

– Сам ли?

– Да, сам.

– Страхувахте се да не ви изнадаме?

– Не отричам, защото бяхме известени за някакъв съмнителен кораб, който кръстосвал из залива.

– Моят?

– Щом сте тук, значи онзи кораб е бил вашият.

– Така че губернаторът е побързал да се укрепи, нали?

– Нещо повече: изпрати доверени лица в Гибралтар да предупредят адмирала.

Този път потръпна Корсарът, ако не от страх, то от безпокойство.

– Аха! – рече той и силно пребледня. – Значи корабът ми е в опасност. – Но повдигайки рамене, добави: – И все пак, когато флотата на адмирала стигне до Маракайбо, аз ще бъда на борда на „Мълния“.

Изправи се рязко и подсвирна на двамата флибустиери, които стояха на стража встрани и рече кратко:

– Тръгваме.

– А с този човек какво да правим? – попита Кармо.

– Водете го с нас; отговаряте с живота си за него, ако ви побегне.

– Гръм и мълния! – възкликна Ван Щилер. – Ще го държа за колана, да не му мине въобще наум да бяга.

Тръгнаха отново един след друг, в индианска нишка – Кармо най-отпред, а Ван Щилер последен, зад пленника, за да не го изгуби от поглед дори за секунда.

Започваше да се разсъмва. Мракът бързо се отдръпваше, подгонен от розовата светлина, плъзнала по небето и по върховете на гигантските дървета в джунглата. Маймуните, които са тъй многобройни в Южна Америка, особено във Венецуела, се събуждаха, изпълвайки леса със странни пясъци. По върховете на грациозните палми, наречени *асаи*, с тънък и елегантен ствол, сред зеления листак на огромните ериодендрони, сред дебелите лиани сипос, които се вият около дърветата или се вплитат във въздушните корени на ароидите и на изящните *бромелии* с отрупани клони от яркочервени цветове, подскачаха като палави дяволчета всякакви видове маймунки. Тук можеха да се видят цели племена от мико, най-грациозните, пъргави и интелигентни маймуни, макар да са тъй дребни, че човек може да ги сложи в джоба си; виждаха се и цели колонии от червени *сауи*, малко по-едри от катерица, с разкошна грива, която ги оприличава на лъвчета; после стада от моно, най-мършавите сред маймуните, с тъй дълги ръце и крака, че приличаха на огромни паяци, както и рояци *прего* – четириръчки, които са ужас на нещастните плантатори, защото опустошават всичко.

Не липсваха и пернатите, които смесваха кръсъщите си с тези на

маймуните. Сред големите листа на *помпонасите*, които служат за изработването на красивите и леки панамски сомбреро, или сред горичките с *ларанзии*, чиито цветове издават упойващ дъх, както и по пурпурните цветове на безкрайно красивите палми куарезми чуруликаха с пълно гърло малките *маитаео*, вид папагали с турскосини глави; големите червени папагали ара, които от сутрин до вечер неуморно крещят *ара-ара*, или онези птичета, наречени *хорадейра*, чийто глас напомня човешки плач.

Флибустиерите и испанецът, навикнали да бродят из лесовете на американския континент и островите на Мексиканския залив, не спираха да се любуват нито на растенията, нито на маймуните, нито на птиците, а се движеха колкото се може по-бързо, търсейки пътеките, по които са минали зверовете или индианците, забързани да излязат от този растителен хаос и зърнат час по-скоро Маракайбо. Корсарът бе замислен и мрачен, какъвто си беше почти винаги, дори на борда на кораба си или на пиршествата в Тортуга. Увит в широкото си черно наметало, с нахлупена върху очите шапка и ръка, опряна на ръкобрана на сабята, вървеше след Кармо, без да погледне хората си и пленника, сякаш нищо не го интересуваше, освен да Прекоси гората. Познавайки навиците му, двамата флибустиери внимаваха да не му задават въпроси, които да го откъснат от съзерцанието му. Най-много си разменяха на тих глас по някоя дума, съветваха се коя посока да хванат, после ускоряваха крачките си и проникваха все повече сред онези гигантски мрежи от *сипос* и палмови дънери, като прогонваха с присъствието си ята от онези прелестни птиченца, наречени *трохилиди* или птицемуха, с изящна, искрящо синя перушина и огненочервена човка.

Вървяха вече два часа, все по-бързо и по-бързо, когато Кармо, след миг на колебание, като погледна многократно дърветата и земята, спря и посочи на Ван Щилер един храсталак от *кухуйеро* – растения с твърди листа, които издават странни звуци щом задуха_вятърът.

– Тук ли е, Ван Щилер? – попита. – Струва ми се, че не се лъжа.

Почти в същия миг от храсталака се разнесоха приятни, сладостни звуци, като от флейта.

– Какво има? – попита Корсарът като повдигна рязко глава и отгърна наметалото си.

– Това е флейтата на Моко – отвърна Кармо с усмивка.

– Кой е този Моко?

– Негърът, който ни помогна да избягаме. Колибата му е сред тези растения.

- А защо свири?
- Сигурно укротява своите змии.
- Змиеукротител ли е?
- Да, капитане.
- Но флейтата му може да ни издаде.
- Флейтата ще приберем, а змиите ще пратим на разходка в гората.

Корсарът даде знак да продължат, но извади сабята си, сякаш се страхуваше от изненада. Кармо беше вече навлязъл в храсталака и напредваше по една едва видима пъточка, но скоро спря, издавайки вик на изненада и погнуса.

Пред една никаква къщурка от плетени клони и покрив, покрит с големи палмови листа, която се гушеше полускрита от една *кухера* – огромно тиквено растение, което засенчва почти винаги индианските колиби, седеше негър с херкулесово телосложение. Бе един от най-красивите образци на африканската раса, висок на ръст, с широки и яки рамене, силен гръден кош и мускулести крайници, които сигурно криеха огромна сила. Макар да имаше дебели устни, сплеснат нос и издадени скули, лицето му не беше грозно; имаше дори нещо добро, наивно, детско, без ни най-малка следа от онова жестоко изражение, което често се среща у някои африкански раси.

Седнал на един дънер, той свиреше на своята първобитна флейта, изработена от бамбукова пръчка и звуците, които тя издаваше бяха сладостни и предизвикаха у оня, който се заслуша в тях странен унес. Пред негъра спокойно пълзяха десетина от най-опасните влечуги на Южна Америка. Тук имаше няколко *ярака* с пясъчен цвят и сплесната, триъгълна глава, издадена косо от тънкия им врат, виждаха се и няколко черни *наха*, наречени още *ай-ай*, чието ухапване води до мълниеносна смърт, както и онези змии на бели черти, разположени на кръст върху главата, наречени *уруту*, чието ужилване предизвиква парализа на крайника.

Чувайки вика на Кармо, негърът вдигна големите си очи, които изглеждаха от порцелан, после откъсна свирката от устата си и рече с почуда:

– Вие?... Още ли сте тук?... Мислех ви в залива, далеч от испанците.

– Да, ние сме, но... дявол да ме вземе, ако направя крачка повече към тия противни змии.

– Моите животни не причиняват зло на приятелите – отвърна негърът, смеейки се. – Почакай малко, бели приятелю, и ще ги пратя да спят.

Взе една кошница от плетени листа, постави в нея змиите, без те да се противят, грижливо я затвори и за повече сигурност затисна капака с камък. После каза:

– Сега можеш да влезеш спокойно в моята колиба, бели приятелю. Сам ли си?

– Не, вода със себе си капитана на моя кораб, братът на Червения Корсар.

– Черният Корсар?... Тук, при нас?... Целият Маракаибо ще затрепери!

– Тишина, черни приятелю. Дай ни на разположение колибата си и няма да съжаляваш.

Междувременно Корсарът пристигна заедно с пленника и Ван Щилер. Поздрави с ръка негъра, който го очакваше пред колибата, после влезе след Кармо, казвайки:

– Този ли е човекът, който ти помогна да избягаш?

– Да, капитане.

– Да не би и той да мрази испанците?

– Колкото нас.

– Познава ли Маракаибо?

– Както ние познаваме Тортуга.

Корсарът се извърна да погледне негъра, възхищавайки се на мощната му мускулатура, после добави, сякаш говореше на себе си:

– Ето един мъж, който може да ни е от полза.

Хвърли поглед в колибата и забелязвайки в един ъгъл груб стол от пръчки, седна на него и потъна отново в своите мисли.

През това време негърът бе побързал да донесе няколко погачи от маниока, вид брашно, което се получава от едни много отровни корени, но след като се настържат и изстискат, загубват отровните си свойства. Поднесе и някакви зелени шишарки, които под люспите си криеха един безезникав, сладък крем, както и дузина от ония ароматни банани, наречени златни, макар по-малки от другите, те са много по-вкусни и по-хранителни. Към всичко това бе прибавил една тиква, пълна с *пулке* – ферментирало питие, което се добива в големи количества от агаве.

Тримата флибустиери, които не бяха сложили троха в устата си през цялата нощ, отдадоха заслуженото на тази закуска, не забравяйки пленника. После се настаниха, кой както може, върху купчина пресни листа, които негърът бе донесъл в колибата и спокойно заспаха, нехайни към всякаква опасност. Затова пък негърът бе оставен на стража, след като пристегна въжетата на пленника, както му бе наредено от

белия приятел.

През целия ден, никой от тримата пирати не помръдна, но щом се свечери Корсарът стана пръв. Бе по-блед от друг път и черните му очи изпуснаха мрачни светкавици. Обиколи два-три пъти колибата възбудено, после спря пред пленника и му каза:

– Обещах да не те убия, макар да имах право да те обеса на първото дърво в джунглата; но ти трябва да ми кажеш мога ли да вляза незабелязано в двореца на губернатора.

– Искате да го убие, за да отмъстите за смъртта на Червения Корсар, така ли?

– Да го убия!... – възкликна гневно флибустиерът. – Аз се сражавам, не убивам от засада, защото съм благородник. Един дуел помежду ни, ето какво желая, но не и да убивам.

– Стар е губернаторът, а вие сте млад; но важното е, че не мога да ви вкарам в неговото жилище, без да бъдем арестувани от голямата стража, която бди около него.

– Чувал съм, че е храбрец.

– Като лъв.

– Добре, надявам се да се срещнем.

Обърна се към двамата флибустиери, които бяха се изправили и каза на Ван Щилер:

– Ти остани тук да пазиш този човек.

– Достатъчен е негърът, капитане.

– Не, негърът е силен като Херкулес и ще ми бъде нужен, за да пренесе тялото на брат ми. Тръгвай, Кармо, ще идем да изпием една бутилка испанско вино в Маракайбо.

– Карамба! По този час ли, капитане? – отвърна Кармо.

– Страх ли те е?

– С вас ще слезна и в ада, за да хвана за носа Велзевул, но се страхувам да не ви разкрият.

Подигравателна усмивка сви тесните устни на Корсара.

– Ще видим – рече. – Тръгвай.

IV ДУЕЛ МЕЖДУ ЧЕТИРИ СТЕНИ

Макар населението на Маракайбо да не надхвърляше десет хиляди души, на времето той бе един от най-важните градове, които Испания притежаваше по бреговете на Мексиканския залив.

С прекрасно местоположение на южния край на Карибския залив, точно пред провлака, който излиза на едноименното, пространно езеро, и с километри се връзва на вътре в континента, Маракайбо бе станал изведнъж много важен център и пазарно средище за всички стоки на Венецуела. Испанците го бяха снабдили с мощен форт, въоръжен с голям брой оръдия, а на двата острова, които го пазеха откъм залива, бяха настанили силни гарнизони, страхувайки се постоянно от внезапно нахлуване на страшните флибустиери от остров Тортуга.

Първите заселници, сложили тук крак, бяха построили хубави жилища и не малко дворци, издигнати по тези брегове от испански архитекти, дошли да търсят щастие в Новия свят; но най-вече изобилствуваха обществените сгради, където се събираха богатите собственици на мини и където през всички сезони се танцуваше фанданго и болеро.

Когато Корсарът, Кармо и негрът влязоха необезпокоени в Маракайбо, улиците бяха все още оживени, както и таверните, където се лееше вино отвъд Атлантика, понеже дори и в техните колонии, испанците не бяха се отказали от своите превъзходни вина, дошли, от родната Малага и Херес.

Корсарът бе забавил крачката си. С шапка, нахлупена над очите и загърнат в мантията си, макар вечерта да беше топла, той внимателно оглеждаше улиците и къщите, сякаш искаше да ги запечати в ума си. Щом стигнаха на „Пласа де Гранада“, където бе центъра на града, спря на ъгъла на една къща, облягайки се на стената, сякаш бе почувствувал внезапна слабост.

Площадът предлагаше такава зловеща гледка, че и най-невъзмутимият човек на света би потръпнал. От петнадесет бесилки, издигнати в полукръг около един палат, над който се вееше испанското знаме, висяха петнадесет трупа. Всички бяха боси, облечени в Дрипи, с изключение на един, чийто огненочервен костюм и ботуши над колената го отличаваха от другите. Над петнадесетте бесилки кръжеха малки, черни соколи, които имаха грижа за чистотата на южноамериканските градове; те

само чакаха труповите на тия нещастници да загният, за да се нахвърлят върху месата им.

Кармо се приближи до Корсара и му каза с развълнуван глас:

– Ето другарите ни.

– Да – отвърна Корсарът с глух глас. – Те викат за отмъщение и скоро ще го имат.

Отдръпна се от стената с неимоверно усилие, сведе глава върху гърдите си, сякаш да прикрие ужасното вълнение, което бе променило чертите му и се отдалечи с бързи крачки, влизайки в една *посада*, вид странноприемница, където обикновено се събираха скитници, за да изпият спокойно по няколко бокала вино. Без да повдига глава, той се отпусна тежко върху скамейката на една от свободните маси, а Кармо веднага се провикна:

– Един бокал от твоя най-добър херес, кръчмарю обирник! И внимавай да е истинско вино, защото иначе не отговарям за ушите ти. Въздухът на залива ми докара такава жажда, че бих могъл да пресуша цялата ти изба.

Тези думи, произнесени на чист бискайски език, накараха кръчмаря да се затича с пълна *гарафа* испански херес. Кармо напълни чашите на тримата, но Корсарът бе така погълнат от мрачните си мисли, че не се сети да посегне към своята.

– По дяволите! – промълви Кармо, побутвайки негъра. – Господарят не е на себе си, а мен не ми се иска да имам работа с испанците. Ако питат мен, тук не трябваше да идваме, но ето, че него не го е страх.

Огледа се наоколо си, колкото любопитно, толкова и уплашено, и очите му срещнаха погледите на пет или шест индивида, въоръжени с огромни *навахи*, които го преценяваха с особено внимание.

– Като че ли са ме подслушвали – рече той на негъра. – Кои ли са тия?

– Войнствуващи сънародници в служба на врага, но, ако мислят да ме изплашат с техните *навахи*, се лъжат.

Междувременно ония хвърлиха тънките пури, които пушеха и след като изплакнаха гърлата си с по някоя чаша малага, почнаха да бръщолевят на толкова висок глас, че да чуе Кармо.

– Видяхте ли обесените? – попита един от тях.

– Ходих да ги видя и тази вечер – отвърна друг. – Винаги е приятно зрелище човек да види тези каналии... Има един, изплезил цяла педя език, можеш да пукнеш от смях.

– А Червеният Корсар? – попита трети. – Сложили са му цигара в

устата, за да го направят за посмешнице.

– Аз пък искам да сложа чадър в ръката му, за да се пази утре от слънцето. Ще видите...

Един невероятен удар с юмрук по масата, от който чашите подскокнаха, прекъсна фразата му. Неспособен да се въздържи, преди още Черният Корсар да се опита да го спре, Кармо бе скочил и стоварил по съседната маса ужасния си юмрук.

– *Rayos de Dios!*² – кресна. – Каква смелост да се осмиват мъртвите! Защо не осмивате живите, драги мой кабалерос?

Петимата пиячи, учудени от това неочаквано избухване на гняв у непознатия, бяха станали като ужилени, с ръка на ножовете, после един от тях, безсъмнено най-смелият, го попита смръщен:

– Кой сте вие, кабалеро?

– Един добър бискаец, който почита мъртвите, но знае да дупчи шкембетата и на живите.

Петте пиячи, при този отговор, който би могъл да се приеме и като самохвалство, започнаха да се смеят, което просто разяри флибустиерите.

– Аха, така ли? – рече той, побледнял от гняв. Погледна Корсара, който не бе помръднал, сякаш свадата не го засягаше, после протягайки ръка към човека, който му бе задал въпроса, му нанесе светкавичен удар и изкрещя в лицето му:

– Сега морският вълк ще изяде поповото прасе!...

Удареният човек се строполи на една маса, но бързо се изправи, извади от пояса си *навахата*, която щракна с металичен звук. Той без друго щеше да се нахвърли срещу Кармо и да го пронже с ножа, ако негърът, който до тогава бе останал обикновен зрител, по даден знак на Корсара не бе скочил между двамата противници, размахвайки заплашително един тежък стол.

– Спри или ще ти пръсна черепа! – викна на въоръжения човек.

Като видяха този чернокож гигант, чиято мощна мускулатура можеше да отскочи като пружина, петимата баски отстъпиха, за да не ги помете оня стол, който описваше застрашителни кръгове из въздуха.

Двадесетина пиячи, които се намираха в съседната стая, дочули крамолата, притичаха, предвождани от един едър мъж, въоръжен с огромна сабя. Последният по всичко приличаше на платен убиец, с нахлупена шапка върху едното ухо, а гърдите му пристегнати в стара гьонена

2. Небесни мълнии (исп.) – Б. пр.

ризица от Кордова.

– Какво става тук? – попита грубо човекът, изваждайки меча си с театрален жест.

– Стават някои неща, драги кабалеро – каза Кармо, покланяйки се с насмешка, – които изобщо не ви засягат.

– Какво? Чувате ли се какво говорите? – викна грубиянът. – Явно не познавате дон Гамаралей Миранда, граф на Бадахос, благородник от Камаргуа и виконт на...

– Дявола – прибави Черният Корсар, като се надигна рязко и стрелна с очи самохвалеца. – И така, кабалеро, графе, маркизо, херцоже и прочие, какво има да ми кажете?

Дон Гамаралей почервения като пеония, после пребледня и каза с дрезгав глас:

– В името на всички вещици от ада!... Не знам какво ме задържа да ви пратя на оня свят, да правите компания на онова куче Червения Корсар, който краси „Пласа де Гранада“ с четиринадесетте си бандити.

Този път бе ред на Корсарът да пребледнее ужасно. С един жест възпря Кармо, който се готвеше да се нахвърли срещу нахалника, освободи се от мантията и шапката си и каза с треперещ глас:

– Кучето си ти и ако някой ще прави компания на обесените, това ще е прокълнатата ти душа.

Направи знак на зрителите да се отдръпнат и застана пред противника си в гард с такава елегантност и сигурност, че оня остана изумен.

– Дръжте се, графе на дявола – каза през зъби. – Скоро тук ще има един мъртвец.

Другият също зае позиция, но изведнъж се изправи, казвайки:

– Един момент, кабалеро. Щом ще кръстосваме шпаги, имам право да знам името на противника си.

– По-благороден съм от теб, не ти ли стига?

– Не, искам да знам името.

– Добре, но толкова по-зле за теб, защото няма да можеш да го споделиш с никого.

Приблужи се до него и му пошепна няколко думи в ухото. Мъжът издаде вик на изненада и уплаха и отстъпи няколко крачки, като че ли търсеше закрила между зрителите, но Черният Корсар бе започнал нападението, принуждавайки го към защита.

Зяпачите образуваха широк кръг около дуелиращите се. Негърът и Кармо бяха на предна линия, но не изглеждаха никак загрижени за изхода на дуела, особено последният, който знаеше на какво е способен

Корсарът.

Още при първите удари дон Гамаралей разбра, че пред себе си има страшен противник, решен да го убие още при първия му погрешен ход и прибягваше до всички хитрости на фехтовачното изкуство, за да се запази от ударите, които валяха отгоре му. Но и дон Гамаралей не беше посредствен фехтовач. Висок на ръст, едър и много як, със здрава китка и сигурна ръка, той дълго щеше да се съпротивлява и лесно нямаше да се измори.

Все пак, Корсарът, пъргав и бърз в ударите, не му даваше покой за минута. Сабята му го застрашаваше постоянно, принуждавайки го към непрекъснатата отбрана. Светящият ѝ връх беше все пред очите му, кръстосваше непрекъснато оръжието на дон Гамаралей и бързината, с която се появяваше отвсякъде, смущаваше благородника.

След две минути, въпреки херкулесовата си сила, испанецът започна да се задъхва и все по-трудно да отбива нападенията. Спокойствието му изчезна, той явно бе смутен, защото чувствуваше, че животът му е в опасност и наистина може да се присъедини към невеселата компания на обесените на „Пласа де Гранада“.

За това пък Корсарът изглеждаше на човек, който току-що е извадил шпагата от ножницата си. Подскачаше отпреде му с пъргавината на ягуар, настъпвайки с все по-нарастващ устрем към испанеца. Само погледът му, изпълнен с мрачен блясък, издаваше душевния му гняв. Тези очи не се отделяха за миг от очите на противника, сякаш искаха да го омагьосат и смутят. Кръгът на зрителите се бе разтворил, за да даде място, на испанеца, който все отстъпваше, приближавайки към отсрещната стена. Кармо, все на първия ред, започна да се смее, предвиждайки скоро развръзката на тази страшна схватка.

Изведнъж дон Гамаралей опря с гръб стената. Пребледня ужасно и едри капки студена пот оросиха челото му.

– Стига! – изхърка задавено.

– Не – рече Корсарът със злокобна нотка в гласа. – Тайната ми трябва да умре заедно с теб.

Противникът му опита да нанесе последен, отчаян удар. Сви се колкото можа, после се изхвърли напред, нанасяйки два-три удара един след друг. Неподвижен като скала, Корсарът ги парира със същата бързина.

– Сега ще те прикова на стената – му каза.

Испанецът, подлудял от страх, разбирайки, че е загубен, започна да крещи:

– Помощ!... Той е Чер...

Не можа да довърши. Шпагата на Корсара проникна в гърдите му и го прикова за стената, прекъсвайки фразата му. Струя кръв бликна от устните му и потече по гъонената му ризница, която не се оказа достатъчна да го защити от този страшен удар. Той разтвори невероятно очи, гледайки противника си с последен блясък на ужас, после тежко се строполи на пода, като прекърши на две острието, което го придържаше към стената.

– Свърши – каза Кармо с насмешлив тон. Наведе се над трупа, издърпа шпагата от ръката му и подавайки я на капитана, който наблюдаваше мрачен умрелия, му каза:

– Тъй като другата се счупи, вземете тази. По дяволите! Тя е от истинска толедска стомана, уверявам ви, господине.

Корсарът взе шпагата на победения без да отрони дума, наведе се да прибере шапката си, хвърли на масата една златна монета и излезе от странноприемницата, следван от Кармо и негъра, без някой да посмее да го спре.

V ОБЕСЕНИЯТ

Когато Корсарът и другарите му стигнаха на „Пласа де Гранада“, тъмнината бе тъй-дълбока, че не можеше да се различи човек на двадесет крачки разстояние. Площадът бе потопен в дълбока тишина, нарушена само от злокобното грачене на някои *урубубу* – лешоядите, които кръжеха над бесилките.

Промъквайки се покрай стените на къщите или зад стволите на палмите, Корсарът, Кармо и негърът напредваха бавно, с наострени уши, вторачени очи и ръце на оръжията, старейки се да стигнат незабелязани до обесените. Вече не се чуваха дори стъпките на часовите пред двореца на губернатора, чиято фасада се извисяваше зад бесилките. От време на време някой далечен шум отекваше из просторния площад и тогава нашите приятели спираха за миг под някоя плътна сянка на дърветата или под сводовете на порталите, очаквайки напрегнато завръщането на тишината.

Вече бяха стигнали на няколко крачки от първата бесилка, на която при вечерния бриз се поклащаше един почти гол нещастник, и Корсарът посочи на другарите си една човешка фигура край ъгъла на губернаторския палат.

– По дяволите!... – прошепна Кармо. – Ето часовият! Този човек ще ни провали работата.

– Но много е силен – рече негърът. – Ще ида да откъсна този войник...

– Който ще ти надупчи корема, приятелю – продължи Кармо.

Негърът се усмихна, показвайки два реда бели, като слонова кост зъби, по-остри от тези на акула, и рече:

– Моко е хитър и знае да пълзи като змиите, които укротява.

– Отивай – каза му Корсарът. – Но преди това искам да ми докажеш смелостта си.

– Ще ви я докажа, господарю. Ще хвана този човек, както някога хващах кайманите в лагуната.

Размота от бедрата си едно тънко въже от оплетени сиджимки, завършващо с халка – едно истинско ласо, като онова, което използват мексиканските *вакерос*³ за да ловят биковете и се отдалечи безшумно, като сянка. Скрит зад една палма, Корсарът го наблюдаваше

внимателно и вероятно се възхищаваше от решимостта на този негър, който почти с голи ръце излизаше срещу един въоръжен и опитен боец.

– Бива си го приятелчето – рече Кармо.

Корсарът кимна потвърдително с глава, но не отрони дума. Продължаваше да гледа африканеца, който пълзеше по земята като змия, приближавайки бавно към двореца на губернатора.

По това време войникът се отдалечаваше от ъгъла, насочвайки се към портала. Бе въоръжен с алебарда, а на бедрото му висеше меч.

Виждайки, че оня му дава гръб, Моко започна да пълзи по-бързо, стисна ласото с ръка. Като стигна на дванадесет стъпки, изправи се като пружина, завъртя няколко пъти във въздуха въжето, което след това хвърли със сигурна ръка.

Чу се леко свистене, после един задавен вик и войникът се строполи на пода, изпускайки алебардата и размахвайки ръце и крака като луд. С лъвски скок, Моко се хвърли отгоре му. С червения пояс, който носеше на кръста си, той привърза устата и ръцете му отзад и само след няколко минути пленникът представляваше повито пеленаче.

– Ето – каза, хвърляйки го в краката на капитана.

– Храбрец си – отвърна Корсарът. – Завържи го за това дърво и ме последвай.

Негърът, подпомогнат от Кармо, свърши тази работа, после двамата настигнаха Корсара, който оглеждаше обесените поклащащи се на бесилките. Щом стигнаха посред площада, капитанът спря пред един от обесените, който носеше червен костюм и мръсна гавра... угарка от пура между устните.

Щом го зърна, Корсарът издаде истински вик на ужас.

– Проклети да са! – възкликна. – Не му спестиха и тази последна гавра!

Гласът му, който приличаше на далечно ридание на звяр, завърши в сърцераздиращи хлипания.

– Господарю – рече Кармо с треперещ глас, – бъдете силен!

Корсарът само протегна ръка и посочи обесения.

– Веднага, капитане мой – отвърна Кармо.

Негърът се бе покатерил на бесилката, стискайки между зъбите си ножа на Кармо. С един – единствен удар пререза въжето, после спуска съвсем бавно трупа. Кармо го пое отдолу внимателно, макар да бе почнал да се разлага, и го уви в мантията, която капитанът му бе подал.

3. Кравари (исп.), или както днес казваме каубой. – Б. пр.

– Да тръгваме рече Корсарът с въздишка. – Нашата мисия завърши. Сега океанът очаква трупа на храбреца.

Негрът взе трупа, уви го внимателно с мантията и го понесе на ръце, след което тримата напуснаха площада, мълчаливи и тъжни. Щом стигнаха до края на площада, Корсарът се обърна за последен път към четиринадесетте обесени, чийто трупове зловещо се олюляваха в нощта, и каза със скръбен глас:

– Сбогом, нещастни храбреци! Сбогом, другари на Червения Корсар! Много скоро ще отмъстим за вашата смърт!

После, втречил горящ поглед във внушителния дворец на губернатора в дъното на площада, добави глухо:

– Между мен и теб, Ван Гулд, стои смъртта!

Поеха отново, този път забързали да излязат от Маракаибо и стигнат морето, за да се върнат на корсарския си кораб. Вече нищо не ги задържаше в този град, по чийто улици, слез случая в странноприемницата, не се чувствуваха сигурни.

Бяха прекосили няколко писти улички, когато на Кармо, който вървеше начело, се стори, че забелязва човешки сенки, полускрити под свода на един портал.

– Бавно – промълви, обръщайки се към другарите си. – Ако не съм ослепял, там има някакви хора, които ни дебнат.

– Къде? – попита Корсарът.

– Там, вътре.

– Може би са хората от странноприемницата...

– Гръм и мълния! Възможно ли е да са петимата баски с техните *навахи*?

– Петима не са много за нас и скъпо ще платят засадата си – рече Корсарът и извади сабята си.

– Моята абордажна сабя също ще заиграе над техните *навахи* – пригласи Кармо.

Трима мъже, увити в големи мантии на капки, явно серапе, се откъснаха от ъгъла на един портал и застанаха на десния тротоар, докато други двама, които дотогава се бяха крили зад една разпрегната каруца, затваряха пътя им отляво.

– Петимата баски са – рече Кармо. – Виждам *навахите* им да блесят под поясите.

– Ти се заеми с двамата вляво, а аз с тримата вдясно – рече Корсарът, а на Моко заповяда: – Ти не се грижи за нас, а бягай с трупа и ни чакай на края на гората.

Петимата баски бяха свалили мантиите си, сгъваха ги на четири около лявата си ръка, и сега в десниците им светкаха дългите остриета на ножовете им.

– Аха! – рече оня, който бе отблъснат от Кармо. – Изглежда не сме се излъгали.

– Направете път – викна Корсарът, който излезе пред другарите си.

– Полека, кабалеро – рече баскът и също излезе пред другите.

– Какво искаш?

– Да задоволя едно малко любопитство, което гложди всички ни.

– И кое е то?

– Да научим кой сте, кабалеро.

– Един човек, който убива, ако някой му препречи пътя – отвърна яростно Корсарът, приближавайки с шпага в ръка.

– Тогава ще ви кажа, кабалеро, че ние сме хора, които не изпитват страх и няма да се оставим да бъдем убити, като онзи нещастник, когото приковахте за стената. Пие сме на служба на господин губернатора и отговаряме за лицата, които се разхождат тъй късно из улиците.

– Ако искате да научите името ми, елате да ви го по-шушна – рече Корсарът и застана в гард. – За теб двамата отядно, Кармо.

Пиратът бе извадил абордажната си сабя и напредваше решително срещу двамата си противника, които препречваха пътя му отядно.

Петимата баски не бяха помръднали, очаквайки нападението на двамата флибустиери. Стъпили здраво на краката си, които държаха леко разтворени, за да бъдат готови за всякаква развръзка и ръка, стиснала дръжката на *навахата*, очакваха подходящия момент, за да нанесат смъртоносните си удари.

Изглежда бяха от ония *диестрос*, сиреч майстори на ножа, на които са присъщи всички хватки, в това число хаваке или опозоряващата рана по бузата, както и *десхаретасо* – удар под последното ребро отзад, който прекъсва гръбначния стълб.

Виждайки, че ония не се решават, Корсарът, който беше нетърпелив да си проправи път, връхлетя върху тримата противника пред него, като раздаваше удари наляво и надясно със светкавична бързина, докато Кармо се занимаваше с другите двама, размахвайки сабята си като луд. Петимата *диестрос* ни най-малко не се стъписаха. Пъргави като пантери, те подскачаха, отблъсквайки ударите ту с широките остриета на огромните си ножове, ту с техните серапе, увити около лявата ръка. Това накара двамата флибустиери да станат по-внимателни, защото разбраха, че пред себе си имат опасни противници. Но когато видяха негъра да се

отдалечава с трупа в тъмнината, засилиха атаката си в желанието си да приключат случая преди нощната стража, привлечена от дрънкането на сабите, да притича в помощ на баските.

Корсарът, чиято шпага бе доста по-дълга от *навахите* и чието фехтовачно майсторство бе невероятно, бе в изгодно положение, докато Кармо бе принуден да остане в отбрана, понеже сабят му бе по-къса.

Седмината мъже се сражаваха Яростно, без да отронят дума, погълнати да нанасят И отбиват ударите: подскачаха напред и назад, изместваха се наляво и надясно, кръстосвайки саби. В един момент Корсарът, виждайки един от противниците му да губи равновесие и да прави погрешен ход, при което откри гърдите си светкавично му нанесе удар. Човекът се строполи без да издаде звук.

– Това е първият! – рече Корсарът на другите. – Скоро иде и вашият ред!

Без да покажат каквото и да е смущение, двамата баски не помръднаха от местата си, но неочаквано единият от тях се втурна наведен към него, държейки напред своето серапе като щит, сякаш искаше да нанесе удара си долу и Да разпори корема му, но после реши друго и изправяйки се рязко, се опита да нанесе смъртния удар *десхаретасо*. Корсарът мигновено отстъпи встрани и отправи пряк удар, но острието му заседна в увитото около ръката на испанеца *серапе*. Опита се да заеме отбранително положение, за да отбие ударите на другия баск, но веднага нададе ядовит вик – сабят му бе счупена на две от ръката на първия баск. Отскочи назад, размахвайки строшеното оръжие, крещейки:

– Кармо, на помощ!

Флибустиерът, който още не бе успял да се справи с двамата си противника, макар да ги бе принудил да отстъпят до ъгъла на на улицата, с три скока бе до него.

– По дяволите! – ревна, – добре я наредихме! Чудо ще е ако се откачим от тая глутница бесни песове.

Държим в ръцете си живота на двама от тия главорези – отвърна Корсарът, напъвайки петлетата на пищова, които държеше под колана си. Вече се канеше да стреля по най-близкия до него, когато над четиримата баски, които се бяха събрали, сигурни в победата си, видя да връхлита една гигантска сянка. Човекът, дошъл в такъв подходящ момент, държеше в ръката си цепеница.

– Моко! – възкликнаха в един глас Корсарът и Кармо.

Вместо да отговори, негърът вдигна дървото и почна да удря по врага с такава ярост, че ония нещастници за миг се изгъркаляха на

земята, кой със счупена глава, кой с натрошени кости.

– Благодаря, приятелю! – викна Кармо. – Гръм и мълния!... Каква градушка!...

– Да бягаме! – викна Корсарът. – Тук нямаме повече работа.

Някои жители, събудени от виковете на ранените, започнаха да отварят прозорците, за да разберат какво става.

Двамата флибустиери и негрът, отървали се от петимата нападатели, бързо изчезнаха зад ъгъла на улицата.

– Къде остави трупа? – попита Корсарът Американеца.

– Вече е във от града – отвърна негрът.

– Благодаря ти за помощта.

– Реших, че помощта ми ще се окаже полезна и побързах да се върна.

– Никой ли няма в края на гората?

– Не видях никой.

– Тогава да побързаме с нашето отстъпление, преди да са се явили други врагове – рече Корсарът.

Канеха се да тръгнат, когато Кармо, отишъл да огледа една странична уличка, се върна бързо и каза:

– Капитане, приближава един патрул.

– От къде?

– От онази уличка.

– Ще вземем друга. Хванете оръжието, мои храбреци, и напред! Иди да вземеш оръжието на оногова, когото убих; при липса на друго и *навахата* добра.

– С ваше разрешение, предлагам ви моята сабя, капитане, аз мога да си служа с ония дълги ножове.

Храбрият моряк подаде собствената си сабя на Корсара, после се върна назад да вземе *навахата* на бискаеца.

Патрулът приближаваше бързо. Може би хората бяха чули виковете на сражаващите се и дрънкането на стоманата.

Предвождани от Моко, флибустиерите се затичаха, придържайки се към стените на къщите. Като изминаха стотина крачки, чуха отмерените крачки на друг патрул.

– Проклятие! – изруга Кармо. – Попаднахме в средата.

Черният Корсар спря и стисна късата сабя на флибустиера.

– Дали не са ни издали? – прошепна.

– Капитане, виждам, да приближават осем души с алебарди и пушки.

– Приятели – рече Корсарът, – гответе се да продадем скъпо живота си.

– Готови сме да изпълним всяка ваша заповед – отвърнаха флибустиерът и негърът с решителен глас.

– Моко!

– Кажете, господарю!

– На теб поставям задачата да закараш на кораба трупа на брат ми. Можеш ли да го сториш? Ще намериш нашата лодка на плажа и ще тръгнете заедно с Ван Щилер.

– Да, господарю.

– Ние ще се опитаем да се отървем от неприятелите си, но ако ни сломят, Морган знае какво да прави. Отивай, занеси трупа на брат ми, после ще се върнеш тук да разбереш живи ли сме, или мъртви.

– Не Мога да се реша да ви оставя, господарю, аз съм силен и може да съм ви много нужен.

– Държа брат ми да бъде погребан в морето, подобно на Зеления Корсар. А твоята помощ на борда на „Мълния“ ще ми бъде по-ценна, отколкото тук.

– Ще се върна с подкрепления, синьор.

– Морган ще дойде, сигурен съм в това. А сега тръгвай, патрулът.

Негърът не чака да му повторят два пъти, но понеже Двата патрула затваряха пътя му, той бързо се шумгна в една странична улица, долепвайки се до един градински зид.

Като го видя да изчезва, Корсарът се обърна към Кармо и му каза:

– Бъди готов да нападнем патрула, който е пред нас. Ако успеем с ненадейна атака да си отворим път, може би лесно ще можем да се доберем до гората.

Намериха се на ъгъла на улицата. Вторият патрул, вече забелязан от негъра, не бе по-далеч от тридесет крачки, докато първият още не се виждаше, защото вероятно някъде бе спрял.

– Да бъдем готови – рече Корсарът.

– Готов съм – отвърна Кармо, скрит зад ъгъла на къщата.

Осемте стражи бяха забавили крачката си, сякаш се страхуваха от някаква изненада, дори един от тях, изглежда командирът им, рече:

– Бавно, момчета. Ония нехранимайковци сигурно са наблизко.

– Осмина сме, синьор Елваес – каза войникът и добави: – а ханджията ни наблегна, че флибустиерите са само трима.

– Ах, мръсникът му ниеден! – промълви Кармо. – Предал ни е този кръчмар. Ако ми падне в ръцете, ще му отворя една дупчица в корема,

та да изтече всичкото вино, дето е изпил през седмицата.

Корсарът бе вдигнал сабята, готов да скочи.

– Напред! – извика.

Двамата пирати се нахвърлиха с неудържим устрем срещу патрула, който в момента завиваше ъгъла на улицата, нанасяйки отчаяни удари надясно и наляво с мълниеносна бързина. Изненадани от това неочаквано нападение, стражите не удържаха и се пръснаха кой на една, кой на друга страна, за да се спасят от градушката от удари. Когато се окопитиха, Корсарът и Кармо вече бяха далеч, но като забелязаха, че противниците им са били само двама, се хвърлиха след тях, крещейки с пълно гърло:

– Спрете ги! Флибустиерите, флибустиерите!

Корсарът и Кармо тичаха с все сили, без обаче да знаят накъде. Бяха се забутали сред лабиринт от криволичещи улички, без да знаят как да излязат на откритото поле.

Разбудени от виковете на стражите и разтревожени от присъствието на страшните властелини на морето, чието име само караше да тръпнат всички испански градове от крайбрежието, жителите се бяха надигнали и сега се чуваше трясък от врати и прозорци, които се отваряха и затваряха, а тук-там отекна пушечен изстрел.

С всеки изминат миг положението на бегълците ставаше все по-отчаяно; тези виковете и изстрели можеха да разпрострат тревогата до центъра на града и да дигнат на крак целия гарнизон.

– Проклятие! – повтаряше Кармо, тичайки през глава. – Всичките тези писъци на женурята могат да ни погубят. Ако не намерим начин да излезем на полето, ще свършим на бесилото със здраво въже около врата.

Продължавайки да тичат, стигнаха до края на една сляпа уличка, която не водеше на никъде.

– Капитане! – викна Кармо, който вървеше напред. – Натикали сме се в клопка.

– Какво искаш да кажеш? – попита Корсарът.

– Че улицата е затворена.

– Няма ли зид, който да прескочим?

– Не, само много високи къщи.

– Да се връщаме, Кармо. Преследвачите ни са още далеч и може би ще намерим някоя друга улица, която да ни изведе извън града.

Но преди да се втурне отново в бяг, рече неочаквано:

– Не, Кармо! Просветна ми нова идея в главата. Струва ми се, че с

малко хитрост можем да заличим следите си.

Бързо се насочи към една къща, която затваряше края на улицата. Представляваше скромно жилище на два етажа, гредоред от зидария и дърво, с малка тераса отгоре, покрита с вази и цветя.

– Кармо – рече Корсарът. – Отвори ми тази врата.

– В тази къща ли ще се скрием?

– Това ми се струва най-добрият начин да прикрием следите си от войниците.

– Отлично, капитане. Ще се нанесем без да плащаме един грош наем.

Вкара дългата *наваха* в процепа на вратата и с лек натиск отмести резето. Двамата пирати побързаха да влязат и затвориха вратата след себе си, а през същото време войниците преминаха през улицата, викайки колкото им стига глас:

– Спрете ги, спрете ги!

Олюлявайки се в тъмнината, двамата пирати стигнаха скоро до някаква стълба, по която се изкачиха без колебание и спряха на горната площадка.

– Трябва да сме наясно къде се намираме – рече Кармо. – Каква лоша изненада ще бъдем за обитателите!

Запали с чакмака парче фитил за оръдие и раздуха пламъчето.

– А! Ето една врата – рече.

– Вътре някой хърка – добави Корсарът.

– Добър знак. Който спи в този момент, е кротък човек. Междувременно Корсарът бе отворил безшумно вратата и влязъл в скромно наредена стая с едно-единствено легло, заето от спящия. Запали свещ с фитила, приближи до леглото и решително отметна завивката.

Човекът в леглото беше плешив старец, с набръчкано лице, козя брадичка и шръкнали нагоре мустаци. Спеше така сладко, че не го събуди дори светлината в стаята.

– Безспорно този човек не би могъл да ни създаде неприятности – рече Корсарът, докато разтърсваше човечеца за ръката, макар първоначално това да не даде никакъв резултат.

– Ще се наложи да гръмнем до ухото му – рече Кармо.

При третото раздрусване старецът реши да отвори очи. Като забележа двамата въоръжени мъже, той бързо се изправи и седна, разтваряйки уплашено очи. После със задавен от ужас глас промълви:

– Загубен съм!

– Здравей, приятелю! Не е дошло време за умиране, дори ми се

струва, че сега сте по-жив от всякога – каза му Кармо.

– Кой сте вие? – попита го Корсарът.

– Един беден човек, който не е сторил никога никому зло – отговори старецът, тракайки зъби.

– Нямаме намерение да ви сторим зло, ако отговорите на въпросите ни.

– Значи ваше благородие не е крадец?...

– Флибустиер съм от остров Тортуга.

– Флибустиер!... Тогава съм загубен!...

– Казах ви, че няма да ви сторим никакво зло.

– Тогава какво искате от такъв бедняк като мен?

– Да научим преди всичко дали сте сам в къщата.

– Сам съм, господине.

– Кой живее наоколо?

– Добри граждани.

– А вие какво работите?

– Аз съм един беден човек.

– Да, един беден човек, който притежава къща, а аз нямам дори легло – рече Кармо. – Ах, стара лисицо, страхуваш се за парите си, нали?

– Нямам пари, ваше благородие.

Кармо избухна в смях.

– Един флибустиер, когото титуловат „благородие“! Този човек е истински веселяк.

Старецът го изгледа накриво, но тутакси се отказа да играе ролята на обиден.

– Накратко – рече Корсарът със заплашителен тон. – Какво вършите в Маракаибо?

– Беден нотариус съм, господине.

– Добре, но знай, че ние се настаняваме в твоята къща, докато ни се удаде случай да си отидем. Няма да ти сторим никакво зло, но внимавай: ако ни предадеш, главата ти ще падне от раменете. Разбра ли ме?

– Но какво искате от мен? – проплака нещастникът.

– Нищо за сега. Облечи се и да не сме те чули да викаш или ще изпълним закана ти.

Нотариусът побърза да се подчини, но бе така изплашен, че трепереше като лист и Кармо трябваше да му помогне да нахлузи дрехите си.

– Сега завържи този човек и внимавай да не избяга – каза Корсарът.

– Отговарям за него като за себе си, капитане. Ще го завържа тъй, че да не може да направи и най-малкото движение.

Докато Кармо завързваше стареца, Корсарът бе отворил прозореца към улицата, за да види какво става навън. Изглежда патрулите вече се бяха отдалечили, тъй като виковете им не се чуваха, но по прозорците на близките къщи разбудените хора шумно разговаряха.

– Чухте ли? – викаше един дебелак, размахвайки дълъг аркебуз – Изглежда флибустиери се опитали да нападнат града.

– Невъзможно – отвърнаха други гласове.

– Чух войници да викат.

– Дали са ги прогонили?

– Сигурно, защото не се чува нищо.

– Голям кураж! Да влязат в града при толкова войска...

– Сигурно са искали да спасят Червения Корсар.

– Те пък го обесиха.

– Каква лоша изненада за ония крадльовци...

– Да се надяваме, че войниците ще хванат други, които да обесим. Дъски за бесилки се намират още. Лека нощ, приятели. До утре – рече човекът с аркебуза.

– Да – промълви Корсарът. – Дъски има, но на нашите кораби има още доста гюллета, които ще са достатъчни да сринат Маракайбо. Един ден ще чуете за мен.

Затвори предпазливо прозореца и се върна в стаята на нотариуса. Междувременно Кармо бе претърсил цялата къща и особено кухненския шкаф. Бе се сетил, че предишната вечер не бе имал време да вечеря, затова след като откри една патица и една печена риба – вероятно закуската на нотариуса за следващата сутрин – бе побързал да ги поднесе на капитана. Освен тази храна бе открил в дъното на един шкаф няколко прашни бутилки, които носеха етикети на най-добрите испански вина: Херес, Порто Аликанте и Мадера.

– Синьор – рече Кармо с най-добрия си глас, обръщайки се към Корсара, – докато испанците тичат по петите ви, вкусете от тази прекрасна езерна риба и кълчица от дивата патица. Открих и няколко бутилки, които нашият нотариус изглежда е пазил за тържествени случаи и които ще оправят настроението ви. Е, вижда се, че нашият приятел е любител на отвъдокеански питиета! Да проверим вкуса му.

– Благодаря – отвърна Корсарът, който отново бе станал мрачен.

Седна, но яде малко. Бе станал отново онзи, който го знаеха – мълчалив и замислен. Опита от рибата, изпи няколко чаши, после изведнъж се надигна и почна да се разхожда из стаята.

Затова пък Кармо не само изплюска всичко, но опразни и няколко

бутилки, за голямо отчаяние на нотариуса, който все се оплакваше, че скъпите му вина бързо свършват. Но морякът, развеселен от тази солидна почерпка, бе тъй любезен да предложи и нему една чаша, за да му разсее предишния страх и сегашния яд.

– Небеса! – възкликна. – Не се надявах нощта да mine така весело. Доскоро между два огъня и под угрозата да завършим живота си с въже на врата, ето че се оказахме сред хубави вина, предложени ни от най-гостоприемния стопанин на града.

– Опасността още не е минала, драги мой – рече Корсарът. – Кой ще ни увери, че утре испанците няма да похлопат на тази врата, след като не са ни открили другаде? Тук сме добре, но бих предпочел да съм на борда на моята „Мълния“.

– Щом съм с вас не изпитвам никакъв страх, капитане мой; вие сам струвате колкото сто противника.

– Ти сигурно си забравил, че губернаторът на Маракайбо е стара лисица и всичко ще опита, за да ме спипа. Знаеш, че между него и мен се води бой до смърт.

– Никой не знае, че сте тук.

– Но ще се усъмнят; забрави ли бискайците? Страхувам се, че са разбрали кой е убиецът на онзи самохвалко, графът.

– Може би сте прав, господарю. Вярвате ли, че Морган ще ни изпрати подкрепления?

– Лейтенантът не е човек, който ще остави командира си в ръцете на испанците. Той е храбрец и няма да се изненадам, ако реши да форсира провлака, обсипвайки града с дъжд от гюлета.

– Това ще бъде лудост, която скъпо ще му струва – обади се Кармо.

– Ех, колко такива лудости сме правили, но за щастие винаги с щастлив край.

Корсарът седна и отпи от виното, после стана и се насочи навън към площадката на стълбите, където беше прозорецът към улицата. Тук той остана да наблюдава около Половин час, когато изведнъж се втурна в стаята, казвайки на Кармо:

– Можем ли да се доверим на негъра?

– Напълно коменданте.

– Значи вярваш, че няма да ни предаде...

– Слагам ръката си в огъня за него.

– Той е тук...

– Видяхте ли го?

– Снове из улицата.

- Трябва да го повикаме при нас.
- А какво ли е направил с трупа на брат ми? – запита се Корсарът и свъси вежди.
- Щом бъде тук ще узнаем.
- Иди го повикай, но бъди предпазлив. Ако те забележат, свършено е с нас.
- Оставете това на мен, синьор – рече усмихнат Кармо. Дайте ми само десет минути време, за да се превърна в нотариуса на Маракайбо.

VI ПОЛОЖЕНИЕТО НА ФЛИБУСТИЕРИТЕ СЕ ВЛОШАВА

Десетте минути още не бяха изминали, когато Кармо напусна къщата на нотариуса, за да потърси негъра, забелязан от Корсара по улицата. За това кратко време, смелият флибустиер се бе така преобразил, че просто бе станал неузнаваем. Бе подрязал с ножица гъстата си брада и дългите си рошави коси, след това бързо бе навлякъл един испански костюм, който нотариусът изглежда пазеше за важни случаи и който му стоеше отлично, понеже и двамата имаха еднакъв ръст.

Облечен по този начин, страшният морски вълк можеше да мине за мирен и почтен гражданин на Гибралтар, ако не за самия нотариус. Но бидейки винаги нашрек, в дълбоките и удобни джобове бе скрил пистолетите си, защото и в новия си костюм не се чувствуваше напълно сигурен.

Уличката беше пуста, но ако малко преди това Корсарът бе зърнал негъра, той не би трябвало да бъде далеч.

„Все някъде ще го открия – рече си Кармо. – Ако Моко е решил да се върне, значи сериозни причини не са му позволили да напусне Маракайбо. Дали проклетият Вая Гулд не е разбрал, че в дъното на операцията стои Черният Корсар? Възможно ли е съдбата да пожелае и тримата смели братя да паднат в ръцете на зловещия старец?... Каквото ще да става! Ние ще се измъкнем от тук, за да му върнем един ден зъб за зъб, око за око, живот за живот!“

Говорейки си по този начин, Кармо излезе на уличката и се готвеше да завие покрай една къща, когато един въоръжен с аркебуз войник, скрит дотогава под свода на един портал, препречи изведнъж пътя му и каза със заплашителен глас:

– Стой!

– Проклятие! – промълви Кармо, като бръкна в джоба и стисна пистолета. Но той прие бързо невинен вид на скромнен гражданин и рече:

– Какво желаете, войниче?

– Да науча кой сте.

– Как!... Не ме ли познавате? Аз съм нотариусът на квартала.

– Простете, отскоро съм в Маракайбо, господин нотариус. Къде

отивате, ако мога да знам?

– Един нещастник е на смъртно легло, а вие разбирате, че когато някой се готви да се пресели в отвъдния свят, налага му се да мисли за своите наследници.

– Истина е, господин нотариус, но внимавайте да не срещнете флибустиерите.

– Боже мой! – възкликна Кармо, преструвайки се на уплашен. – Тук флибустиери? Че как тези каналии са посмели да дебаркират в Маракайбо, тъй силно укрепен град и управляван от онзи храбър войн, наречен Ван Гулд?

– Не е известно по какъв начин са успели да дебаркират, след като не е бил забелязан никакъв флибустиерски кораб, нито край островите, нито в Корския залив, но че са вече тук няма никакво съмнение. Достатъчно е да знаете, че са убили трима-четирима от нашите хора и са имали смелостта да откраднат трупа на Червения Корсар, обесен на площада пред губернаторския дворец заедно с екипажа му.

– Непрокопсаници!... А сега къде са?

– Предполага се, че са побегнали в полето. Изпратени са войскови части на различни места и се надяват да ги заловят, за да правят весела компания на обесените.

– Да не би да са се скрили в града?

– Не е възможно; били са видяни да бягат към полето.

Кармо вече знаеше достатъчно и затова реши да продължи пътя си, за да не изпусне негъра.

– Ще внимавам да не ги срещна – рече. – Лека служба, войниче. Аз тръгвам, за да не пристигна твърде късно за мои клиент.

– Желая ви успех, господин нотариус.

Хитрият Кармо нахлупи шапката си над очите и бързо се отдалечи, оглеждайки се, уж много се страхува.

Вече свиваше около ъгъла, за да навлезе в една по-широка улица, от двете страни на която се редуваха красиви къщи с елегантни веранди, поддържани от разноцветни стълбове, когато зърна една гигантска, черна сянка, долепена до една палма в близост на голям господарски дом.

– Ако не се лъжа това ще е приятелят ми Моко – промълви пиратът. – Този път наистина много ни върви, или както казват испанците, дяволът ни закриля.

Човекът, който се криеше зад палмовото дърво, виждайки Кармо да наблюдава, се опита да залегне в сянката на Портала, като смяташе, че насреща му иде стража, но понеже и тук не се чувствуваше сигурен,

бързо сви около господарския дом, за да достигне една от многото улички на града.

Кармо, обаче има достатъчно време да се увери, че това наистина е негърът. С няколко скока успя да стигне до ъгъла и викна тихичко:

– Хей, куме...

Негърът спря веднага, после след кратко колебание се върна. Разпознавайки Кармо, въпреки дегизировката му, изненадано и радостно отвърна:

– Ти ли си, бели приятелю?

– Имаш добро зрение, черни Моко – каза Кармо като се смееше.

– А капитанът?

– Засега не мисли за него, здрав е и това е достатъчно. Но ти защо се върна? Комендантът ти бе заповядал да занесеш трупа на кораба.

– Не можах, приятелю. Гората е пълна с войскове части, дошли вероятно от брега.

– Знаят ли за нашето присъствие?

– Страхувам се, че да.

– А къде скри трупа?

– В моята колиба, между два пласта от свежи листа.

– Испанците няма ли да го открият?

– Имах предвидливостта да пусна на свобода всичките си змии.

Ако войниците поискат да влязат в колибата, ще срещнат змиите и ще побягнат.

– Хитър си, приятелю.

– Правя каквото мога.

– Значи смяташ, че засега не можеш да се измъкнеш...

– Казах ти, че гората е пълна с войници.

– Положението е сериозно. Морган, вторият офицер на „Мълния“, като види, че не се завръщаме, може да допусне някоя непредпазливост – промълви флибустиерът. – Ще видим как ще свърши това премеждие.

– Я кажи, Моко, познат ли си в Маракайбо?

– Всички ме познават, понеже често идвам да продавам билки, които лекуват рани.

– Никой ли не ще се усъмни в теб?

– Не, приятелю.

– Тогава следвай ме, отиваме при коменданта.

– Един момент, приятелю.

– Какво има?

– Доведох и вашия другар.

– Кой? Ван Щилер?

– Рискуваше да бъде заловен, затова реши, че ще бъде по-полезен тук, отколкото да пази колибата.

– А пленникът?

– Вързахме го тъй добре, че ще го намерим на същото място, ако другарите му не го освободят.

– А Ван Щилер къде е?

– Почакай малко, приятелю.

Негрът събра шепите си около устата и нададе слаб вик, който наподобяваше гласа на вампир – ония едри прилепи, тъй често срещани в Южна Америка.

Миг след това един човек прехвърли зида на градината, и тупна пред Кармо и каза:

– Щастлив съм да ви видя в добро здраве, бойни приятелю.

– А аз повече от теб, драги Ван Щилер – отвърна Кармо.

– Смяташ ли, че капитанът ще ме гълчи, затова че съм дошъл? Като разбрах, че сте в опасност, не можех да остана скрит в гората да гледам дърветата.

– Комендантът ще бъде доволен, драги мой. Един смелчага повече е много ценен за нас в тези минути.

– Да тръгваме, приятели!

Започваше да се зазорява. Звездите бързо избледняваха, тъй като по тези места няма истинска зора, дори и изгрев: на мястото, на нощта идва изведнъж денят. Слънцето изгрява изведнъж, неочаквано, и със силата на своите лъчи властно прогонва мрака, който за миг се стопява.

Жителите на Маракайбо, почти всички ранобудни, започваха да се събуждат; прозорците се разтваряха и тук-таме се появяваше по някоя глава, чуваха се кихавици и прозявки, надигаше се глъчка. Явно, тъйкуваха се събитията от нощта, които пръснаха не малко тревога и ужас сред всички, защото името на флибустиерите всяваше не малко страх във всички испански колонии на огромния Мексикански залив.

Кармо, който избягваше всякаква среща, за да не би случайно да бъде разпознат от някои от посетителите на странноприемницата, крачеше бързо, следван от неграта и хамбургчанина. Стигнал до уличката с къщата на нотариуса, се натъкна на същия войник, който с алебарда на рамото сновеше напред и назад по нея.

– Връщате ли се вече, господин нотариус? – попита любезно.

– Какво да ви кажа – отвърна флибустиерът, – моят клиент бързаше да напусне тази грешна земя и затова бързо свърших работата си.

– В наследство ли ви остави този прекрасен негър? – рече войникът, сочейки змиеукротителя. – Карамба! Този колос струва хиляди пиастри.

– Да, подари ми го. А сега, довиждане – рече Кармо и бързо сви към вратата на къщата, която затвори с резето.

Черният Корсар ги чакаше на стълбите с нетърпение, което мъчно можеше да прикрие.

– Значи негърът се върна... А трупът на брат ми? А, ето те и теб, Ван Щилер! Защо?

С малко думи Кармо го осведоми за причините, принудили негъра да се завърне в Маракайбо и привлече на помощ Ван Щилер, както и онова, което бе научил от войника на уличката.

– Новините, които ми носиш, са неприятни – рече Корсарът на негъра. – Ако испанците държат полето и брега, не знам как ще стигнем до моята „Мълния“. Не се страхувам за себе си, а за моя кораб, който може да бъде изненадан от ескадрата на адмирал Толедо.

– Проклятие! – възкликна Кармо. – Само това ни липсваше. Започвам да се страхувам, че това приключение ще свърши зле – промърмори Ван Щилер. – Но все пак трябва да сме доволни, че не са ни обесили още преди два дни, всеки ден е печалба.

Черният Корсар бе започнал да се разхожда из стаята, кръжейки около сандъка, който им бе послужил за маса. Изглеждаше доста загрижен и нервен; от време на време спираше, вглеждаше се в хората си, но после поклащаше глава и продължаваше да кръжи. Изведнъж спря пред нотариуса, който седеше на леглото здраво вързан, прикова заплашителен поглед в него и му каза:

– Познаваш ли околностите на Маракайбо?

– Да, ваша милост – отвърна оня с треперещ глас.

– Можеш ли да ни изведеш от града, без да бъдем изненадани от сънародниците ти и да ни оставиш на някое сигурно място?

– Как да сторя това, господине? Напуснем ли къщата, веднага ще ви познаят и ще арестуват и вас и мен... да, и мен, защото съм искал да ви помогна. А губернаторът не се шегува и ще ме обеси.

– Ето, че всички се страхуват от Ван Гулд – рече Корсарът със стиснати зъби и мрачен блясък в очите. – Да, този човек е енергичен, горд и безпощаден, от него всички треперят. Но не всички! Един ден аз ще го накарам той да трепери! Този ден той ще плати с живота си за смъртта на моите братя.

– Губернатора ли искате да убиете? – попита нотариусът с

колеблив глас.

– Тихо, старче, ако ти е скъп животът – каза Кармо.

Корсарът като че ли не чу ни единия, ни другия. Бе излязъл от стаята, насочвайки се към прозореца на съседния коридор, откъдето можеше да наблюдава цялата уличка.

– Добре се наредихме! – рече Ван Щилер, като се обърна към негъра. – Няма ли нашият приятел Моко някоя идея в главата си, която да ни извади от това невесело положение?... Не се чувствавам много сигурен в тази къща.

– Може би имам една – отвърна негърът.

– Изплюй камъчето – рече Кармо. – Ако идеята ти е осъществима, обещавам ти една прегръдка – аз, който никога не съм прегръщал цветнокож.

– Трябва обаче да изчакаме нощта.

– Засега не бързаме.

– Облечете се като испанци и напуснете спокойно града.

– Е, аз имам вече костюма на нотариуса.

– Не е достатъчно.

– Какво друго да навлека отгоре си?

– Една хубава униформа на мускетар или алебардист. Ако излезете от града облечени в цивилни дрехи, войските, които претърсват полето, няма да закъснеят да ви арестуват.

– Гръм и мълния! Каква чудесна идея! – възхити се Кармо. – Имаш право, Моко. Облечени като войници, на никого няма да му дойде наум да ни спре, особено нощем. Ще ни вземат за патрул и така ще можем да се измъкнем.

– А къде да намерим дрехите? – попита Ван Щилер.

– Къде ли? Ще изкорним няколко войника, които ще съблечем – рече решително Кармо. – Знаеш, че действуваме бързо.

– Не е нужно да се излагате на толкова голяма опасност – рече негърът. – Мене ме познават в града, никой няма да се усъмни, ако отида да купя дрехи, дори и оръжие.

– Мили, черни куме, ти си добър и смел мъж, затова искам братски да те прегърна – отвърна Кармо, като разтвори ръце, за да прегърне негъра, но не му остана време. По стълбите звучно отекна нечие потропване по портата отвън.

– Гръм и мълния! Някой чука на вратата – възкликна Кармо.

В този момент влезе Корсарът и се обърна към нотариуса:

– Вън има човек, който изглежда търси вас.

– Сигурно е някой мой клиент, господине – отвърна пленникът и въздъхна. – Някой клиент, от който бих могъл да изкарам добри пари, докато сега...

– Престани – рече Кармо. – Достатъчно добре се познаваме, дърдорко недин!

Втори удар, по-силен от първия, разтърси вратата, последван от тези думи:

– Отворете, господин нотариус! Няма време за губене.

– Кармо – рече Корсарът, който бе взел бързо решение. – Ако упорствуваме да не отворим, онзи човек може да се усъмни и да помисли, че на стареца е прилошало, след което да повика хората от квартала.

– Какво трябва да направя, коменданте?

– Отворете, вържете здраво онзи досадник и го доведете да прави компания на нотариуса.

Още не беше свършил да говори, когато Кармо се спусна по стълбите, придружен от негъра-великан. По същото време се разнесе и третият удар, който за малко не изкърти вратата, но Кармо побърза да отвори.

– Ех, че сте нетърпелив, господине... – рече.

Един младеж на около двадесет години, елегантно облечен и въоръжен с кама, окачена на колана, нахълта и почна да ругае:

– Така ли трябва да чакат клиентите ви, които бързат? Но, за бога...

Като видя Кармо и негъра, той замлъкна и опули очи, после понечи да направи крачка назад, но вратата хлопна зад него.

– Кои сте вие? – попита.

– Двама слуги на господин нотариуса – отвърна Кармо и подигравателно се поклони.

– Я виж ти! – възкликна младежът. – Изглежда дон Турильо изведнъж е станал богат, за да си позволи лукса да държи двама слуги.

– Да, получи наследство от един негов чичо, починал в Перу – рече Кармо и се засмя.

– Заведете ме веднага при него. Вече бе предупреден, че днес ще се състои бракът ми със сеньорита Кармен де Васконселос. Специално ли трябва да го молим да...

Фразата му бе грубо прекъсната от юмука на негъра, който неочаквано се стовари между двете му плещи, а с другата ръка запуши устата му. Почти задушен, нещастникът падна на колене и изблеши очи.

– Хайде, по-полека, приятелю – рече Кармо. – Ако го стиснеш още малко, ще го задушиш напълно. Трябва да се научиш да бъдеш по-

любезен с клиентите на господин нотариуса.

Младежът, който бе тъй уплашен, че не се сети да окаже каквато и да е съпротива, бе откаран в стаята, обезоръжен, здраво вързан и поставен до нотариуса.

– Готово, капитане – каза Кармо.

Корсарът одобри действията на моряка с кимане на глава, после, доближавайки лицето на младежа, който го гледаше с изцъклени от ужас очи, попита:

– Кой сте?

– Един от моите най-добри клиенти, синьор – рече нотариусът. – От него щях да изкарам поне прехраната си за днес...

– Млъкнете! – рече Корсарът рязко.

– Нотариусът става истински папагал! – викна Кармо. – Ако продължава така, трябва да му отрежем част от езика.

Красивият младеж, донякъде успокоен, обърна лице към Корсара и след като спря за миг върху му учудения си поглед, отвърна:

– Аз съм синът на съдията на Маракайбо, дон Алонсо де Конхевио. Надявам се сега да ми обясните причината на това посегателство върху личността ми.

– Излишно е да я знаете, но ако останете спокоен, няма да ви бъде причинено никакво зло и утре, ако не се случат непредвидени събития, ще бъдете свободен.

– Утре!... – възкликна младежът с нотка на горчива изненада в гласа. – Помислете, синьор, днес аз трябва да се ожена за дъщерята на капитан Васконселос.

– Ще се ожените утре.

– Внимавайте! Баша ми е приятел на губернатора и това ви странно поведение по отношение на мен може скъпо да ви струва. Тук в Маракайбо имаме войска и оръдия.

Гневна усмивка разтегли устните на Корсара.

– Не се страхувам от тях. Аз също имам хора, които са по-смели и опитни от вашите, и не по-малко оръдия.

– Но кой сте вие?

– Излишно е да знаете.

Като рече това, Корсарът обърна рязко гръб и излезе, заставайки на пост пред прозореца, а Кармо и негрът започнаха да претърсват къщата от мазето до тавана, в желанието си да приготвят закуска. Ван Щилер застана до пленниците, за да осуети всякакъв опит за бягство.

Скоро Кармо и негрът се върнаха с един пушен бут и парче

пикантно сирене, което върна доброто настроение на цялата компания и им позволи да вкусят прекрасното вино на нотариуса. Поне така твърдеше любезният флибустиер.

Вече бяха известили Корсара, че закуската е готова и няколко бутилки Порто са отворени, когато отново чуха да се удря на вратата.

– Кой може да е? – запита се Кармо. – Друг клиент, който идва да прави компания на нотариуса?

– Иди да видиш – рече Корсарът, който вече бе седнал на подредената набързо трапеза.

Морякът не чака да му повторят заповедта и поглеждайки през прозореца, без обаче да повдига решетките, видя пред вратата един по скоро възрастен мъж, който приличаше на слуга или разсилен от съда.

– По дяволите! – промълви. – Сигурно идва да търси младежа. Изглежда тайнственото изчезване на годеника е разтревожило булката, кумовете и поканените. Хм... нещата се заплитат...

Не получил отговор, слугата продължаваше да чука с нарастващо усърдие, привличайки любопитството на съседите, които почнаха да се показват по прозорците.

Трябваше непременно да отворят и грабнат този нов нахалник, преди съседите да се усъмнят и повикат стражите.

Кармо и негърът побързаха да слязат и отворят. Още при първата крачка на новодошлия една ръка се впи в гърлото му, за да не може да вика, после бе вързан и закаран в горната стая, за да прави компания на нещастния си млад господар и не по-малко нещастния нотариус.

– Дявол да ги вземе всички! – изпъшка Кармо. – Ако продължават все така да се изреждат на вратата, ще трябва да пленим цялото население на Маракаибо.

VII

ДУЕЛ МЕЖДУ ДЖЕНТЬЛМЕНИ

Противно на предвижданията на Кармо, закуската не премина весело, нито се създаде настроение, независимо от прекрасния бекон, пикантното сирене и старите вина на нещастния нотариус. Всички започнаха да стават неспокойни от лошия обрат на положението, следствие присъствието на младежа и усложненията, които биха могли да произлязат от насрочения му брак. Тайнственото му изчезване, включително това на слугата, безспорно щеше да възбуди съмнения и изплаши роднините му, затова скоро трябваше да очакват нови посещения на слуги и приятели, или още по-лошо – на войници.

Това положение не можеше по никакъв начин да трае дълго. Ако сега пленяваха посетителите си един по един, нямаше да е същото ако на вратата похлопаше една рота жандарми.

Корсарът и неговите моряци бяха обсъдили различни проекти, но нито един не им се стори подходящ. За момента бягството им бе напълно невъзможно – веднага щяха да ги познаят, арестуват и обесят като Червения Корсар и нещастните му другари. Трябваше да чакат нощта, но малко бе вероятно роднините на младежа да ги оставят дотогава на спокойствие.

Обикновено тъй находчиви на идеи и хитрини, както и другарите им от остров Тортуга, в този момент те бяха напълно смутени.

Кармо бе подсказал идеята да облекат дрехите на пленниците и смело да излязат, но веднага бе установил колко трудно е да осъществи плана си, защото никой не можеше да използва костюма на младежа, който бе много личен и би привлякъл вниманието на всички. От своя страна, негърът отново се бе върнал към, първоначалната си идея, сиреч да иде да купи военни униформи, но за момента и тази идея бе остраниена, понеже трябваше да чакат преди да могат да излязат.

Мислеха и премисляха, за да открият изход от положението, което от минута на минута ставаше по-опасно, когато един трети индивид почука на вратата на нотариуса. Този път не беше слуга, а кастилски благородник, въоръжен със сабя и кинжал, и вероятно роднина на младежа или някой от кумовете.

– Гръм и мълния! – възкликна Кармо. – В тази проклета къща ще се изреди цяла процесия! Първо младежът, после слугата, сега един

благородник, а по-късно сигурно бащата на младоженеца, кумовете, приятелите и прочее... Най-вероятно сватбата ще направим тук!

Кастилецът, като видя, че никой не иде да му отвори, започна да удря по-силно с тежкото желязно мандадо. Този човек безспорно не изглеждаше много търпелив и по всичко личеше, че е по-опасен от младежа и слугата.

– Отивай, Кармо – рече Корсарът.

– Страхувам се, коменданте, че няма да е лесно да го хвана и вържа. Този човек е як и ви уверявам, че ще окаже отчаяна съпротива.

– Ще дойда и аз, а ти знаеш, че ръцете ми са здрави – рече Корсарът, но преди да тръгне, зърна в един ъгъл на стаята някаква сабя – старо фамилно оръжие, което нотариусът бе запазил отколе. След като опита гъвкавостта му, окачи го на бедрото си и прошепна на Кармо:

– Толедска стомана, да му мисли кастилецът.

Кармо и негърът побързаха да отворят вратата, преди оня да я разбие; гостът влезе със свъсено чело и смръщено изражение, и стиснал дръжката на сабята си, рече гневно:

– Топ трябва тук, за да отворят на човек!

Новодошлият беше красив човек на около четиридесет години, висок на ръст, със здраво телосложение, тъмно-черни очи и черна гъста брада, която му придаваше войнствен вид. Носеше елегантен испански костюм от черна коприна и високи ботуши от жълта кожа с шпори.

– Простете, че се забавихме, синьор – отвърна Кармо, кланяйки се насмешливо пред него, – но бяхме много заети.

– С какво? – попита кастилецът.

– Да лекуваме господин нотариуса.

– Да не би да е болен?

– Налегнала го е страшна треска, синьор.

– Наричайте ме граф, безделнико.

– Простете, господин графе, нямах честта да ви познавам.

– Вървете по дяволите! Къде е племенникът ми? Вече два часа откак е тук.

– Тук не сме го виждали.

– Подиграваш ли се с мен? Къде е нотариусът?

– На легло е, синьор.

– Заведи ме веднага при него.

Кармо, който искаше да го привлече в края на коридора преди да даде знак на негъра да включи силата на мускулите си, го поведе, но едва стигна до началото на стълбите, рязко се извърна и каза:

– Сега е твой ред, приятелю!

Негърът се хвърли веднага върху кастилеца, но оня, който изглежда беше нашрек и притежаваше невероятна пъргавост, та чак слиса и Кармо, с един скок се намери на третото стъпало, отблъсна флибустиера със силен удар, и като извади сабята си, викна:

– Аха, мошеници! Какво значи това нападение, сега ще ви отрежа ушите!

– Ако искате да знаете какво означава това нападение, ще ви го обясня аз, синьор – чу се глас.

Черният Корсар се бе появил неочаквано на площадката със сабя в ръка и сега започна да слиза бавно по стълбите.

Кастилецът се обърна без да изпуска от поглед Кармо и негъра, които се бяха оттеглили в дъното на коридора и застанали на стража пред вратата. Първият стискаше в ръка дълга *наваха*, а вторият бе въоръжен с прът – ужасно оръжие в неговите ръце.

– Кой сте вие, синьор? – попита кастилецът, без да покаже ни най-малък страх. – По дрехите човек би ви взел за благородник, но не винаги дрехите правят човека, така че може да сте и някой бандит.

– Ето думата, която би могла да ви струва скъпо, драги джентълмен – отвърна Корсарът.

– Това ще се разбере по-късно.

– Вие сте смел, синьор и толкова по-добре, но ви съветвам да приберете сабята и се предадете.

– На кого?

– На мен.

– На един бандит, който иска да убива от засада?

– Не, на кавалера Емилио ди Роканера, синьор на Вентимилия.

– Аха, вие сте благородник! Тогава бих искал да знам защо синьорът на Вентимилия е наредил на слугите си да ме убият.

– Това е лично ваше предположение, синьор; никой никога не е мислил да ви убива. Искахме да ви обезоръжим и да ви държим няколко дни в плен, нищо друго.

– Коя е причината?

– За да ви попреча да уведомите властите на Маракаибо, че се намирам тук – отвърна Корсарът.

– Да не би синьорът на Вентимилия да има сметки за уреждане с властите на Маракаибо?

– Не съм много обичан от тях, или по-точно от Ван Гулд, който би бил твърде щастлив да падна в ръцете му, както и аз, ако той паднеше в

моите.

– Не ви разбирам, синьор – рече кастилецът.

– Това не ви засяга. И така, ще се предадете ли?

– Нима мислите, че е възможно един човек на честта Да се предаде, без да се защитава?

– Тогава ще ме принудите да ви убия. Не мога да ви позволя да си отидете, защото това би означавало гибелта, моята и на моите другари.

– Но кой сте вие, в края на краищата?

– Би трябвало досега да се досетите. Ние сме флибустиери от остров Тортуга. Защищавайте се, синьор, защото сега ще ви убия.

– Сигурно, ако трябва да се сражавам с трима противника.

– Не се тревожете за тях – рече Корсарът, посочвайки Кармо и негъра. – Когато техният комендант те бие, те имат навика да стоят настрана.

– В такъв случай надявам се скоро да ви извадя от строя. Вие още не познавате ръката на граф ди Лерма.

– Както вие не познавате тази на синьора на Вентимилия. Графе, защитавайте се!

– Още една дума, ако разрешите. Какво направихте с племенника ми и моя прислужник?

– В мой плен са заедно с нотариуса, но за тях не се безпокойте: Утре ще бъдат свободни и вашият племенник ще може да се ожени за своята любима.

– Благодаря ви, кавалере.

Черният Корсар леко се поклони, после бързо слезе по стъпалата и връхлетя с такъв устрем към кастилеца, че той бе принуден да отстъпи две крачки. В течение на няколко минути в тесния коридор се чуваше само тракането на остриетата. Облегнати на стената със скръстени ръце, Кармо и негърът наблюдаваха мълчаливо дуела, проследявайки с поглед светкавичните зигзаги на сабите.

След първите удари Черният Корсар си бе възвърнал спокойствието. Не нападнаше често, ограничаваше се само със защита, сякаш първо искаше да измори противника и изучи ходовете му. С изпънато тяло и леко подгънати крака, които отскачаха като пружини, той сякаш приемаше всичко като игра. Напразно кастилецът се опитваше да го изтика към стълбата, с тайната надежда да се препъне и да го обсипе с пробождащи удари. Корсарът не бе отстъпил нито крачка, отблъсквайки нападите с невероятна бързина. Но неочаквано полетя напред и с един единствен отсечен удар изтръгна сабята от ръцете на графа, а с втори я

отпрати далеч на пода. Останал беззащитен, кастилецът пребледня и от гърдите му се изтръгна вик на ужас. Блестящият връх на флибустиерската сабя за миг остана допрян до гърлото му, но веднага след това се отмести нагоре.

– Вие сте храбрец – рече, като поздрави противника си. – Не поискайте да ми дадете оръжието си; сега аз го взимам, но ви оставям живота.

Кастилецът остана неподвижен. По лицето му се изписа дълбока изненада, като че ли му се струваше невъзможно да е още жив. Изведнъж пристъпи напред, протегна десницата си на Корсара и каза:

– Моите сънародници казват, че флибустиерите са хора без вяра, отдадени само на морски грабеж; сега аз мога да кажа, че между тях се намират и доблестни мъже, които по кавалерство и великодушие могат да служат за пример на най-изисканите благородници в Европа. Господин кавалере, ето моята ръка! Благодаря!

Корсарът стисна сърдечно десницата му, после взе падналата сабя, подаде я на графа и отвърна:

– Запазете оръжието си, синьор; мен ми стига да обещаете, че няма да го използвате до утре срещу нас.

– Давам ви честната си дума, кавалере.

– Сега оставете се да ви вържат. Съжалявам, че трябва да прибягам към тази мярка, но иначе не мога.

– Правете онова, което смятате за нужно.

По даден знак на Корсара Кармо се приближи до кастилеца и му върза ръцете, после го предаде на негъра, който побърза да го отведе в горната стая, да прави компания на племенника си, слугата и нотариуса.

– Да се надяваме, че процесията завърши – рече Кармо, обръщайки се към Корсара.

– А аз мисля, че скоро ще дойдат други да ни безпокоят – отвърна капитанът. – Всички тези тайнствени изчезвания няма да закъснеят да създадат основателни подозрения сред близките на графа и младежа, което ще доведе до намесата на властите. Добре ще направим да барикадираме вратите и се подготвим за отбрана. Погледна ли дали има огнестрелни оръжия в тази къща?

– В хамбара намерих един аркебуз и муниции, освен това една стара ръждясала алебарда и една ризница.

– Пушката може да ни послужи.

– А как ще отстоим, коменданте, ако войниците нападнат къщата?

– За това ще мислим, но уверявам те, че на Ван Гулд жив няма да се

дам... Хайде, да се приготвим за отбрана. По-късно, ако ни остане време. Ще помислим и за закуската.

Негърът се върна, оставяйки Ван Щилер да пази пленниците. Поставен в течение на онова, което имаше да върши, той бързо се захвана на работа. Подпомогнат от Кармо, донесе в коридора всички тежки и големи мебели, въпреки напразните протести на нотариуса. Сандъци, гардероби, масивни маси и шкафове бяха струпани до вратата, по начин напълно да я залостят. Недоволни и от това, флибустиерите издигнаха втора барикада от покъщнина в основата на стълбите, за да препречат пътя на нападателите, в случай, че вратата не издържи.

Едва що бяха привършили тези отбранителни приготовления, когато зърнаха Ван Щилер да слиза стремглаво по стълбите.

– Коменданте, на улицата са се струпали граждани и гледат към къщата – рече. – Мисля, че вече са се досетили за нашите пленници.

– Аха! – ограничи се да каже Корсарът, без да трепне ни един мускул на лицето му. Качи се спокойно по стълбите и погледна през завесите на прозореца навън. Ван Щилер беше прав. Петдесетина души, разделени на групички, задръстваха уличката. Те оживено разискваха, сочейки къщата на нотариуса, а съседите бяха излезли по прозорците и слушаха тълкуванията на ония долу.

– Онова, от което се страхувах, става – промълви Корсарът и сбърчи чело. – Кураж, ако трябва да умра и аз в Маракайбо, значи така е било писано в книгата на моята съдба. Нещастни мои братя, загинахте неотмъстени!... Но смъртта още не е дошла, а щастието закриля флибустиерите от Тортуга... Кармо, бързо!

– Ето ме, коменданте.

– Ти ми каза, че си намерил боеприпаси.

– Едно буре с около десет либри барут.

– Ще го поставиш на коридора зад вратата и ще закачиш фитила.

– Гръм и мълния! Къщата ли ще вдигаме във въздуха?

– Да, ако се окаже нужно.

– А пленниците?

– Толкова по-зле за тях, ако войниците искат да нахълтат. Ние имаме право да се борим и ще сторим това без колебание.

– А, ето ги... – възкликна Кармо, който не изпускате уличката от погледа си.

– Кой?

– Войниците, коменданте.

– Иди да вземеш бурето, но не забравяй и аркебуза.

В началото на уличката се бе появил малък отряд аркебузери, командван от един лейтенант и следван от върволица любопитни. Бяха двадесет и четири войника в пълно бойно снаряжение. До лейтенанта Корсарът забеляза един стар господин с бяла брада и въоръжен със сабя, най-вероятно роднина на графа или на младежа.

Отрядът си проправи път сред гражданите, които се тълпяха по уличката и спря на десет крачки от къщата на нотариуса, разполагайки се в тройна редица; войниците дигнаха пушките си, сякаш очакваха всеки момент команда „огън“. Лейтенантът огледа внимателно прозорците, замени няколко думи със стареца до него, после се приближи решително до вратата, удари тежкото желязно мандамо и извика:

– В името на губернатора, отворете!
 – Готови ли сте, мои храбреци? – попита Корсарът.
 – Готови сме, господарю – отвърнаха Кармо, Ван Щилер и негърът.
 – Вие ще останете с мен, а ти, смели африканецо, качи се на горния етаж и виж дали ще откриеш някоя капандура, която би ни позволила да побегнем на покрива.

Като каза това той отвори капациите на прозорците, наклони се и попита:

– Какво обичате, синьор?

Лейтенантът като видя вместо нотариуса да се появява този мъж със смело изражение и широкопола шапка украсена с дълго черно перо, замръзна на мястото си от почуда.

– Кой сте вие? – попита го след няколко мига. – Аз търся нотариуса.

– За него отговарям аз, понеже той не може да се движи за момента.

– Тогава отворете ми – заповед на губернатора.

– А ако не желая?

– В такъв случай не отговарям за последствията. Случили са се много странни неща в тази къща, драги джентълмен, и аз получих заповед да науча за участието на синьор Педро Конхевио, слугата му и неговия чичо, граф Лерма.

– Ако държите да научите, ще ви кажа, че са в тази къща живи и здрави, дори в добро настроение.

– Кажете им да слязат.

– Невъзможно, господине – отвърна Корсарът.

– Подканвам ви да се подчините, иначе ще издъгна вратата.

– Опитайте, но ви предупреждавам, че зад вратата съм поставил буре с барут и при първия ви опит да я насилите, ще запаля фитила и ще

вдигна къщата във въздуха заедно с нотариуса, с господин Конхевин, слугата и граф дьо Лерма. Сега ако дръзнете, опитайте!

Като чуа тези думи, произнесени със спокоен, студен и решителен тон, който не допускаше никакво съмнение относно ужасната заплаха, тръпка на ужас премина по войниците и любопитните граждани, дори някои побързаха да се измъкнат, страхувайки се, че къщата може да хвъркне във въздуха всеки миг. Дори лейтенантът направи неволно няколко крачки назад.

Корсарът остана спокоен на прозореца, сякаш бе обикновен зрител, но не изпускаше от очи аркебузите на войниците, а Кармо и Ван Щилер, които бяха зад него, следяха за всяко движение на съседите, излезли по терасите на балконите.

– Но, за бога, кой сте вие? – попита накрая лейтенантът.

– Един човек, който не иска да бъде безпокоен от никого, дори от офицерите на губернатора – отвърна Корсарът.

– Подканвам ви да си кажете името.

– Мен пък не ми е приятно.

– Ще ви принудя.

– А аз ще дигна къщата във въздуха.

– Значи сте луд.

– Колкото и вие.

– Какво, обиждате ли?

– Нищо подобно, драги синьор, просто ви отговарям.

– Престанете! Шегата ви трая много дълго.

– Така ли? Хей, Кармо! Иди да възпламениш бурето с барут!

VIII НЕОБИКНОВЕНО БЯГСТВО

Като чуха тази заповед, всеобщ вик на ужас се надигна не само сред тълпата от любопитни, но и сред войниците. Но най-вече ревнаха съседите и не случайно, защото ако вдигнеха във въздуха къщата на нотариуса, щяха да рухнат и техните. Граждани и войници побегнаха панически назад, а съседите се втурнаха лудешката надолу по стълбите, като мъкнеха със себе си най-ценните си вещи. Вече всички бяха убедени, че този човек – напълно луд според някои – щеше да изпълни ужасната си закана.

Само лейтенантът бе останал храбро на мястото си, от неспокойните погледи, които хвърляше към къщата, можеше да се отсъди, че ако беше сам или нямаше пагоните на командир, отдавна би офейкал.

– Не! Спрете, господине! – извика. – Вие сте луд!

– Желаете ли нещо? – попита го Корсарът с обикновения си спокоен глас.

– Казвам ви да не поставяте в изпълнение ужасния си план.

– С удоволствие, ако ни оставите на мира.

– Пуснете на свобода граф ди Лерма и другите, и ви обещавам да не ви досаждам.

– Ще го сторя веднага, ако преди това приемете условията ми.

– Какви са те?

– Да оттеглите преди всичко войската.

– А после?

– Да доставите на мен и другарите ми пропуск, подписан от губернатора, за да можем да напуснем града без да бъдем спирани от войниците, които сноват из полето.

– Но кой сте вие, за да имате нужда от пропуск? – попита лейтенантът, чието учудване нарастваше едновременно със съмненията му.

– Един задморски джентълмен – отвърна Корсарът гордо.

– Тогава нямате нужда от никакъв пропуск, за да напуснете града.

– Напротив.

– Но тогава на съвестта ви тежи някакво престъпление. Кажете ми името си, господине.

В този миг един човек, който носеше около главата си изцапана с кръв кърпа и едва стъпваше, сякаш беше куц, спря до лейтенанта.

Кармо, който беше зад Корсара, го видя пръв и възкликна:

– Гръм и мълния!

– Какво има, момчето ми? – попита Корсарът, извършайки глава към него.

– В момента сме издадени, коменданте. Онзи човек е един от бискайците, които ни нападнаха с *навахите*.

– Аха! – рече корсарът, повдигайки рамене.

Бискаецът, който наистина бе един от групата в странноприемницата, нападнала флибустиерите с дългите си *навахи*, се обърна към лейтенанта:

– Вие искате да знаете кой е онзи джентълмен с черната шапка, нали?

– Да – рече лейтенантът. – Познаваш ли го?

– Карамба! Та нали един от неговите хора ме подреди по този начин? Внимавайте да не ви побегне, господин лейтенант! Той е един от флибустиерите!

Вик, но не на уплаха, а на гняв се надигна от всички страни, последван тутакси от изстрел и вик от болка. По даден знак на Корсара Кармо бързо бе вдигнал мускета⁴ и с един добре поставен куршум бе повалил бискаеца.

Това дойде като капак на всичко. Двадесет аркебузи се насочиха към прозореца и Корсара, а тълпата ревеше с пълно гърло:

– Пребийте тези канали!...

– Не, хванете ги и ги обесете на площада.

– Опечете ги живи!

– Смърт, смърт...

С бързо движение лейтенантът заповяда да свалят пушките и отиде под прозореца, на който облакът го чакаше Корсарът, спокоен и усмихнат, сякаш тези закани не го засягаха.

– Драги джентълмен, комедията свърши, предайте се!

Корсарът отговори с повдигане на раменете.

– Разбрахте ли ме? – викна лейтенантът, почервенял от гняв.

– Напълно, господине.

– Предайте се или ще наредя да съборят вратата.

– Сторете го, но ви предупреждавам, че бурето е готово да дигне къщата заедно с пленниците.

– Но с тях и вие!

4. (Фр.) Старовремска пушка, по-голяма и по-тежка от днешната. Б. пр.

– Ех... да умре човек сред димящите развалини е за предпочитане пред унизителната смърт, която ми готвите след моето предаване.

– Обещавам да запазя живота ви.

– Вашите обещания не са ми нужни, защото знам колко струват. Господине, сега е шест следобед, а аз още не съм обядвал. Докато решите как да постъпите, ще ида да хапна един залък заедно с граф ди Лерма и племенника му, като не пропуснем да вдигнем наздравица за него, ако къщата не скочи във въздуха.

Като каза това Корсарът свали шапка и поздрави изключително учтиво, след което се прибра, оставяйки лейтенанта, войниците и тълпата в още по-голямо недоумение. – Елате, юнаци мои – рече Корсарът на Кармо и на Ван Щилер. – Мисля, че ще имаме време да си разменим няколко приказки.

Влезе в стаята без да прибави друго, разряза въжетата, които стягаха китките на граф ди Лерма и младежа, и ги покани да седнат на подредената набързо софра.

– Правете ни компания, графе, и вие младежо, но разчитам на думата ви нищо да не предприемате срещу нас.

– Трудно ще е да предприемем каквото и да е, кавалере – отвърна усмихнат графът. – Племенникът ми е без оръжие, а аз знам колко е опасна сабята ви. Впрочем, какво правят сънародниците ми? Дочух ужасна олелия.

– За сега само са ни обсадили.

– Неприятно ми е да ви го кажа, но страхувам се, драги кавалере, че в последна сметка ще разбият вратата.

– Аз мисля обратното, графе.

– Тогава обсадата ще продължи и рано или късно ще ви принудят да се предадете. Уверявам ви, че ще съжалявам да видя един тъй храбър и любезен мъж, какъвто сте, в ръцете на губернатора. Той не прощава на флибустиерите.

– Няма да се дам на Ван Гулд. Трябва да живея, за да уредя една стара сметка с този фламандец.

– Познавате ли го?

– Да, за мое нещастие – каза Корсарът с въздишка. – Той бе един фатален човек за моето семейство и ако станах флибустиер, дължа го на него. Но стига сме говорили за него; всеки път, когато мисля за него, чувствавам да ме завладява безмерна омраза и ставам тъжен като на погребение. Пийте, графе. Кармо, я виж какво правят испанците.

– Говорят помежду си, коменданте. Изглежда не могат да се решат

да ни нападнат – отвърна Кармо от прозореца.

– Това ще могат да сторят по-късно, но може би тогава ние вече няма да сме тук. Негърът още ли е горе?

– Да, на тавана е.

– Ван Щилер, иди му занеси да пийне нещо.

След тези думи, Корсарът потъна в дълбоки мисли, макар да продължаваше да се храни. Бе станал по-тъжен от когато и да било, та дори не чуваше думите на графа.

Вечерята свърши в мълчание. Изглежда войниците, независимо от гнева и огромното им желание да изгорят живи флибустиерите, не можеха да вземат никакво решение. Не че им липсваше смелост, напротив, или че се опасяваха от избухването на бурето – какво ги беше грижа дали къщата ще хвъркне във въздуха. Страх ги беше за граф ди Лерма и племенника му – двама уважавани граждани, които те искаха да спасят на всяка цена.

Мракът вече се бе спуснал, когато Кармо предупреди Корсара, че нов отряд аркебузери, подсилен от дванадесетина алебардисти е присигнал и е заел изхода на уличката.

– Това означава, че се готвят да предприемат нещо – отвърна Корсарът. – Повикай негъра.

Няколко мига след това африканецът стоеше пред него.

– Огледа ли внимателно тавана?

– Да, господарю.

– Няма ли никаква капандура?

– Не, но направих отвор в покрива, откъдето можем да минем.

– Няма ли неприятели?

– Нито един, господарю.

– Знаеш ли къде ще ни изведеш?

– Да, след което ни предстои съвсем кратък път.

В този миг един ужасен залп отекна от уличката и разтърси всички прозорци на къщата. Някои от куршумите, пробиха капачите на прозорците, проникнаха в къщата и рекушираха по канделабрите и сребърните съдове на рафтовете. Корсарът бе скочил на крака, изтегляйки с бързо движение сабята си. Допреди няколко мига тъй спокоен и сдържан, като усети сега миризмата на барут, този човек се бе преобразил – очите му искряха, но бледите му бузи се бе появила лека червенина.

– Аха, значи започват – рече той насмешливо. После се обърна към графа и племенника му. – Обещах да запазя живота ви – каквото и да се случи ще удържа дадената дума, но вие трябва да ми се подчинявате и

ми се закълнете, че няма да се бунтувате.

– Говорете, кавалере – рече графът. Съжалявам, че нападателите са мои сънародници: ако не бяха, уверявам ви, бих се сражавал на ваша страна.

– Трябва да тръгнете с мен, ако не искате да хвъркнете във въздуха.

– Какво, опасявате се, че къщата ще се сгромоляса?

– След няколко минути няма да остане една права стена от нея.

– Искате да ме разорите ли? – изграчи нотариусът.

– Млъкнете, скъпернико – викна Кармо, докато го развързваше. –

Ние ви спасяваме живота, а вие не сте доволен.

– Но аз не желая да загубя дома си.

– Ще поискам губернаторът да ви обезщети.

На уличката отекна втори залп и куршумите свистяха в стаята.

– Напред, смели моряци! – викна Корсарът. – Кармо, иди да запалиш фитила.

– Готов съм, коменданте.

– Внимавай бурето да не избухне преди да сме напуснали къщата.

– Фитилът е дълъг – отвърна флибустиерът и се спусна стремглаво по стълбите.

Корсарът, четиримата пленници, Ван Щилер и африканецът се изкачиха на тавана, докато войниците продължаваха да стрелят по прозорците и им викаха да се предадат. Куршумите свистеха навсякъде и караха нотариуса да трепери като лист, но не и флибустиерите и граф ди Лерма, мъж обръгнал в боя.

Стигнали в таванското помещение, негрът посочи на Корсара един широк отвор на покрива, направен от него с помощта на някаква желязна греда.

– Напред! – рече Корсарът.

Прибра за миг сабята си, вкопчи се за ръба на отвора и бързо се изправи на покрива, оглеждайки се наоколо. Забеляза веднага, няколко покрива по-нататък, високи дървета и палми, една от които бе надвиснала над един зид и разпростряла листата си над керемидите.

– От там ли ще се спуснем? – попита той негръа, който го бе последвал.

– Да, господарю.

– Ще можем ли да излезем от онази градина?

– Надявам се.

Граф ди Лерма, племенникът му, слугата и нотариусът, повдигнати от силните ръце на Ван Щилер, се появиха на покрива в същия момент,

в който и Кармо.

– Бързо, господа, след две минути къщата ще се сгромоляса под краката ни – викна той.

– Разорен съм! – захленчи нотариусът. – Кой ще ме обезщети после...

Ван Щилер прекъсна хленча му и го тикна грубо напред.

– Елате да вземете малко въздух и вие – рече му.

След като се увери, че няма неприятели, Корсарът скочи на друг покрив, следван от граф ди Лерма и племенника му. По същото време залповете следваха един след друг и над покривите се носеха облаци от дим. Изглежда аркебузерите бяха решили да направят къщата на решето преди да съборят вратата, надявайки се по този начин да накарат флибустиерите да се предадат. А може би страха, че Корсарът ще постави в действие ужасната си закана, погребвайки се заедно с четиримата пленника, ги задържаше още да нападнат къщата.

Като влачеха със себе си нотариуса, който не се държеше на краката си, флибустиерите стигнаха последната къща край палмовата горичка. Оттатък се простираше обширна градина, оградена с висок зид, който граничеше с полето.

– Познавам тази градина – рече графът. – Тя принадлежи на приятеля ми Моралес.

– Надявам се, че няма да ни издадете – каза Корсарът.

– Напротив, кавалере. Още не съм забравил, че ви дължа живота си.

– Бързо, да слизаме – каза Кармо. – Взривът може да ни хвърли във въздуха.

Едва що изрече тези думи, когато видя гигантска светкавица, последвана от ужасен трясък. Флибустиерите и техните другари почувстваха земята да трепери под краката им, после паднаха един връз друг, докато от всички страни започнаха да ваят камъни и парчета зидария, части от мебели и ивици от горящ плат. Облак от дим легна над покривите и затъмни всичко, а откъм уличката се носеше грохотът на срутвачи се стени и покриви сред викове на ужас и ругатни.

– Гръм и мълния! – чу се гласът на Кармо, който бе отхвърлен чак до водосточната тръба. – Само още един метър и щях да тупна в градината като чувал с картофи.

Черният Корсар бързо се бе изправил и вървеше пипнешком сред дима, който го заобикаляше.

– Живи ли сте всички? – попита.

– Надявам се – отвърна Ван Щилер.

– Чакайте... тук някой лежи – обади се графът. – Да не би да го е ударило някое парче?

– Това е този негодяй нотариусът – рече Ван Щилер. – Но успокойте се, само е припаднал от страх.

– Да го оставим тук – рече Кармо. – Ще се оправи по някакъв начин, ако не издъхне преди това от болка по загубената си къща.

– Не – отвърна Корсарът. – Виждам пламъци сред дима; ако го оставим тук има опасност да бъде опечен. Взривът е запалил околните къщи.

– Вярно е – потвърди графът. – Вече виждам една къща да гори.

– Да се възползуваме от суматохата, за да побегнем, приятели, рече Корсарът. – Ти, Моко, ще се нагърбиш с нотариуса.

Канеше се да тръгне по една широка улица, която водеше към градската стена, когато видя няколко души, въоръжени с аркебузи, да изскачат от едни храсталаци и да викат:

– Стойте или ще открием огън!

Корсарът стисна сабята с дясната си ръка, а с лявата извади пистолета си, решен да си проправи път, но графът го спря:

– Оставете на мен, кавалере. Излезе напред и викна на хората:

– Е какво, да не би да не познавате приятеля на вашия господар?

– Синьор граф ди Лерма! – възкликнаха хората учудени.

– Долу оръжието или ще се оплача на господаря ви.

– Прощавайте, господин графе – каза единият от слугите. – Не знаехме с кого имаме работа. Чухме някакъв взрив и понеже научихме, че в близост войниците са обкръжили някакви флибустиери, притичахме, за да попречим на бягството на опасните бандити.

– Флибустиерите вече избягаха, така че можете да се върнете. Има ли врата в зида?

– Да, господин графе.

– Отворете ми, за да изляза с моите приятели и за друго не се грижете.

– Добре, господин графе – рече човекът, който бе говорил. С един жест освободи въоръжената охрана и поведе групата на графа по една странична алея. Накрая всички стигнаха до една малка врата, която човекът отвори.

Графът вървя с тях още двеста метра по една уличка, все покрай стената, накрая им рече:

– Кавалере, вие ми пощадихте живота, сега съм щастлив, че мога да ви бъда полезен и аз. Храбреци като вас не трябва да умират на

бесилката, но уверявам ви, губернаторът нямаше да ви пощади, ако ви беше заловил: Следвайте тази уличка, която води към полето. Желяз ви скорошно завръщане на борда на вашия кораб.

– Благодаря, графе – отговори Корсарът.

Двамата джентълмени си стиснаха сърдечно ръце и се поздравиха с дълбок поклон, сваляйки шапки.

– Ето един честен човек – рече Кармо. – Ако се върнем в Маракаибо непременно трябва да му идем на гости.

Корсарът бързо се упъти, воден от негъра, който изглежда познаваше по-добре от самите испанци околностите на Маракаибо.

Десет минути по-късно, необезпокоявани от никого, тримата флибустиери вече бяха извън града и навлизаха в джунглата, посред която се намираше колибата на змиеукротителя. Извърщайки глава, те видяха измежду крайните къщи да се издига облак розоляв дим и фойерверки от искри, понесени от вятъра над залива. Това бе къщата на нотариуса, която догаряше може би с някоя друга.

– Бедният старец! – рече Кармо. – Ще умре от мъка по къщата и избата си. За такъв скъперник като него загубата е много голяма.

Спряха няколко минути под дебелия сянка на едно гигантско дърво, което тук наричаха синаруба, страхувайки се, че наоколо може да има някоя испанска войска част; успокоени от дълбоката тишина, те бързо тръгнаха отново под надвисналите листа. Двадесет минути им бяха достатъчни, за да прекосят разстоянието, което ги отделяше от колибата. Оставаха им още няколко крачки, когато до ушите им достигна вопъл.

Корсарът спря и се опита да различи сред тъмните сенки на дърветата от къде иде гласът.

– Гръм и мълния! – възкликна Кармо. – Това е нашият пленник, който забравихме вързан за дървото. Бях забравил за този нещастен войник.

– Вярно – промълви Корсарът.

Като доближиха колибата, зърнаха завързания испанец.

– От глад ли искате да ме уморите? – попита нещастникът. – Тогава по-добре ме обесете.

– Минаха ли от тука войници? – попита го Корсарът.

– Видях само вампири, господине.

– Иди да вземеш трупа на брат ми – рече Корсарът на негъра.

После се приближи до войника, който бе започнал да трепери, очаквайки, че е дошъл последният му час, освободи го от въжетата – и

му каза с глух глас:

– Бих могъл да си отмъстя първо на теб за смъртта на тоя, който ще погребва на дъното на океана, както и за нещастните му другари, които още висят на площада на оня проклет град. Но обещах да те помилвам, а Черният Корсар винаги е държал на думата си. Ти си свободен, но трябва да ми се закълнеш, че още щом стигнеш в Маракайбо, ще отидеш при губернатора и ще му кажеш от мое име, че тази нощ в присъствието на хората ми, строени на мостика на моята „Мълния“, и пред трупа на оня, който доскоро бе Червения Корсар, ще произнеса клетва, от която да Изтръпне. Той уби двамата ми братя, но аз ще унищожа него и всички, които носят името Ван Гулд. Кажи му, че съм произнесъл тази клетва в името на морето, на бога и на ада и че скоро ще се срещнем отново.

После сграбчи слисания пленник за раменете, тласна го и каза:

– Върви и не се обръщай, защото мога да се разкая, че съм ти подарил живота.

– Благодаря, синьор – рече испанецът и плю на петите си.

Корсарът го видя да се отдалечава и щом изчезна в мрака на джунглата, се обърна към своите хора.

– Да тръгваме, няма време.

IX ЕДНА СТРАШНА КЛЕТВА

Водена от негъра, който познаваше всички пътеки на гората, групата вървеше бързо, за да стигне скоро до брега на залива и навлезе в откритото море преди зазоряване.

Всички бяха неспокойни за кораба, който кръстосваше залива, понеже бяха научили от пленника, че губернаторът на Маракайбо е изпратил хора в Гибралтар да искат помощ от адмирал Толедо. Корсарът се страхуваше, че част от ескадрата на адмирала, силно въоръжена и обслужвана от няколко стотици опитни моряци, в по-голямата си част бискайци, вече е прекосила залива и всеки момент може да връхлети върху „Мълния“. Той не говореше, но безпокойството му беше явно. От време на време даваше знак на другарите си да спрат и наостряше слух, защото все му се причуваше далечен грохот, но после ускоряваше крачка и караше останалите почти да тичат след него.

Към два часа сутринта, Кармо, който бе начело на групата, чу далечен тътен, който подсказваше близостта на морето. Неговият остър слух бе доловил шума на разбиващите се вълни в крайбрежните тръстики.

– Ако всичко върви добре, до половин час ще бъдем на борда на нашия кораб, синьор – рече той на Черния Корсар. Оня кимна потвърдително, без да отговори.

Кармо не се бе излъгал. Шумът на вълните ставаше все то-отчетлив и понякога се чуваха крясъците на дивите патици, които населяваха брега на залива.

Корсарът даде знак да избързат и няколко минути по-късно стигнаха до един нисък бряг, покрит с диви патици, който се простираше на север и на юг докъдето на човек стигнеше окото, образувайки причудливи извивки. Небето бе скрито от мъгла, надигнала се от безкрайните блата покрай залива и затова бе все още тъмно, но тук-там огнени линии прорязваха водната шир. Гребените на вълните пръскаха искри, които се разстилаха по брега като разноцветна лава. В някои моменти широки, петна от морето, дотогава черни като мастило, изведнъж светваха, сякаш мощна електрическа лампа бе запалена на морското дъно.

– Фосфоресценцията! – обади се Ван Щилер.

– По дяволите и фосфоресценцията! – възкликна Кармо. – Човек би казал, че рибите са се съюзили с испанците, за да ни попречат да

излезем в открито море.

– Не, вълните светват, за да посрещнат Червения Корсар – рече с тайнствен глас Ван Щилер.

– Истина е – промълви Кармо.

Корсарът бе отправил поглед далеч в морето. Преди да се качи на лодката, искаше да се увери, че няма вражески кораби в залива. Като не откри нищо, той погледна на север. Сред аленеещото се море зърна едно тъмно петно и викна.

– „Мълния“ е там! Потърсете лодката и бързо да отплуваме.

Кармо и Ван Щилер се упътваха донякъде, защото все още не знаеха на кое място се намират, после бързо изкачиха брега на север, като оглеждаха внимателно всяко кътче между тръстиките. След около един километър успяха да открият лодката, която заливът бе оставил между стъблата на растенията. Бързо се качиха и се насочиха към мястото, където ги чакаха капитанът и негрът.

Поставиха трупа, увит в черната мантия, между двете седалки, захриха лицето му и започнаха енергично да гребат.

Негрът беше седнал на носа и държеше между колената си пушката на испанския пленник, а Корсарът седеше на кърмата, срещу трупа на брат си. Бе отново изпаднал в мрачна меланхолия. Стиснал с длани главата си и опрял лакти на колената, той за миг не откъсваше очи от трупа, чиито форми се очертаваха под погребалния плащ. Погълнат от своите скръбни мисли изглежда беше забравил всичко: другарите си, кораба си, който все по-ясно изпъкваше на морската повърхност от разтопено злато, ескадрата на адмирал Толедо.

Бе тъй неподвижен, че човек би помислил, че не диша.

Междувременно лодката се плъзгаше бързо по вълните, отдалечавайки се все повече от брега. Без да престават да гребат усилено, двамата флибустиери постоянно се вглеждаха встрани, очаквайки да зърнат неприятелските кораби. Те бързаха също и заради суеверните си страхове, на които сега се чувствуваха в плен: огненото море, мъртвецът когото пренасяха и присъствието на Черния Корсар, още по-мрачен и тъжен в черните си дрехи. Бързаха, защото знаеха, че ще се почувствуват спокойни само след като стъпят на борда на „Мълния“, сред своите бойни другари.

Вече бяха на една миля от кораба, който плавно приближаваше към тях, когато един странен вик, подобен на остро стенание, завършващо в зловец вопъл, стигна до ушите им. Двамата веднага спряха да гребат и се озърнаха наоколо си с уплашен поглед.

– Чу ли? – попита Ван Щилер, чието чело се овлажни от студена пот.

– Да – отговори Кармо с променен глас.

– Да не би да е била някоя риба?

– Никога не съм чувал риба да издава подобен звук.

– Кой може да е тогава?

– Не знам, но казвам ти, че съм учуден.

– Да не би да е братът из умрелия!

– Тихо, приятелю.

Бяха вторачили поглед в Черния Корсар, който изглежда не беше чул нищо, защото бе все тъй неподвижен с глава между ръцете и очи заковани в трупа на брат си.

– Давай, и бог да ни е на помощ – промълви Кармо и направи знак на Ван Щилер да хване отново веслата. После се надвеси към негъра и го попита:

– Чу ли онзи вик, Моко?

– Да – отвърна африканецът.

– Кой мислиш, че е бил?

– Може би някой ламантин.⁵

– Хм!... – промърмори Кармо, но спря и изведнъж преbledня.

Точно в този момент зад кърмата на лодката, в един кръг от светяща пяна, някаква неясна форма се появи в миг и бързо изчезна в дълбините на залива.

– Видя ли? – попита Вай Щилер с пресипнал глас.

– Да – отвърна другият и зъбите му затракаха.

– Една глава, нали?

– Да Кармо, глава на мъртвец.

– Значи е бил Зеленият Корсар, който ни следва и очаква Червения Корсар.

– Плашиш ме, Кармо.

– Нищо ли не видя и чу Черният Корсар?

– Той е брат на двамата покойници!

– А ти, приятелю нищо ли не видя?

– Да, една глава – отвърна Моко.

– На кого?

– На един ламантин.

5. Морска крава. Млекопитаещо, обитаващо Мексиканския залив, което издава човекоподобен звук, напomniaщ вопъл или стенание. – Б. пр.

– Дявол ги взел твоите ламантини – измърмори Кармо. – Това беше глава на мъртвец, слепи негре.

В този миг един глас от кораба отекна над вълните:

– Хей, вие от лодката! Кой сте?

– Черният Корсар! – ревна Кармо.

– Приближете!

„Мълния“ се носеше бързо над вълните като морска лястовица, порейки блесналите води с дългия си шип. Черният и профил напомняше легендарния кораб призрак на холандеца, или плуващия кораб ковчег по морските ширини.

Неподвижни като статуи, по парапета на борда бяха строени флибустиерите, всички въоръжени с пушки, а на високата част на палубата, зад двата топа, личаха артилеристите със запалени фитили. На главната мачта се вееше големия черен флаг на Корсара, с две златни букви, причудливо преплетени и обрамчени от един неразбираем фриз.

Лодката опря до левия борд, докато корабът извиваше срещу вятра. Кармо бързо хвана въжето, което моряците му хвърлиха от палубата.

– Пуснете скрипците! – чу да вика един дрезгав глас.

Кармо и Ван Щилер закачиха куките на двата края и при едно изсвирване на боцмана лодката бе издигната на борда заедно с хората в нея.

Когато Черният Корсар усети кила да удря срещу палубата на кораба, се сепна и сякаш излезе от мрачните си мисли. Огледа се, учуден, че вече се намира на своя кораб, после се наведе над трупа, взе го на ръце и го постави в основата на гротмачтата. Целият екипаж, строен покрай фалшборда, свали шапки.

Вторият офицер, Морган, слезе от мостика и се насочи към Черния Корсар.

– На вашите заповеди, синьор! – каза.

– Вие си знаете работата – отвърна му Корсарът, клатейки тъжно глава. После прекоси бавно горната палуба, качи се на командния мостик и там застана, неподвижен като статуя, със скръстени ръце на гърдите.

От изток вече започваше да розовее. Там където небето се сливаше с морето, една бледа светлина придаваше стоманени отблясъци на водите, но тази светлина криеше нещо мрачно, за разлика от обичайния розов цвят на изгрева тя бе сива, тягостна, хладна.

През това време големият флаг на Корсара бе спуснат на половин мачта в знак на траур, а редовете, които бяха без платна, бяха

разположени във форма на кръст.

Многобройният екипаж на корсарския кораб се строи покрай фалшбордовете. Тези мъже, с обгорели от морските ветрове лица и от дима на стотици абордажи, бяха тъжни; гледаха тревожно трупа на Червения корсар, увит в голям хамак, към който бяха привързани гюллета.

Светлината растеше, но морето около кораба бледнееше и глухо шумеше, сякаш издаваше въздишки.

В този момент от командния мостик отекна камбана. Екипажът коленичи, а боцманът, подпомогнат от трима моряци, повдигна трупа на нещастния Корсар и го постави на парапета на бакборда. На палубата цареше гробовно мълчание, дори водите около неподвижния кораб притихнаха. Очите на всички бяха обърнати към Черния Корсар, чиято фигура сега бе придобила гигантски размери на фона на стоманения хоризонт. Изправен на командния мостик с развяващо се, дълго перо на утринния бриз, с ръка насочена към трупа на Червения Корсар, с мощен металически глас, който разсече гробовната тишина на борда, произнесе следните думи:

– Мъже на морето! – викна той, – чуйте ме! Заклевам в господ, заклевам се в тези вълни, верни наши другари, заклевам се в душата си, че няма да намеря мир на земята, докато не отмъстя погубените от Ван Гулд мои братя. Нека мълниите запалят кораба ми, нека вълните ме погълнат заедно с вас, нека двамата Корсари, които почиват под тези води ме прокълнат, ако не убия Ван Гулд и не затрия целия му род, както той погуби моя! Чухте ли ме, моряци?

– Да! – отвърнаха флибустиерите, докато тръпка на ужас и решителност премина по лицата им.

– Спуснете трупа! – викна Корсарът с мрачен глас.

Боцманът и тримата моряци вдигнаха, хамака с трупа на нещастния Корсар и го пуснаха във водата. Морето се разтвори под него с огнени пръски. Всички моряци се наведоха над борда и наблюдаваха как полека-лека тялото изчезна в морските дълбини.

В този миг откъм морето отново отекна тайнствения вик, който беше изплашил Кармо и Ван Щилер. Двамата флибустиери, които се намираха под командния мостик, се спогледаха, бледи като изпрано пране.

– Това е викът на Зеления Корсар, който предупреждава Червения Корсар, че го очаква.

– Да – отвърна Ван Щилер със задавен глас. – Двамата братя са се срещнали на морското дъно.

Един остър сигнал, подаден от свирката на боцмана, прекъсна

разговора им.

– Ляво на борд – викна той. – Освободете кормилния лост!

„Мълния“ изви и се насочи към големия залив, чийто води попиваха златото на първите слънчеви лъчи.

Х НА БОРДА НА „МЪЛНИЯ“

Излязъл от лабиринта на малките островчета на лагуната, „Мълния“ остави зад себе си последните планински разклонения на Сиера ди Санта Марта и се впусна по водите на Карибско море, плувайки на север към Големите Антили. Морето бе спокойно, едва нахъдрено от утринния бриз, който духаше от югоизток. Голям брой морски птици кръжеха над откритото море. Рояци гарвани и хищници, прелетели от брега и едри като петли дебнеха жертвите си, готови да ги погълнат още живи. Не липсваха и *фаетони*, тъй-често срещаните птици в мексиканския залив. Те прехвърчаха в дълги редици и бръснещ полет над вълните, за миг черните им крила замираха в конвулсивен трепет, дългите им опашки опираха водите и минута след това отлитаха с някоя риба в човката.

Но кораби не се виждаха. Хората на вахта, останали на борда, имаха силни очи, но никакъв платноход не се мяркаше пред погледа им. Страх да срещнат гордите корсари от Тортуга задържахше испанските кораби в пристанищата на Караче, на Юкатан, на Венецуела и Антилските острови, докато не се съберат в достатъчен брой, за да сформират ескадра. Те всички познаваха безразсъдната смелост на тия морски вълци, чието знаме се вееше над малкия остров Тортуга.

През този ден нищо не се случи на борда на корсарския кораб. Комендантът не се появи на палубата – остана затворен в каютата си и новини от него нямаша дори Кармо и Ван Щилер. Но се говореше, че е взел със себе си негъра, или поне имаше съмнение за това, защото след погребението на Червения Корсар никой не го бе виждал на кораба, дори в трюма. Какво правеха заключени в каютата, никой не би могъл да каже; дори вторият офицер, подпитан от Кармо, заплашително го изгледа, сякаш да му каже: „Не се занимавай с работи, които не те засягат, ако ти е мил животът.“

Когато падна нощта и прибраха част от платната на „Мълния“ поради честите набези на вятъра по тия места, Кармо и Ван Щилер, които се въртяха около кормчията, зърнаха да се подава от люка къдравата глава на африканеца.

– Ето те и теб, куме! – възкликна Кармо. – Може би сега ще научим дали комендантът е още на борда, или е отишъл да разговаря с братята

си на морското дъно. Този зловещ човек би бил способен и на това.

– Напълно възможно – каза Ван Щилер, който познаваше суеверията на приятеля си. – Дори смятам, че той е повече морски дух, отколкото човек от плът и кръв, като нас.

– Хей, Моко, време беше да поздравяш старите си приятели – рече Кармо на негъра.

– Господарят ме задържа – отвърна оня.

– Значи ни носиш новини. Какво прави комендантът?

– По-гъжен е от всякога.

– Никога не съм го виждал весел, дори на остров Тортуга, а камо ли да се усмихне.

– Говореше ми само за своите братя и изричаше ужасни клетви.

– И които ще изпълни. Черният Корсар е човек, който ще остане верен докрай на клетвата си и не бих желал да съм на мястото на губернатора на Маракайбо и на родствениците му. Сигурно Ван Гулд таи неутолима омраза срещу Черния Корсар, но тази омраза ще бъде за него съдбова.

– Знае ли се причината за тази омраза, бели приятелю?

– Разправят, че враждата е много стара и Ван Гулд дал клетва да отмъсти на тримата корсари преди още да пристигне в Америка като служител на испанската корона.

– Значи са се познавали още в Европа...

– Така казват, защото по същото време, когато пратили Ван Гулд за губернатор на Маракайбо, пред остров Тортуга се появили три великолепно кораба, командувани от Черния, Червения и Зеления Корсари. Тези корсари били трима много красиви мъже, храбри като лъвове и опитни, дръзки моряци. Зеленият бил най-младият, а Черният – най-възрастният, но по способности и дарби никой не бил по-долу от другия; по боравенето с оръжие те нямали съперник в цяла Тортуга. Тримата смелчаци скоро накарали да треперят испанците от Мексиканския залив. Не се броели корабите плячкосвани от тях и превзетите градове; никой не можал да удържи на техните три кораба – най-красивите, най-бързите и най-добре въоръжени измежду флибустиерските.

– Вярвам. Достатъчно е човек да погледне този кораб – отвърна негърът.

– Но и за тях дошли тъжни дни – продължи Кармо. – Дигнал котва и отплувал в неизвестна посока, Зеленият Корсар попаднал посред испанска ескадра и след титанична борба бил победен, хванат, закаран в Маракайбо и обесен от Ван Гулд.

– Спомням си – отвърна негърът. – Но трупът му не бе хвърлен на зверовете.

– Не, защото Черният Корсар, придружен от няколко доверени хора успял нощем да влезе в Маракайбо, да отмъкне трупа и да го погребе в морето.

– Да, това стана известно и разправяха, че Ван Гулд от яд, дето не могъл да хване другия брат, накарал да разстрелят четиримата часовои, които пазели обесените на Пласа де Гранада.

– Сега дойде ред на Червения Корсар, той също бе погребан във водите на Карибско море, но третият брат, който е най-страшният, ще изтреби всичките Ван Гулдовци от земята.

– Скоро ще иде в Маракайбо, приятелю. Поиска да научи от мен всичко, което му е нужно, за да поведе срещу града многобройна флота.

– Пиетро Нау, страхотният олонец, е все още в Тортуга и все още е приятел на Черния Корсар. Кой може да излезе насреща на тези двама мъже? От друга страна...

Кармо прекъсна обясненията си и побутвайки негъра и Ван Щилер, които го слушаха, застанали от двете му страни, им каза:

– Вижте го! Не вдъхва ли страх този човек? Прилича на морски бог!

Двамата вдигнаха очи към командния мостик. Корсарът беше там, целия облечен в черно, както винаги, с широкополата си шапка, закрила челото му и развяващо се, дълго перо. С наведена глава и ръце, скръстени на гърдите, той бавно се разхождаше по мостика, без да вдига шум.

Заместникът му Морган го наблюдаваше от другия край на мостика, но не смееше да му зададе никакъв въпрос.

– Прилича на призрак – промълви шепнешком Ван Щилер.

– Морган му е лика-прилика – рече Кармо. – Да се бяха търсили, нямаше да се намерят. Я чуй...

Нечий вик отекна от високо. Една човешка фигура възседнала пръта на гротмачтата, повтори:

– Кораб срещу нас!

Корсарът прекъсна рязко своята разходка. За миг остана неподвижен, вгледан напред, но понеже беше ниско, мъчно можеше да различи кораба, за който му съобщаваха. Обърна се към Морган, който също се бе надвесил от борда, и му каза:

– Наредете да загасят светлините.

При тази команда моряците побързаха да затулят големите фенери – единият на бакборда, другият на десния борд.

– Наблюдателю, накъде плува онзи кораб? – попита Корсарът, когато светлините загаснаха.

- На юг, коменданте.
- Значи към брега на Венецуела.
- Предполагам.
- На какво разстояние?
- Пет-шест мили.
- Сигурен ли си, че не бъркаш?
- Не, ясно различавам светлините му.

Корсарът се наведе над стълбата и заповяда:

- Всички на палубата!

За по-малко от минута, сто и двадесетте моряка, които образуваха екипажа на „Мълния“, бяха всички на своя боен пост: хората отговарящи за маневрата на платната, подпомогнати от ония горе по мачтите, стрелците – на марсовете и задната част на палубата, а другите – покрай фалшборда. Артилеристите вече стояха със запалени фитили зад топове, Дисциплината, която цареше на флибустиерските кораби, беше такава, че по който и да е час на нощта или при всяко трудно положение, флибустиерите се явяваха на определеното им място с невероятна бързина, непозната дори във военните кораби на големите морски държави.

Тези морски скитници, попаднали в Мексиканския залив от всички части на Европа и вербувани от екипажи на най-долни канали от пристанищата на Франция, Италия, Холандия, Германия и Англия, отдадени на всички пороци, нехаещи за смъртта и способни на невероятни смели постъпки и героизъм, се превръщаха в послушни агънца на флибустиерските кораби, но затова пък – тигри в сраженията. Те знаеха, че техните началници няма да оставят ненаказана и най-малката им немарливост или непослушание, че всяко предателство води до куршум в главата или оставянето им на някой пуст остров.

Щом Черният Корсар видя хората си по местата им, той ги огледа един по един и се обърна към Морган, който чакаше заповедите му.

- Мислите ли, че този кораб е...
- Испански, синьор – отвърна вторият офицер.
- Испанци? – възкликна Корсарът с глух глас. – За тях тази нощ ще бъде съдбовна и мнозина няма да дочакат утрешното слънце.
- Ще нападнем ли кораба тази нощ, синьор?
- Да, и ще го потопим. Долу спят моите братя, но скоро няма да са сами.
- Така да бъде, щом това желаете, синьор.

Скочи на фалшборда, хвана се за едно от въжетата на гротмачтата и се загледа напред, срещу вятъра. Сред мрачината, забулила шумящото море, две светли точки, които не можеха да бъдат сбъркани със светналите на хоризонта звезди, се плъзгаха по водата.

– На четири мили са от нас – каза.

– И все на юг ли са насочени? – попита Корсарът.

– Към Маракайбо.

– Нещастници! Дайте заповед за промяна на курса и пресечете пътя на онзи кораб.

– А след това?

– Изкачете на палубата сто гранати, осигурете всеки човек да бъде на мястото си.

– Ще ударим ли испанския кораб с таран?

– Да, ако ни се удаде.

– Ще загубим пленниците, синьор.

– Какво ме е грижа за тях!

– Но този кораб може би съдържа богатства...

– В моята родина все още имам замъци и обширни земи?

– Имах предвид нашите хора.

– За тях имам злато. Сменете курса, Морган.

При първата команда, на борда на кораба се разнесе писъка на боцмановата свирка. Хората се хвърлиха на въжетата и обърнаха платната, докато кормчията въртеше лоста като луд, за да стане маневрата по-бързо. „Мълния“ се завъртя просто на място и тласната от лек ветреца, който духаше от югоизток, се втурна по посока на испанския платноход, оставяйки зад себе си дълга пенлива диря. Напредваше в мрака леко, като птица и странно напомняше легендарния кораб призрак.

Неподвижни и неми като статуи, стрелците бяха залегнали покрай парапета на палубата и дебнеха вражеския кораб, стиснали здраво дългите си пушки – опасно оръжие в техните ръце, защото рядко пропускаха целта, а артилеристите, наведени над оръдията, раздухваха фитилите, готови да обсипят врага с ураган от желязо.

Черният Корсар и Морган не бяха напуснали командния мостик. Облегнати на парапета един до друг, не откъсваха поглед от двете светещи точки, които браздеха тъмнината на три мили разстояние от тях.

Кармо, Ван Щилер и негърът, застанали на носа, си приказваха тихо, гледайки ту кораба, който спокойно, следваше своя курс, ту Черния Корсар.

– Лоша нощ очаква ония там – казваше Кармо. – Страхувам се, че с

яда, който комендантът таи в сърцето си, няма да остави жив ни един испанец.

– Струва ми се, обаче, че оня кораб е с доста висок борд – отвърна Ван Щилер, който мереше височината на светлините от морската повърхност. – Не бих желал да се окаже линеен кораб, който отива да се присъедини към ескадрата на адмирал Толедо.

– Това няма да изплаши Черния Корсар. Никой кораб досега не е могъл да се опълчи на „Мълния“, а дочух, че комендантът се кани да ги набоде с тарана.

– Гръм и мълния! Ако караме все така, рано или късно „Мълния“ ще остане без нос.

– Но той е по-як от скала, драги мой.

– Понякога и скалите се чупят.

– Мълчи!...

Гласът на Черния Корсар изведнъж наруши тишината, която цареше на борда:

– Маневристи! Издигнете допълнителните платна на фокмачтата!

Допълнителните платна, които се добавят на върха на главната мачта и на фокмачтата, веднага бяха изпънати от хората, качени високо по мачтите.

– Аха-а-а! – обади се Кармо. – Изглежда, испанският кораб бяга добре, за да прибегне „Мълния“ до нови платна.

– Казвам ти, че имаме работа с линеен кораб – повтори Ван Щилер. – Виж какви високи мачти има.

В този миг един мощен глас отекна над морето. Идваше от неприятелския кораб и вятърът го бе донесъл до борда на „Мълния“.

– Хей вие! Дайте ляво на борд.

На командния мостик на флибустиерския кораб Черният Корсар и Морган си подшушнаха нещо, после вторият офицер слезе на задната палуба и извика:

– Взимам кормилото! Моряци, готови за атака!

Само една миля разделяше двата кораба, но изглежда и двата бяха невероятно бързоходни, защото разстоянието не намаляваше.

Не мина и половин час, когато на испанския кораб или поне предполагаемия такъв, светкавица освети мостика и част от мачтите, после мощен грохот се разнесе по черните вълни, изгубвайки се в далечния хоризонт с глухо и повтарящо се ехо.

Миг след това едно познато на флибустиерите свистене се чу във въздуха и воден фонтан от пръски се издигна на двадесет лакти от

кърмата на корсарския кораб.

Сред екипажа не се чу глас. Само гневна усмивка се появи по устните на Черния Корсар, – презрителен отговор към този първи поздрав на смъртта.

Неприятелският кораб след този първи топовен залп, който би трябвало да означава, че преследването трябва да престане, отново обърна на борд, насочвайки се на юг, явно решен да стигне залива на Маракайбо. Доловил намерението на противника си, Черният Корсар се обърна към Морган и му каза:

– Идете на носа!

– Да открием ли огън, синьор?

– Още не, много е тъмно. Идете да разпоредите готовност за абордаж.

– Абордаж ли, синьор?

– Ще видим.

Морган повика боцмана и се насочи към носа, където четиридесет моряка чакаха залегнали с извадени саби в едната ръка и пушка в другата.

– Стани! – заповяда Морган. – Идете да пригответе въжетата с куки.

После се обърна към хората, които бяха заели позиция зад фалш-бордовете и добави: – Поставете преградите!

Четиридесетте човека на носа се захванаха мълчаливо на работа, без всякаква суматоха, под бдителното око на втория офицер. Тези мъже, ако се страхуваха от Черния Корсар, не по-малко трепереха от Морган – човек неумолим, смел като Корсара и готов на всичко.

От английски произход, той отскоро бе пристигнал в Америка, но веднага се бе наложил с предприемчивостта си, изключителната си енергия и авторитет. Вече блестящо се бе проявил като втори офицер под командването на друг известен корсар, Менсфилд, но по-късно надмина по смелост и дарби най-прочутите флибустиери от остров Тортуга, когато бе организирана Панамската експедиция и превзет едноименния град – перлата на Пасифика, считан дотогава за непревземаем.

Надарен с изключителна сила, с красива външност и вътрешно благородство, орловият му поглед излъчваше власт и тайнствено обаяние. Също като Черния Корсар, той знаеше как да се наложи над тези груби хора на морето и да ги накара да му се подчинят само с едно движение на ръката.

Под негово ръководство за по-малко от двадесет минути бяха

издигнати две яки прегради от левия към десния борд – едната пред фокмачтата, другата пред главната мачта. Бяха съставени от греди и бъчви пълни с железни парчета, определени да защитят задната палуба в случай, че врагът нахлуе през горната. Зад гредите бяха поставени петдесет ръчни гранати, куките за абордаж бяха окачени по фалшборда, защитени от своя страна с рула от платна, зад които щяха да застанат стрелците.

Когато всичко бе готово, Морган събра хората на горния мостик и застана на наблюдение до крайната мачта на носа, с ръка на сабята.

Неприятелският кораб по това време не отстоеше на повече от шест-седемстотин метра. „Мълния“, оправдавайки напълно името си, бе взел преднина и се готвеше да връхлети над чуждия кораб с неудържим устрем.

Испанският кораб вече можеше да бъде различен ясно, макар нощта да бе тъмна и безлунна. Както Ван Щилер се бе усъмнил, касаеше се за линеен кораб с внушителен вид, с висок борд и отрупани до върха мачти с платна. Бе истински боен кораб, може би тежко въоръжен и обслужен от многоброен екипаж, решен да се защитава докрай.

Всеки друг Корсар от остров Тортуга би се въздържал да нападне подобен кораб с такива високи бордове, защото победата не се откупваше с мършавата плячка. Флибустиерите предпочитаха да нападат търговските кораби и галеоните, натоварени с богатства от мините на Мексико, Юкатан и Венецуела, но Черният Корсар не мислеше така, защото богатствата не го блазнаха. Може би в този кораб той виждаше един силен съюзник на Ван Гулд, който по-късно би могъл да спъне плановете му, затова се готвеше да го нападне преди да подсили ескадрата на адмирал Толедо.

На петстотин метра, испанския кораб, установявайки, че е упорито преследван и явно убеден във враждебните намерения на Корсара, даде втори залп с един от едрокалибрениите си топове. Гюллето този път не падна в морето, а мина между платната на фокмачтата, откъсна върха на бизана и повали черния флаг на Корсара.

Двамата артилерийски командири от задната палуба се обърнаха към Черния Корсар, който не помръдваше от кормилния лост и попитаха, поднасяйки рупора към устните си:

– Да започваме ли, коменданте?

– Не още – отвърна Корсарът.

Трети оръдеен изстрел отекна над морето, по-силен от предишните два и трето гюлле просвири между въжетата, като продъни кърмовия

фалшборт, на три крачки само от кормилото.

Нова сардонична усмивка премина по устните на коменданта, но никаква заповед не излезе от устата му.

„Мълния“ ускори хода си, показвайки на вражеския кораб своя шип, който пореше водите с глухо шумолене и бързаше да разцепи търбуха на испанския кораб. Летеше като черна птица с огромен клюн. Изгледът на този кораб, който се бе появил сякаш неочаквано от морските дълбини и тихо приближаваше, без да отговори на предизвикателствата, без признак на живот по палубата му, изглежда бе събудил у суеверните испански моряци зловещо впечатление.

Изведнъж силен кръсък отекна в мрака. На неприятелския кораб се чуваха викове на ужас и бързи команди. За миг един властен глас, вероятно този на коменданта, заглуши всички останали:

– Всички на платната на левия борд! Завърти лоста докрай! Огън!

Страхотен залп избухна от борда на линейния кораб и огнени светкавици осветиха нощта. Седемте оръдия на десния борд и двете далекобойни оръдия на палубата изригнаха метална градушка срещу корсарския кораб, но не възпряха устрема на „Мълния“. Боден от силната ръка на Черния Корсар, той връхлетя стремглаво срещу големия кораб. Но за щастие, едно ловко извиване на пилота го спаси от страхотния удар. Той рязко се отмести от своя курс на ляв борд, избягна по чудо удара на шипа, който бързо щеше да го изпрати на морското дъно.

„Мълния“ мина там където миг преди се намираще кърмата на неприятелския кораб. Докосна я с борда си и глух тътен отекна чак в трюма, прекърши долния ред на бизана и част от външния борд на кърмата, но това бе всичко.

След като пропусна удара с тарана, корсарският кораб продължи своя бяг и изчезна в мрака, без да даде признак, че на борда му се крие многоброен екипаж и разполага с мощно въоръжение.

– Гръм и мълния! – възкликна Ван Щилер, който бе затаил дъх в очакване на ужасния удар. – Това се нарича щастие за испанците!

– Не бих дал лула тютюн за всички ония отсреща – отвърна Кармо. – Вече ми се струваше, че ги виждам да изчезват на дъното на залива.

– Мислиш ли, че комендантът ще се опита да повтори удара?

– Сега испанците ще бъдат нащрек и ще ни поднесат носа си.

– И здравата ще ни бомбардират. Ако беше денем здравата бихме си изпатили.

– Но се отървахме с незначителни повреди.

– Чакай, Кармо...

– Какво има?

Черният Корсар извика през рупора:

– Готови за пълен ляв на борд!

– По дяволите! Не мога да повярвам, че ще остави испанците да си отидат – рече Кармо.

– А мен ми се струва, че самите те нямат такова намерение.

Вярно беше. Вместо да продължи своя курс, испанският кораб бе спрял и застанал срещу вятъра, сякаш бе решен да приеме сражението. Но стана ясно, че бавно извива на борд, излагайки тарана си, за да избегне нов удар.

На две мили разстояние „Мълния“ също изви на борд, но вместо да се насочи отново към врага, описваше около него широк кръг, като се държеше извън обсега на оръдията му.

– Разбирам – рече Кармо. Нашият комендант иска да изчака зората преди да поднови сражението и се хвърли на абордаж.

– Както и да попречи на испанците да продължат курса си към Маракайбо – добави Ван Щилер.

– Да, точно така. Нека се подготвим, драги мой, за отчаяна борба, и както е обичай сред нас флибустиерите, ако бъда разсечен на две от някое гюлле или убит на мостика на неприятелския кораб, обявявам те наследник на скромното ми богатство.

– Което възлиза? – попита смеейки се Ван Щилер.

– На два изумруда; струват поне петстотин пиастри парчето и ги крия в подплатата на дрехата си.

– Цяла седмица ще пием за твое здраве в Тортуга. Аз също те определям за мой наследник, но те предупреждавам, че имам само три дублона, зашита в пояса ми.

– Ще стигнат, за да изпразним шест бутилки испанско вино в твоя памет, приятелю.

– Благодаря ти, Кармо; сега съм спокоен и ще приема леко смъртта.

Междувременно „Мълния“ продължаваше да кръжи около линейния кораб, който стоеше на едно място и въртеше само носа си.

Черният Корсар не бе напуснал кормилния лост. Очите му, които светеха, като тези на нощните зверове, не се откъсваха за миг от линейния кораб. Екипажът му го наблюдаваше със суверен ужас. Този човек, който управляваше кораба си, сякаш бе влял душата си в него и го движеше около жертвата почти без да промени положението на платната, застанал мрачен и неподвижен горе на мостика, внушаваше страх и почитание сред най-загубелите моряци на „Мълния“.

Цялата нощ корсарският кораб продължи да се върти около своята жертва, без да отговори на топовните залпове, които впрочем не постигаха никакъв ефект. Но когато звездите почнаха да избледняват и първите отблясъци на зората оцветиха водите на залива, отново се чу гласът на Корсара:

– Моряци! Всички на своя боен пост! Вдигнете знамето! – викна той.

„Мълния“ вече не кръжеше около тримачтовия линеен кораб, а се насочваше право към него, готов за абордаж.

Големият черен флаг на Корсара бе издигнат на върха на бизана и закован, та никой да не може да го свали, кое то означаваше победа или смърт, но без поражение.

Артилеристите от задната палуба бяха насочили двата топа, докато флибустиерите от фалшборда бяха прокарали пушките си през процепите на навитите платнища.

Черният Корсар след като се увери, че всички бяха на бойния си пост, включително хората по марсовете и редовете, викна с пълен глас:

– Моряци! Вече не ви задържам! Да живее флибустиерството!

Три мощни ура отекнаха на борда на корсарския кораб, придружени от грохота на оръдията.

Линейният кораб през това време също се бе обърнал към „Мълния“. Изглежда на борда си имаше смели и решителни мъже, защото обикновено испанските кораби гледаха да избегнат нападенията на корсарите от Тортуга, знаейки от опит с какви страшни неприятели ще имат работа.

На разстояние около хиляда стъпки започна отново канонадата. Когато пушекът разреда, пред корсарския кораб се появи голям тримачтов съд с много висок борд, снабден с четиринадесет огнени гърла – истински боен кораб, откъснат поради някаква неотложна, причина от ескадрата на адмирал Толедо.

На капитанския мостик се виждаше комендантът в парадна униформа, със сабя в ръка, заобиколен от своите офицери, а по горната палуба личаха множество моряци. С големия си флаг на Испания, издигнат на напречния ред на главната мачта, тази мощна военна единица се насочваше неустрашимо към „Мълния“, боботейки ужасно.

Макар и доста по-малък, корсарският кораб не се оставяше да бъде сплашен от този дъжд от гюлета. Те падаха нагъсто по мостика, проникваха в трюма и батареите, затрудняваха маневрите, създаваха празни пространства сред флибустиерите на носа, но „Мълния“ не забавяше

хода си. На четиристотин метра стрелците дойдоха на помощ на двете оръдия, обсипвайки с куршуми горната палуба на неприятеля. Този огън скоро трябваше да се окаже пагубен за испанците, защото, както се каза за флибустиерите, рядко е те да не улучат, тъй като преди са били *букаиери*, сиреч ловци на диви биволи. И наистина джепането на големите аркебузи сееше смърт много повече, отколкото топовете. Испанците падаха на дузини, падаха топчиите край оръдията, падаха офицерите от командния мостик. Не минаха десет минути и не остана ни един. Комендантът също бе повален сред офицерите от щаба си, преди още двата кораба да абордират.

Оставаха обаче хората от батареите, доста по-многобройни от моряците на палубата. Така, че победата беше още спорна.

На двадесет метра един от друг двата кораба извиха рязко на борд. Гласът на Корсара веднага отекна сред артилерийския тътен:

– Свий платната на гротмачтата, обърни към вятъра редовете на фокмачтата, опъни докрай бизана!

„Мълния“ рязко се измести под един силен удар на лоста. Корсарът скочи от мостика със сабя в десницата и пистолет в лявата ръка.

– Мъже на морето! – извика. – На абордаж!

XI ФЛАМАНДСКАТА ХЕРЦОГИНЯ

Като видяха своя комендант и Морган да се хвърлят на абордаж над кораба, който вече не можеше да им избяга, флибустиерите се втурнаха подире им като един човек.

Бяха хвърлили пушките, почти излишно оръжие при бой гърди, в гърди. Сграбчили абордажните саби и пистолетите, сега те се понесоха напред като пълноводна река, ревяха с цяло гърло, за да всеят по-голям ужас. Абордажните куки бяха хвърлени бързо, за да могат двата кораба да се долепят, но първите флибустиери стигнали до крайната мачта на носа нетърпеливо се бяха хвърлили върху найтовите и спускайки се по тях се изтъркулваха на горната, палуба на испанския кораб.

Там обаче веднага се бяха натъкнали на неочаквана съпротива. От люковете се изсипваха испанци от батареите, с оръжие в ръка. Бяха поне стотина, водени от няколко офицера и двама артилерийски подофицери. За миг се пръснаха по мостика, качиха се нависоко по носа и от там скачаха върху флибустиерите, а други се втурнаха към задната палуба и оттам загърмяха от упор с леките оръдия и посипваха палубата на флибустиерите с картечен ураган.

Черният Корсар не се подвоуми. Двата кораба вече се намираха борд до борд, пристегнати от въжетата с куки. С един скок прехвърли фалшборта и се появи на горната палуба на испанския кораб.

– След мен, флибустиери! – извика.

Морган го последва, след него се втурнаха стрелците, а и другите, застаналите по марсовете и въжените стълбици, хвърляха гранати и стреляха като луди с пушките и пистолетите си.

Битката се разразяваше безмилостна и страховита.

Три пъти Черният Корсар повеждаше хората си в атака на кърмовия мостик, където се бяха струпали шестдесетина испанци, които попитаха горната палуба с леките оръдия, и три пъти бе отблъснат.

Морган също бе отбит от носовия мостик. И от двете страни битката се водеше ожесточено. Испанците, които бяха понесли ужасни загуби от огъня на стрелците и редиците им бяха оредели, геройски се съпротивляваха, решили да умрат вместо да се предадат.

Ръчните гранати, хвърлени от флибустиерския кораб, сееха смърт сред техните редици, макар да не отстъпваха. Мъртвите и ранените бяха

на купчини, но големият флаг на Испания се вееше дръзко на върха на мачтата и кръста му блестеше на първите слънчеви зари. Тази съпротива не трябваше да трае дълго. Флибустиерите ожесточени от упорството на враговете, се хвърлиха за последен път в атака на предния мостик, водени от Корсара и Морган, сражаващи се на първа линия. Те се катереха по въжетата и марсовете, тичаха по парапети и фалшбортове, скачаха от всички страни върху последните защитници на този нещастен кораб.

Черният Корсар разкъса стената от човешки тела и се озова по средата на тази последна група сражаващи се испанци. Захвърлил е абордажната сабя и сега в ръката му блести шпага. Тя свисти като змия, отбива и нанася удари вляво и вдясно. Никой не може да противостои на ръката му, полека-лека той си проправя път и стига до купчина мъртвци, чиято кръв се стича на вади по наклонения под на мостика.

В този момент Морган притича с група флибуситери. Бе успял да превземе мостика на носа и се готвеше да избие малцината оцелели, които защищаваха отчаяно флага на кораба, развяващ се на върха на мачтата.

– Избийте и тия тук! – викна той.

Черният Корсар го спря и викна на свой ред:

– Моряци! Черният Корсар побеждава, но не убива!

Устремът на флибустиерите замря и оръжията, готови да ударят, бяха сведени.

– Предайте се! – извика Корсарът и приближи към испанците, струпани около кормилния лост. – Поощавам живота на храбреците.

Един помощник-боцман, единственият оцелял сред офицерските и подофицерските чинове, излезе напред и хвърли окървавената си брадва.

– Победени сме – каза с глух глас. – Правете с нас каквото искате.

– Вземете си брадвата, помощник-боцман – отвърна Корсарът с благородство. – Смели мъже като вас, които тъй геройски защитават знамето на своето далечно отечество, заслужават моето уважение.

След тези думи изгледа оцелелите, без да обръща внимание на изумлението на помощник боцмана – изумление съвсем естествено при подобни битки, защото флибустиерите не проявяваха милост към победените и почти никога не връщаха свободата им без откуп.

От защитниците на линейния кораб бяха останали само осемнадесет души и повечето от тях ранени. Бяха хвърлили оръжието и очакваха с мрачно примирение съдбата си.

– Морган – рече Корсарът, – спуснете във водата голямата спасителна лодка с хранителни запаси за една седмица.

– Какво, ще пуснете на свобода всичките тези хора? – попита заместникът му с огорчение.

– Да. Обичам да възнаграждавам смелите, макар и нещастни.

Помощник-боцманът чу тези думи и рече:

– Благодаря, коменданте. Ще запомним великодушieto на оня, когото наричат Черният Корсар.

– Мълчете и отговаряйте на въпросите ми.

– Говорете, коменданте.

– От къде идехте?

– От Вера Крус.

– Накъде бяхте се насочили?

– Към Маракаибо.

– Чакаше ли ви губернаторът? – попита Корсарът и сбърчи чело.

– Не знам, синьор. Само капитанът би могъл да ви отговори.

– Разбирам. Към коя ескадра се числеше корабът ви?

– Към тази на адмирал Толедо.

– Носите ли товар в трюма?

– Гюллета и барут.

– Отивайте, свободен сте?

Вместо да се подчини, помощник-боцманът го загледа някак си смутено, което не убегна от погледа на Корсара.

– Какво още искате да кажете?

– Че има и други хора на борда, коменданте.

– Може би пленници?

– Не, жени и пажове.

– Кои са тези жени?

– Капитанът не ни каза, но изглежда, че между тях има една с висок ранг.

– Например?

– Една херцогиня, синьор.

– На този боен кораб? – попита изненадан Корсарът. – От кое пристанище я взехте?

– От Вера Крус.

– Добре. Ще дойде с нас на Тортуга и, ако иска да си възвърне свободата, ще плати откупа, който моят екипаж ще и определи. А сега тръгвайте, храбри защитници на родното знаме; пожелавам ви да стигнете щастливо до брега.

– Благодаря, синьор.

Голямата спасителна лодка бе спусната в морето и снабдена с припаси за осем дни, няколко пушки и патрони към тях.

Помощник-боцманът и неговите осем моряка слязоха в лодката, а през това време голямото знаме на Испания бе смъкнато от мачтата и на негово място бе издигнат черният флаг на Корсара, поздравен от два оръдейни залпа.

Черният Корсар се бе качил на носа и от там гледаше голямата спасителна лодка, която бързо се отдалечаваше, отправяйки се на юг, където се откриваше широкия залив на Маракаибо. Когато тя се отдалечи, слезе бавно на палубата и промърмори:

– И тия хора служат при предателя!...

Погледна екипажа си, зает да пренася ранените в бордовия лазарет и да увива мъртъвците в платнища, за да ги хвърлят в морето. Даде знак на Морган да приближи.

– Кажете на хората ми, че се отказвам в тяхна полза от частта полагаща ми се от продажбата на този кораб.

– Как! – възкликна Морган, изненадан. – Този кораб струва хиляди пиастри, вие знаете това.

– Парите не ме интересуват – отвърна Корсарът презрително. Аз воювам по лични причини, а не от алчност за богатства. Впрочем, аз си получих частта.

– Нищо подобно, синьор.

– Да, деветнадесетте пленници, които би трябвало да ми платят откуп, ако бяхме ги закарали в Тортуга.

– Но те не струваха чак толкова, синьор. Едва ли бихте взели хиляда пиастри за тях.

– Мен ми стигат. Кажете извън това на хората ми да определят откупа за херцогинята, която се намира на борда на този кораб. Губернаторът на Вера Крус или този на Маракаибо ще платят, ако искат да я видят на свобода.

– Нашите хора обичат парите, но повече обичат своя комендант и ще ви отстъпят пленените военни чинове.

– Ще видим – отвърна Корсарът, като вдигна рамене.

Насочваше се към кърмата, когато една врата се отвори внезапно и се появи девойка, следвана от две жени и двама пищно облечени пажове.

Момичето беше с красиво лице, фигурата му бе висока, тялото – изваяно и гъвкаво, а кожата му нежна, бяло-розова, като у девойките от

северните страни. Имаше дълги коси, чийто рус цвят повече отиваше към сребърен, отколкото към златен; те стигаха до раменете му, събрани в дебела плитка, стегната от широка, синя панделка, обшита с перли. Големите му, като изписани очи, които изпусаха стоманено сини светкавици, бяха с неопределен цвят, докато веждите – колкото и странно да бе това – вместо руси, подобно на косите му, бяха черни.

Момичето нямаше още формите на развита жена, но копринената му, синя рокля го правеше да изглежда много елегантно за годините си; бе препасано с широк дантелен колан, както по това време бе модата, без златни или сребърни шевици. Но около шията му се виеха няколко пъти едри перли, които струваха няколко хиляди пиастри, колкото и изумрудите на ушите му.

Двете жени, които го следваха, явно камериерки, бяха мулатки, също много красиви, със светлобронзова кожа, като тази на двамата пажа мулати.

Като видя мостика на кораба, отрупан с мъртъвци, ранени, оръжия, начупени мачти, гюлета и кръв навсякъде, девойката потръпна и понечи да се върне в каютата си, за да не гледа тази ужасна гледка, но като забеляза Корсара, спрял на няколко крачки от нея, свъси вежди и го попита:

– Какво се е случило тук, господине?

– Мисля, че разбирате, синьорина – отвърна Корсарът и се поклони.

– Една ужасна битка, завършила зле за испанците.

– А вие кой сте?

Корсарът захвърли окървавената си шпага, описа широк кръг с шапката си с перо и отговори почтително:

– Един задморски джентълмен, синьорина.

– Това не ми обяснява кой сте – отговори тя, малко успокоена от любезния тон на Корсара.

– Тогава ще добавя, че съм кавалерът Емилио ди Роканера, синьор на Валпента и Вентимилия, но тук нося съвсем друго име.

– И кое е то, кавалере?

– Черният Корсар.

При произнасянето на това име тръпка на ужас премина по красивото лице на девойката и розовият тен на кожата и бързо избледня, напомняйки алабастр.

– Черният Корсар... – промълви тя, като го гледаше с уплашени очи. – Страшният Корсар от Тортуга, неумолимият неприятел на испанците...

– Може би се лъжете, синьорина. Вярно е, че се сражавам срещу испанците, но нямам причина да ги мразя и току-що дадох доказателство на оцелелите от този кораб. Нали виждате там, където морето се слива с небето, една черна точка, която сякаш се губи в пространството? Това е спасителна лодка с деветнадесет испански моряци, които пуснах на свобода, макар че по военните закони бих могъл да ги убия или да ги задържа в плен.

– Изглежда лъжат ония, които ви описват като най-страшния корсар на Тортуга?

– Изглежда – отвърна флибустиерът.

– А с мен какво ще правите, кавалере?

– Един въпрос преди това.

– Питайте.

– Коя сте?

– Фламандка.

– Казаха ми, че сте херцогиня.

– Истина е, кавалере – отвърна тя с неохота, сякаш ѝ беше неприятно, че Корсарът е разкрил високия и ранг.

– Името ви, ако нямате нищо против.

– Необходимо ли е?

– Трябва да знам коя сте, ако искате да си възвърнете свободата.

– Свободата? Е да, бях забравила, че вече съм ваша пленница.

– Не моя, мадам, а на целия флибустиерски екипаж. Ако се касаеше до мен бих поставил на ваше разположение най-добрата си спасителна лодка и най-верните си моряци, за да ви оставят на най-близкото пристанище, но не мога да пренебрегна нашите закони:

– Благодаря – рече тя с прекрасна усмивка. – Би ми се сторило странно, че един джентълмен от благородните Савойски херцози е станал морски крадец.

– Тази дума не би се харесала никак на моите флибустиери – каза той и сбърчи чело. – Морски крадци! А знаете ли колко са отмъстителите сред тях? Та нали Монбар, опустошителят, водеше война, за да отмъсти за нещастните индианци, погубени от безмерната алчност на испанските авантюристи? Може би ще дойде ден да научите причината, поради която един благородник от Савойските херцози е тръгнал да кръстосва водите на големия американски залив... Вашето име, синьорина?

– Хонората Велирман, херцогиня на Велтрендрем...

– Добре синьорина. Приберете се сега в каютата си, тъй като ние

трябва да пристъпим към един тъжен обряд – погребението на хората ни паднали в боя, но тази вечер ще ви чакам на вечеря на борда на моя кораб.

– Благодаря, кавалере – рече тя, подавайки му снежнобялата си ръка с издължени пръсти.

След това леко се поклони и бавно се оттегли, но преди да влезе в каютата си, тя се обърна и като видя, че Корсарът бе останал неподвижен на мястото си, все още с шапка в ръка, му се усмихна за последен път.

Корсарът остана неподвижен. Очите му, които издаваха скрита печал, бяха все още приковани към вратата на каютата. Остана още няколко минути, сякаш погълнат от мъчителна мисъл или по-скоро защото погледът му искаше да догони никакво бегло видение, после се сепна, поклати глава и промълви:

– Приумици!

ХІІ ПЪРВИЯТ ПЛАМЪК

Тази ужасна битка между корсарския кораб и линейната единица бе опустошителна и за двата екипажа. Повече от двеста трупа лежах на палубата, по кърмовия и носовия мостик на испанския кораб, някои паднали при смъртоносните взривове на гранатите, хвърлени от мачтите на „Мълния“, други загинали от стрелбата в упор, трети посечени от сабя.

Испанският кораб бе загубил сто и шестдесет души, а корсарският – четиридесет и осем, извън двадесет и шест ранени, които бяха пренесени в лазарета на „Мълния“.

Не малко пострадаха от артилерийската стрелба и двата кораба. Благодарение на мълниеносната си атака и бързите си маневри, „Мълния“ бе загубила само някои редове, лесно заменими, леки повреди на бордовете и на кормилния винт. Испанският кораб, обаче, бе в окаяно положение и почти бе в невъзможност да заплува. Кормилото му бе пречупено от гюлле, главната мачта изкривена от избухването на бомба и при най-малък напън от страна на платната заплашваше да се сгромоляса; платната му висяха с изпокъсани въжета, а бордовете му бяха силно повредени. Но си оставаше хубав кораб, който след поправка можеше да се продаде с голяма печалба на остров Тортуга, защото имаше много оръдия и изобилие от боеприпаси, неща много търсени от флибустиерите, тъй като им липсваха и двете.

Като си даде сметка за понесените загуби и повреди на двата кораба, Черният Корсар заповяда да разчистят горните палуби от труповете и веднага да се отстранят по-тежките повреди; бързаше да напусне това място, за да не бъде нападнат от ескадрата на адмирал Толедо, понеже бяха все още много близо до Маракайбо.

Тъжната церемония по разчистване на мъртъвците бе започната веднага. Труповете, събрани два по два в хамаците, с топовно гюлле на краката, бяха хвърлени във водните бездни на големия залив, след като бяха лишени от всички ценности по тях, от които рибите нямали нужда, както се изразяваха, шегувайки се, Кармо и Ван Щилер, и двамата по чудо избегнали смъртта.

Със завършването на тази зловеща операция, екипажът, под ръководството на боцманите, очисти палубите от отпадъците, изми кръвта с водна струя и пристъпи към заменяне на счупените съоръжения от

артилерийския обстрел.

Що се касае до линейният кораб, стана нужда да му се свали гротмачтата, да се подсили фокмачтата и на мястото на кормилото да се постави едно огромно весло, тъй като в дърводелския склад не бе намерено резервно. При все това корабът не бе още в състояние да плува и бе решено да бъде теглен на буксир от „Мълния“, още повече, че Корсарът не искаше да отдели хора от вече оределия си екипаж. Едно дебело въже бе хвърлено на кърмата на флибустиерския кораб, а другият му край остана на носа на линейния кораб. Към залез „Мълния“ наду платна и отплува бавно на север към сигурния остров Тортуга.

Черният Корсар даде последни наставления за през нощта, нареди да се удвоят часовете, понеже не се чувствуваше сигурен от близостта на венецуелските брегове след страшната сутришна канонада и заповяда на негъра и на Кармо да доведат от испанския кораб фламандската херцогиня.

Докато двамата се отправяха с една лодка към кораба, закачен за „Мълния“, Черният Корсар почна да се разхожда напред-назад по горната палуба и нервната му крачка издаваше някакво дълбоко вътрешно вълнение. Това бе противно на навиците и държанието му. Спираше рязко разходката си, сякаш го мъчи някаква мисъл, приближаваше до Морган, който наблюдаваше от носовия мостик, и човек би казал, че се кани да му съобщи нещо, но изведнъж му обръщаше гръб и се отдалечаваше към кърмата. Бе по-мрачен от всякога. Три пъти го видяха да се изкачва на кърмовия мостик и да гледа испанския кораб и три пъти да се отдалечава бързо, да спира на носа, с очи отправени към луната, която вече изплуваше от хоризонта, посипвайки морето със сребърни петна. Но когато чу пляска на веслата на приближаващата лодка, бързо напусна палубата и застана на върха на стълбата, пусната от левия борд.

Лека като птица, без да се държи за перилото, Хонората се изкачваше. Носеше сутрешния си тоалет, но на главата си бе сложила пъстроцветен копринен шал, обшит със злато и украсен с джуфки, подобно на мексиканските *serape*.

Черният Корсар я чакаше с шапка в едната си ръка, а другата облегната на дръжката на дългата му сабя.

– Благодаря ви, синьорина, че приехте поканата ми – каза.

– На вас трябва да благодаря, кавалере, че ме приехте на кораба си – рече тя и сведе грациозно глава. – Не забравяйте, че съм пленница.

– Галантността е позната и на морските крадци – отвърна Корсарът с лека иронична нотка в гласа си.

– Още ли ми се сърдите за думата, която се изпуснах да кажа тази сутрин?

Черният Корсар не отговори и я покани с ръка да го последва.

– Само един въпрос преди това, кавалере – рече тя, задържайки го.

– Говорете.

– Нали няма да ви е неприятно, че съм довела с мен една от моите жени?

– Не, синьорина, дори вярвах, че ще дойдат двете.

Предложи и галантно ръка и я поведе към кърмата, където на нивото на горната палуба бе разположен салона за гости. Последният беше тъй елегантно мебелиран, че самата млада херцогиня остана изненадана, колкото и да бе навикнала да живее сред пищен разкош. Явно бе, че този корсар, макар да кръстосваше моретата, не бе се отказал от удобствата на живота и изящността на своите замъци.

Стените на салона бяха тапицирани със синя коприна, бродирала в злато, и украсени с големи венециански огледала; подът бе застлан с пухкав ориенталски килим, а върху големите прозорци, които гледаха към морето, разделени от елегантни, жлебовидни колонки, се спускаха тънки, муселинови пердета. В ъглите личаха четири шкафа със сребърна посуда, а в средата – една богато наредена маса със снежнобяла фландърска покривка, заобиколена от удобни малки кресла в синьо кадифе и едри метални розетки.

Корсарът покани младата фламандка и мулатката да се настанят, после седна срещу тях, докато Моко, гигантският негър, сервираше вечерята в сребърни подноси и чинии, които по средата си имаха герб, вероятно този на коменданта, тъй като представляваше скала с четири орли над нея и някакъв неразгадаем монограм.

Вечерята, съставена предимно от пресни риби, вкусно приготвени по най-различен начин от бордовия готвач, от консервирано месо, от сладкиши и тропически плодове, полята от подбрани италиански и френски вина, завърши в мълчание, тъй като ни една дума не излезе от устата на Черния Корсар, нито младата фламандка дръзна да го изтръгне от неговата замисленост.

След като поднесоха шоколада, според испанския обичай в съвсем малки кафеени чашки от порцелан, комендантът се реши да наруши мълчанието.

– Простете, синьорина, че се показах тъй затворен по време на вечерята, но когато се спуска нощта, често в душата ми се спуска една мрачна тъга и мислите ми потъват в бездните на големия Залив или

политат към мъгливите страни край Северното море. Как да ви обясня... Има много мрачни спомени, които измъчват сърцето и ума ми.

– На вас? Най-смелият от корсарите! – възкликна младата жена учудено. – Вие, който кръстосвате морето и притежавате кораб, годен да победи и най-големите линейни платноходи; вие, който имате храбри мъже, готови при един ваш знак да отидат на смърт; вие, който имате плячка и богатства и сте един от най-прочутите флибустиери водачи, вие изпитвате тъга?

– Вижте дрехите, които нося, и помислете за името, което са ми дали. Няма ли във всичко това нещо повече от мрачно, синьорина?

– Наистина – отвърна младата херцогиня, трогната от тези думи. – А във Вера Крус, където известно време гостувах на маркиз Ередиае, чух да се говорят по ваш адрес какви ли не истории, които могат да изкарат човек да потръпне.

– Какви, синьорина? – попита Корсарът насмешлив, а доскоро мрачните му очи се оживиха от весело пламъче.

– Чух да се разправя, че Черният Корсар прекосил Атлантика с двама свои братя, единият в зелени, а другият в червени дрехи, за да изпълнят едно ужасно отмъщение.

– Аха... – рече Корсарът и свъси чело.

Казаха ми, че сте били винаги затворен и мрачен, а когато бури връхлитали над Антилските острови, изкарвали сте кораба в открито море напук на вълните и вятъра, предизвиквайки гнева на природата, защото сте били закрилян от зли духове.

– И после?

– И после, че двамата корсари с червените и зелени дрехи били обесени от един човек, който ви бил смъртен враг и...

Младата херцогиня изведнъж спря, в очите ѝ се промъкна безпокойство и страх.

– Какво има, защо не продължите? – попита той.

– Не смея – отвърна тя колебливо.

– Може би ви вдъхвам страх, синьорина?

– Не, но...

После тя се изправи и го попита рязко:

– Вярно ли е, че можете да викате духовете на мъртвите?

В този миг една огромна вълна с трясък се разби на бакборда и удари ѝ се предаде с глух тътен до най-дълбоката точка на трюма, а пръски от пяна заляха прозорците на салона и измокриха пердетата.

Блед като мъртвец, Корсарът мигновено се изправи. Изгледа

младата жена с очи, които искряха като въглени, но в които се четеше дълбоко вълнение, после приближи до единия от прозорците, отвори го и се надвеси.

Морето бе спокойно и блестеше под бледите лъчи на луната. Лекият вятър, който издуваше платната на „Мълния“, къреше едва-едва безкрайната водна шир. И все пак, от бакборда се стичаха пенливи струи вода, сякаш някаква голяма вълна, надигната от тайнствена сила или неobiкновено явление, се е разбила само преди миг.

Неподвижен пред прозореца, със скръстени по навик ръце. Черният Корсар продължаваше да гледа към морето, без да каже дума.

Херцогинята мълчаливо се бе приближила, също бледа и в плен на някакъв суеверен ужас.

– Какво гледате, кавалере? – попита го тя благо.

Корсарът като че ли не я чу, защото не помръдна.

– За какво мислите – попита го тя отново.

– Питам се – отвърна той с мрачен глас, – възможно ли е мъртвите, погребани на морското дъно, да напуснат дълбоките бездни, където почиват, и да се изкачат на повърхността.

Младата жена потръпна.

– За кои мъртвци говорите? – попита го след кратко мълчание.

– За онези, които са умрели... неотмъстени.

– Може би вашите братя?

– Може би – отвърна той. После се върна бързо към масата, напълни две чаши с бяло вино и рече с насилена усмивка, която нямаше нищо общо с бледия вид на лицето му: – За наше здраве, синьорина! Нощта настъпи от няколко часа и вие трябва да се върнете на вашия кораб.

– Нощта е спокойна, кавалере, и никаква опасност не заплашва лодката, която трябва да ме върне – отвърна тя.

– Още ли искате да ми правите компания, синьорина? – попита я той.

– Ако ви е приятно.

– Много повече, отколкото предполагате. Животът по море е тежък и подобни развлечения се случват тъй рядко. Но ако не се лъжа изглежда вие имате особен повод, за да искате да останете.

– Възможно е.

– Говорете; тъгата, която преди малко ме бе обзела, се разнесе.

– Кажете ми, кавалере, истина ли е, че вие сте напуснали вашата страна, за да дойдете и изпълните едно ужасно отмъщение.

– Да, синьорина, и ще прибавя, че няма да намеря покой нито на

земята, нито на небето, докато не го изпълня.

– Толкова ли мразите този човек?

– Толкова, че за да си отмъстя бих дал всичката си кръв, до последната капка.

– Но какво ви е сторил?

– Разруши семейството ми. Преди две вечери изрекох ужасна клетва и ще я изпълня, дори ако трябва да прекося целия свят и да претърся недрата на земята, за да достигна моя смъртен враг и всички ония, които имат нещастieto да носят името му.

– И този човек е тук, в Америка?

– В един град на големия залив.

– А как се казва? – попита младата жена, напрегната. – Дали знам името му?

Вместо да ѝ отговори, Корсарът я погледна в очите.

– Вълнува ли ви името му? – каза ѝ след няколко минути мълчание.

– Вие не принадлежите към флибустиерството и ще е опасно за вас да го научите.

– О, кавалере! – възкликна тя, пребледняла и Корсарът поклати глава, сякаш да отпъди една досадна мисъл, после изправяйки се рязко започна нервно да се разхожда и каза:

– Късно е, синьорина. Вече трябва да се върнете на вашия кораб.

Обърна се към негъра, който стоеше неподвижен пред вратата, като струна, и го попита:

– Готова ли е лодката?

– Да, господарю – отвърна оня.

– Кой ще бъде на нея?

– Двамата ми бели приятели.

– Елате, синьорина.

Младата фламандка бе сложила на главата си големия копринен шал и се бе изправила.

Корсарът ѝ предложи ръката си без да отрони сричка и я заведе на палубата. Но по време на тия няколко крачки се спря два пъти да я погледне в лицето и сякаш задуши в гърдите си една лека въздишка.

– Сбогом, синьорина – каза и, когато стигнаха до стълбата. Тя му предложи малката си ръка, която видимо трепереше.

– Благодаря за гостоприемството, кавалере – промълви момичето.

Той се поклони мълчаливо и посочи Кармо и Ван Щилер, които чакаха на края на стълбата. Следвано от мулатката, момичето слезе, но когато бе най-долу, обърна глава и видя Черния Корсар да я следва с

поглед, наведен над парапета. Скочи в лодката и седна на кърмата до мулатката, а Кармо и Ван Щилер хванаха веслата и почнаха да гребат.

След няколко удара на греблата лодката докосна линейния кораб, който бавно следваше пенливата следа, оставена от „Мълния“. Един път на борда, младата фламандка, вместо да се насочи към своята каюта, отиде на носа и се загледа в флибустиерския кораб. На кърмата, до кормилото, осветена от луната видя да се очертава черната фигура на Корсара, с дългото перо на шапката, развято от нощния бриз. Стоеше неподвижен, с един крак на парапета и очи приковани в носа на испанския кораб.

– Виж го! Това е той! – промълви младата жена, като се наведе към мулатката. – Мрачният, отвъдморски джентълмен... Какъв странен човек!

XIII

ТАЙНСТВЕНИ ОЧАРОВАНИЯ

„Мълния“ бавно следваше курса си на север, за да стигне бреговете на Санто Доминго и да навлезе в широкия канал между този остров и Куба. Затруднен от силното течение на гълфстрийма, което идва от Атлантика, навлиза поривисто в Антилското море, забързано към бреговете на Централна Америка, за да излезе накрая, след една голяма обиколка на Мексиканския залив, край Бахамските острови и южните брегове на Флорида, корсарският кораб трудно напредваше и заради линейния кораб, който теглеше на буксир. За щастие времето се задържа ясно и това бе истинско щастие, защото иначе трябваше да изоставят на яростта на вълните голямата плячка, завладяна на такава висока цена. А ураганите, които разтърсват Антилските морета са тъй ужасни, че човек мъчно би могъл да си представи разрушителната им сила.

Тия места, които изглеждат благословени от природата, тези плодородни острови, поставени под един несравним климат и под небе, чиято синева съперничи на толкова възпяваното италианско небе, често са подложени, следствие силните източни ветрове и течението на гълфстрийма на страхотни бедствия, които помитат всичко за няколко часа. Тези урагани и бури опустошават богати плантации, изкореняват цели гори, сриват градове и села; ужасни морски вълнения надигат невероятни вълни, които с бяс се разбиват на брега, повличайки закотвените там кораби, а нечувани земетресения погребват в земните недра хиляди души.

Но добрата звезда се усмихваше на флибустиерите, защото, както казахме, времето се задържа прекрасно и обещаваше спокойно плаване до Тортуга.

„Мълния“ плуваше кротко по тия изумрудени води, изопнати като платно и прозрачни като кристал, та човек можеше да види сто лакти надолу снежнобялото легло на залива, покрито с корали. Светлината се отразяваше в тия бели пясъци, правеше водата да изглежда още по-бистра и на човек се завиваше свят, ако се загледаше по-дълго в тях. Чудни риби се плъзгаха във всички посоки, като си играеха и се преследваха, а не рядко от дъното изплуваха с мощен удар на опашката акули, дълги понякога двадесет стъпки, с глава като чук и големи, стъкленочервени очи от двете страни на огромната им уста, въоръжена с дълги,

триъгълни зъби.

Два дни след пленяването на испанския военен кораб се надигна благоприятен вятър и „Мълния“ се понесе в този откъс на морето, включен между Ямайка и западния край на Хаити, насочвайки се бързо към Куба.

Черният Корсар, след като остана дълго затворен в каютата си, щом чу, че пилотът съобщава за появата на високите планини на Ямайка, излезе на палубата. Но все още бе в плен на онова необяснимо безпокойство, обзело го през онази вечер, в която бе поканил младата фламандка. Не оставаше за миг спокоен – разхождаше се нервно по мостика, замислен и мълчалив, не разменяше дума с никого, дори със заместника си Морган. Задържа се половин час на палубата, погледна разсеяно планините на Ямайка, които ясно се очертаваха на светлия хоризонт с подножия, потопени в морето, после сякаш обзет от някаква мисъл или неудържимо изкушение се изкачи на мостика и закова поглед върху носа на испанския кораб, отстоящ на шестдесет крачки, колкото беше дълго и възето, което го теглеше. Потръпна и понечи да се оттегли, но спря веднага, а мрачното му лице просветна и бледнината му прие леко розов цвят, който се задържа само миг. На носа на испанския кораб бе видял една бяла фигура, облегната на скрипеца – младата фламандка, загърната в бял халат, с пуснати руси коси върху раменете, които сутрешният бриз разпиляваше в художествен безпорядък. Лицето и бе обърнато към флибустиерския кораб с очи приковани на кърмата, или по-точно – към Черния Корсар. Стоеше неподвижна, с брадичка опряна на двете ръце, в съзерцателна поза.

Черният Корсар не бе направил никакъв знак, дори да я поздрави. Бе се облегнал на фалшборда с двете си ръце, сякаш се страхуваше, че някаква сила може да го повлече нататък. Очите му бяха приковани в очите на младата жена. Изглеждаше омагьосан от синия блясък на тези очи, но този захлас за човек със закалката на Корсара трая минута. Сякаш разкаян, че се е поддал на очарованието на тези очи, Корсарът отдръпна ръцете си с рязко движение и направи крачка назад. Погледна кормчията, на две крачки от него, после морето, издигна очи към платната и направи нови две крачки назад, сякаш се страхуваше да не изгуби от очи кораба си, след което отново се загледа в младата фламандка. А тя не помръдваше. Все така облегната на скрипеца, с брадичка опряна на дясната ръка, не сваляше поглед от Корсара. Зениците на големите й очи излъчваха жив, обаятелен плам.

Комендантът на „Мълния“ продължаваше да отстъпва бавно и

колебливо, сякаш изпитваше немощ да се отскубне от очарованието на тази магия. Бе станал по-блед от всякога, ръцете му трепереха. Щом стигна края на палубата, все отстъпвайки той се изкачи на командния мостик, където спря за минута, после продължи, докато накрая се блъсна в Морган.

– Простете – каза смутено и по лицето му отново изби руменина.

– И вие ли гледате цвета на слънцето, синьор? – попита го вторият офицер.

– Какво му е на слънцето?

– Вижте го.

Корсарът вдигна очи и видя, че доскоро яркото слънце бе забулено от кървав воал и наподобяваше нажежен метален диск. Обърна се към планините на Ямайка и видя, че сега техните върхове изпъкваха още по-ясно, сякаш огрени от нова светлина. По лицето на Корсара се появи ново безпокойство, погледът му отново отиде към испанския кораб и спря върху младата фламандка, която не бе напуснала предишното си място.

– Ще имаме ураган – рече с глух глас.

– Всичко говори за това – отвърна Морган. – Усещате ли тази гадна миризма, която се носи от морето?

– Да, но виждам, че и въздухът помътнява. Това са Признаците на ужасните урагани, които връхлитат над Антилите.

– Вярно е, капитане.

– Дали ще загубим плячката си?

– Искате ли един съвет, синьор?

– Говорете, Морган.

– Прехвърлете половината от нашия екипаж на испанския кораб.

– Мисля, че имате право. Но ще съжалявам за моя екипаж, ако онзи кораб иде на морското дъно.

– Там ли ще оставите херцогинята?

– Младата фламандка... – рече Корсарът и сбърчи чело.

– По-добре ще се чувствава на нашия кораб, отколкото на испанския.

– Ще ви бъде неприятно, ако се удави, така ли? – попита Корсарът, като се обърна рязко и прикова очи в Морган.

– Мисля, че тази херцогиня струва доста хиляди пиастри.

– А, да... Вярно е. Трябва да си плати откупа.

– Искате ли да я прехвърля на нашата палуба преди вълните да ми попречат?

Корсарът не отговори. Бе започнал да се разхожда по Палубата,

напълно погълнат в себе си. Продължи така няколко минути, после спря внезапно пред Морган и го попита от упор:

- Мислите ли, че някои жени могат да бъдат фатални.
- Какво искате да кажете? – попита Морган изненадан.
- Способен ли сте да обичате една жена, без да ви е страх?
- Защо не?

– Не смятате ли, че една красива девойка е по-опасна от един кръвопролитен абордаж?

– Понякога да, но знаете ли, коменданте, какво казват нашите хора от Тортуга, преди да си изберат другарка измежду жените, които правителствата на Франция и Англия изпращат тук, за да си намерят съпруг?

– Никога не съм се интересувал от браковете на нашите флибустиери.

– Те казват точно тези думи: „За онова, което си правила досега, о жено, не ти искам сметка и ти прощавам, но за онова, което ще вършиш занаяпред, ми дължиш обяснение“, и удряйки по цевта на пушката, добавят: „ето кой ще отмъсти за мен, ако пропаднеш отново“.

Черният Корсар дигна рамене и рече:

– Имах намерение да говоря за много по-различни жени от ония, които ни пращат отвъдморските правителства.

Спря за миг, после посочи младата херцогиня, която не бе помръднала от мястото си, и продължи: – Какво ще кажете за онази девойка, Морган?

– Че е едно от най-прекрасните създания, които човек може да срещне из моретата на Антилите.

– Не ви ли плаши?

– Онова девойче?... Не разбирам защо.

– А мен ме плаши, Морган.

– Вас? Човекът, когото наричат Черния Корсар? Шегувате ли се, коменданте?

– Не – отвърна Корсарът. – Понякога се опитвам да чета в книгата на моята съдба: една циганка от моята родина ми предсказа, че първата жена, която обикна, ще бъде фатална за мен.

– Глупости, капитане.

– Но какво бихте казали, ако добавя, че онази циганка бе предсказала на тримата ми братя, че единият ще умре при нападение на предатели, а другите двама ще бъдат обесени. А вие знаете, че това тъжно предсказание се сбъдна.

– И после?

– Че ще умра в морето, далеч от моето отечество, от ръката на любимата жена.

– За бога! – промълви Морган и потръпна. – А тази циганка може да се лъже относно четвъртия брат.

– Не – отвърна Корсарът с мрачен глас. Поклати глава, остана няколко минути замислен, после добави: – Да става каквото ще!...

Слезе от командния мостик, отиде на носа, където бе зърнал африканеца да разговаря с Кармо и Ван Щилер, и им извика:

– Спуснете голямата лодка. Доведете на борда на моя кораб херцогиня Велтендрем и свитата ѝ.

Докато двамата моряци и негрът бързаха да изпълнят нареждане-то, Морган подбра тридесет моряка, които да изпрати в подкрепление на ония, намиращи се вече на борда на линейния кораб, предвиждайки че скоро ще стане нужда да отреже буксира.

Четвърт час по-късно Кармо и другарите му се завръщаха. Фламандската херцогиня, двете и компаньонки и двамата пажове се изкачиха на борда на „Мълния“, където ги чакаше Корсара.

– Някакво важно съобщение ли имате да ми направите, кавалере? – попита младата жена, като го гледаше в очите.

– Да, синьорина – отвърна Корсарът и се поклони.

– И какво е то?

– Ще бъдем принудени да изоставим вашия кораб на неговата участ.

– По каква причина? Преследват ли ни?

– Не, но ни заплашва ураган, който ще ни принуди да отрежем въжето за буксир. Може би вие не познавате ужасните бури в този голям залив, когато вятърът задуха.

– И се страхувате да не загубите пленницата си, така ли, кавалере? – попита фламандката и се усмихна.

– Моята „Мълния“ е по-сигурна от вашия кораб.

– Благодаря за любезността ви, кавалере.

– Не ми благодарете, синьорина – отвърна Корсарът, замислен. – Може би този ураган ще бъде съдбоносен за някого.

– Съдбоносен! – възкликна изненадана херцогинята. – А за кого?

– Това ще се разбере по-късно.

– Но защо, обяснете ми.

– Всичко е в ръцете на съдбата.

– И за вашия кораб ли се страхувате?

По устните на Корсара се появи усмивка.

– Моята „Мълния“ е кораб, който може да се опълчи на небесните светкавици и гнева на морето, а аз – човекът, който знае да го управлява през вълните и ветровете!

– Знам, но...

– Излишно е да настоявате за повече обяснения, синьорина. За това ще има грижа съдбата.

Посочи ѝ входа на каютата и като свали шапка, добави:

– Приемете гостоприемството, което ви предлагам, а аз ще ида срещу смъртта и участта си.

Постави шапката на главата си и се качи на командния мостик, а междувременно спокойствието, което дотогава цареше над морето, рязко бе нарушено, сякаш сто смерча се зададоха откъм малките Антили.

Лодките, които бяха откарали тридесетте моряка на борда на испанския кораб, се завърнаха и сега екипажът на „Мълния“ ги изкачваше със скрипеца.

Последван от Морган на командния мостик, Корсарът наблюдаваше небето на изток. Голям тъмночервен облак с огнени бордове се задаваше страховито откъм хоризонта, гонен безсъмнено от неудържим вятър, а слънцето, което се готвеше да залезе, помътняваше все повече, сякаш мъгла препречваше пътя на неговите лъчи.

– В Хаити ураганът вече се разразява – рече Корсарът на Морган.

– А по този час може би и малките Антили търпят опустошението му – добави Морган. – След час и това море ще стане страховито.

– Как бихте постъпили в нашия случай?

– Бих потърсил убежище в Ямайка.

– Моята „Мълния“ да побегне от урагана? О, това никога – възкликна гордо Корсарът.

– Но вие знаете, нали синьор, колко ужасни са Антилските урагани...

– Знам, но искам да изляза насреща им. Може би линейният кораб ще потърси спасение по тия брегове, но не и моята „Мълния“. Кой командува нашите хора на борда на линейния кораб?

– Боцманът Ван Хорн.

– Един кадърен човек, който някой ден ще стане известен флибустиер⁶. Ще знае да се изплъзва от опасността, без да изпуска плячката си.

Слезе на задната част на палубата, държейки в ръка рупора, качи се

6. Черният Корсар изглежда е бил добър пророк, защото няколко години по-късно Ван Хорн си спечелил голяма известност с превземането и плячкосването на Вера Крус – най-важният морски град на Мексико. Б. пр.

на кърмовия фалшборд и викна със силен глас:

– Отрежете въжето на буксира! Ван Хорн, обърнете към Ямайка!

Ще ви чакаме в Тортуга!

– Ясно, коменданте – отвърна старшият от борда на испанския кораб.

Взе брадвата и с един само удар отрязва въжето, после се обърна към своите моряци, свали шапка и викна:

– С бога, напред!

Линейният кораб разпъна платната на фокмачтата, понеже не можеше да разчита повече на главната мачта и обърна на борд, отдалечавайки се към Ямайка, а „Мълния“ започна дръзко да прониква между западните брегове на Хаити и южните – на Куба, в тъй наречения Наветрен канал.

Ураганът бързо приближаваше. Спокойствието бе нарушено от страхотен вятър, който идеше откъм малките Антили, а вълните бързо и неимоверно нарастваха. Сякаш морското дъно възвря, защото на повърхността се образуваха пенливи водовъртежи, а водни пръски неочаквано се издигаха във формата на водни колони, които после се разпадаха с трясък. Междувременно черният облак бързо се изкачваше, покриваше небето изцяло и затуляше напълно бледата светлина на залязващото слънце, изпъстряйки морето с големи черни сенки.

Корсарът остана спокоен, сякаш ураганът не го засягаше. Затова пък погледът му не се откъсваше от линейния кораб, който се подаваше сред вълните и всеки момент трябваше да потъне в тъмния хоризонт, по посока на Ямайка. Беше неспокоен за онзи кораб, за който знаеше, че се намира в тежки условия, но не и за своята „Мълния“. Щом корабът изчезна, слезе на средната палуба, отмести кормчията и му рече:

– Дай ми кормилото! Аз ще вода моята „Мълния“.

XIV АНТИЛСКИТЕ УРАГАНИ

Опустошавайки Малките Антили, които първи понасят тия страхотни удари и възпират вълните на Атлантика, надигнати от източния вятър и неудържимо насочени към Порто Рико и Хаити, ураганът връхлетя над Наветрения канал с онази сила, която бе много добре позната на мореплавателите в Мексиканския залив и Карибско море. Тук недалеч от екватора, посред бял ден настъпи тъмна нощ, – една от ония нощи, които вселяват страх и у най-смелите мореплаватели. Виждаше се само пяната на вълните, която странно блещукаше.

Един въздушен смерч стремително се носеше по водата, вятърът реवेशе неспирно, като от хиляди гърла, късаше платната, превиваше дори мачтите. Във въздуха се носеше странен трясък, който нарастваше с всеки миг. Сякаш безброй коли натоварени с жезла и тенекии се носеха в луд бяг, или тежки конвои минаваха с пълна пара по метални мостове.

Морето бе станало грозно. Високи като планини, вълните тичаха от изток към запад в луда надпревара. Те се надигаха яростно, сякаш получаваха ужасен тласък от долу нагоре, после се спускаха, издълбавайки големи пропасти, които достигаха дъното на залива.

Поставяйки предните триъгълни платна на фокмачтата и гротмачтата срещу вятъра, но тройно приборани, а всички останали платна – свити, „Мълния“ бе приела смело борбата.

Приличаше на фантастична птица, която бръсне водите. Ту безстрашно изкачваше тези пътуващи планини, сред ивици от шумяща пяна, сякаш искаше да разцепи черната маса на облаците, ту се спускаше по гладките водни стени, за да докосне морското дъно. Люшкеше се отчаяно, потапяйки понявга редовете на фокмачтата, и гротмачтата, но мощните бордове на кораба не се огъваха под страшния напор на вълните. Наоколо му, дори по палубата, падаха клони от дървета, всякакви плодове, захарна тръстика и купчини листа, завъртяни от вихрушката на вятъра, откъснати от горите на плантациите на близкия остров Хаити, а пороен дъжд, като от ведро, заливаше палубата и с мъка се оттичаше.

Скоро тъмната нощ бе заместена от огнена нощ. Заслепяващи мълнии разкъсваха мрака и осветяваха морето и кораба със синкав блясък, а в облаците трещяха гръмотевици, сякаш на небето се бе завързал гигантски артилерийски дуел. Въздухът бе тъй наситен с електричество, че

хиляди искри прескачаха въжетата, а по върховете на мачтите и флюгерите блесна огъня на свети Елм.⁷

Тогава ураганът достигаше връхната си точка. Вятърът се носеше мълниеносно с оглушителен рев, може би с четиридесет метра в секунда, повдигайки водни стълбове и цели стени, които се сгромолясваха сред облаци от воден прах.

Откъснати от вятъра, кливерите на „Мълния“ бяха отнесени далеч, а платното на фокмачтата увисна, раздрано на панделки, но платното на гротмачтата още издържаше. Пометена от вълните и вятъра, „Мълния“ бягаше с бясна скорост посред гръмотевиците и водните смерчове. Сякаш всеки момент трябваше да бъде издигната и запокитена на дъното, но ето, че отново се възправяше и цепеше огромните вълни.

Изправен пред кормилото Черният Корсар водеше кораба със сигурна ръка. Непоклатим и невъзмутим сред волната стихия, която го обливаше, той даваше отпор на природния гняв с пламнали очи и усмивка на устните. Черната му фигура се открояваше сред светкавиците и на моменти приемаше гигантски размери. Като чертаеха своите огнени ивици, мълниите играеха наоколо му, а вятърът го брулеше, отскубваше късове от дългото му перо на шапката, но той оставаше неустрашим на мястото си. Напомняше на морски гений, изскочил от дълбините на големия Залив, за да премери силите си с буйствуващата природа.

Неговите моряци, също както през нощта на абордажа, когато насочваше кораба си право срещу испанския враг, го гледаха със суеверен ужас и се питаха дали наистина този човек е смъртен като тях, или свръхестествено същество, което нито куршумът, нито сабята, нито ураганите могат да сломят. По едно време, когато огромните вълни връхлитаха най-силно срещу бордовете, хората за миг видяха Корсара да се отделя от кормилото, сякаш имаше намерение да се втурне към стълбата на левия борд и изостави кораба на произвола.

Една жена бе излязла от каюткомпанията и се изкачваше по стълбата, вкопчвайки се с усилие за всяко стъпало, за да не полети надолу поради силните клатушкания на кораба. Бе загърната в тежка мантия от каталонско сукно, но бе гологлава и вятърът въртеше разкошните и руси коси.

– Синьорина! – викна Корсарът, който веднага бе познал младата фламандка. – Не виждате ли, че тук витае смъртта?

7. При буря, когато атмосферата е пренаситена с електричество, понякога около високите мачти се появяват светлинни кълба. Б. пр.

Херцогинята не отговори, а му махна с ръка, сякаш да му каже: „Не ме е страх“.

– Оттеглете се, синьорина! – рече ѝ Корсарът, по-блед от всякога.

Вместо да се подчини, храбрата фламандка се изправи на палубата, прекоси я, като се държеше здраво за лоста на бизана и се сгуши между фалшборда и кърмата на голямата спасителна лодка, която бяха издигнали тук със скрипеца, за да не я откъснат вълните.

Корсарът и направи знак да се оттегли, но тя поклати енергично глава в знак на отказ.

– Но тук е смъртта! – повтори и той. – Върнете се обратно, синьорина!

– Не – отговори фламандката.

– Но какво търсите тук?

– Да се възхищавам на Черния Корсар.

– И да ви отнесат вълните.

– За вас това има ли значение?...

– Но аз не желая смъртта ви, разбирате ли, синьорина! – викна Корсарът и за пръв път в гласа му затрептя нотка на страстен порив.

Младата жена се усмихна, но не помръдна. Стушена в онова ъгълче, обхванала с ръце тежкото си наметало, с разветви коси, тя оставяше вълните да я заливат, без да откъсне очи от Корсара.

Като разбра, че всичко ще бъде излишно, а може би и радостен да вижда тъй близо до себе си това смело момиче, изкачило се дотам само и само да се любува на храбростта му, Корсарът не повтори заповедта си. И когато ураганът оставяше минутка покой на кораба, отправяше очи към херцогинята и несъзнателно и се усмихваше. Явно, и двамата се харесваха.

Всеки път, когато я погледнеше, очите му срещаха веднага нейните, които го гледаха без да трепнат, също като сутринта, когато застана на носа на линейния кораб, не отделяше поглед от него. Но тези очи, които излъчваха тайнствено очарование, смушаваха Корсара и на това си смущение той не можеше да намери обяснение. А когато не я гледаше, чувствуваше, че тя не го изпуска из очи за миг и изпитваше неудържимо желание да обърне глава в тази посока.

Имаше моменти, в които вълните се стоварваха със страшна сила върху „Мълния“ и той изпита страх от този неин поглед, защото и извика:

– Не ме гледайте така, синьорина! Играем си със смъртта!

Необяснимото очарование престана в същия миг: момичето затвори

очи, наведе глава и закри лицето си с ръце.

По това време „Мълния“ се намираше край бреговете на Хаити. При светлината на светкавиците прозираха високи брегове, свършващи с опасни рифове, върху които корабът можеше да налети. Гласът на Корсара отекна сред рева на вълните и воя на вятъра:

– Подменете платното на фокмачтата! Опънете кливера!

Морето, макар вятърът да духаше към южните брегове на Куба, бе страхотно и покрай Хаити. Огромни вълни, високи по петнадесет метра се образуваха около скалистите рифове, откъдето се връщаха с нова сила.

Но „Мълния“ не се предаваше. Запасното платно бе опънато на фокмачтата, кливерите разгънати на крайната мачта на носа и корабът се понесе като параход, пуснат на пълна пара.

За щастие ураганът, след като достигна своята връхна точка, започна да стихва, защото обикновено тези страхотни бури траят само по няколко часа. Тук-там облаците се разнесоха и позволиха на някоя звезда да се покаже, а и вятърът не духаше с предишната си сила. Но минаха часове, докато вълните запретени от Атлантика към големия Залив, се успокоят. През цялата нощ корсарският кораб отчаяно се бе борил с вълните, които го нападаха от всички страни, но успя победоносно да премине Наветрения провлак и да излезе в тази част на морето, между големите Антили и Бахамските острови.

На сутринта, когато вятърът обърна на север, „Мълния“ се намираше почти пред Тайтянския нос. Черният Корсар, който изглежда беше смазан от тази дълга борба и чиито дрехи бяха подгизнали от водата, щом можа да различи малкия фар на градчето, разположено на носа, предаде кормилото на Морган и се насочи към голямата спасителна лодка, до чиято кърма все още сгушена се намираше младата фламандка и ѝ каза:

– Елате, синьорина. Аз също ви се възхищавах и вярвам, че никоя жена не би излязла срещу смъртта като вас, само за да види как моята „Мълния“ се бори с урагана.

Момичето се бе изправило, отърсвайки се от водата, която бе измокрила не само дрехите ѝ, но и косите. Погледна Корсара в очите и усмихнато му каза:

– Може би никоя жена не би дръзнала да се качи на палубата, но мога да кажа, че аз единствена съм видяла как Черният Корсар води кораба си сред един от най-ужасните урагани и съм се възхищавала на силата и смелостта му.

Корсарът не отговори. Застанал пред нея, той я гледаше с пламтящи очи, макар в тях да личеше и тревога. После въздъхна и добави:

– Жалко, че тъжното предсказание на циганката прави от вас една фатална жена.

– За кое предсказание говорите? – попита учудено момичето.

Вместо да отговори, Корсарът поклати глава и прошепна:

– Безумства!...

– Суеверен ли сте, кавалере?

– Може би.

– Вие?

– Ех, понякога предсказанията се сбъдват, синьорина.

Погледна вълните, които се разбиваха в бордовете на кораба с глух рев, посочи ги на момичето и каза с тъжен глас:

– Попитайте тях, ако можете... и тримата бяха хубавци, млади, силни и смели, а сега почиват под тези вълни, на дъното на морето. Злокобното предсказание за тях се сбъдна, може би ще се сбъдне и за мене, защото чувствавам, че тук в сърцето ми възпламва огромен пламък, който вече никога не ще мога да угася. Така да бъде!... Нека се сбъдне онова, което ми е писано – не се страхувам от морето и там, където почиват моите братя, ще има място и за мен, но по-късно, когато видя предателя да ме предхожда.

Повдигна рамене, направи с двете си ръце заканителен жест, после слезе от палубата и остави младата фламандка напълно учудена от тия думи, които тя все още не можеше да разбере.

Три дни по-късно, когато морето бе станало спокойно, „Мълния“, понесена от благоприятни ветрове, достигна остров Тортуга – всеизвестното гнездо на флибустиерите от Големия Залив.

XV ФЛИБУСТИЕРСКАТА ДРУЖИНА

През 1625 година, докато Франция и Англия се опитвали с непрестанни войни да задушат вековното могъщество на Испания, два кораба, единият френски, другият английски, с безстрашни корсари на борда, поставили си за цел да навредят на цветущата търговия на испанските колонии в Антилско море, хвърлили почти едновременно котва пред малкото островче „Свети Христофор“, населено с някои от карибските племена.

Начело на французите бил нормандският благородник на име Д'Енанбюс, а на англичаните – сър Томас Уорнър.

Като установили, че островът е плодороден, а обитателите му – покорни, корсарите се настанили спокойно, разделили си братски малкото парче земя и основали две малки колонии. Цели пет години тези хора живели спокойно, работейки земята, тъй като отдавна се били отказали от морските си набези. Но един ден се появила испанска ескадра, разрушила голяма част от жилищата и плантациите на колониите, тъй като испанците считали всички острови от Мексиканския залив за тяхна изключителна собственост.

Някои от заселниците, убягнали на испанската ярост, успели да намерят убежище на друго едно островче, наречено Тортуга, сиреч костенурка, защото погледнато от разстояние приличало на тия влечуги. Било разположено на север от Санто Доминго, почти пред Саманския полуостров и разполагащо с удобно за отбрана пристанище. Тези малцина корсари били създателите на страшния флибустиерски клан, който за кратко време учудил света с чутовните си подвизи.

Докато някои от тях се посветили на тютюнообработването, което давало отлични резултати на онази плодородна почва, други, непреклонни, в желанието си да отмъстят за гибелта на двете малки колонии, продължили да кръстосват морето и да нанасят щети на испанците, служейки си най-често с обикновени гемии и лодки.

Скоро Тортуга станал важен център; тук пристигнали много френски и английски авантюристи от близкия остров Санто Доминго и от Европа, изпратени там най-вече от нормандските корабоприетажатели. Тези хора, предимно скитници, войници и моряци, алчни за плячка, привлечени тук от идеята да забогатеят и сложат ръка на мините, от които

Испания черпела реки от злато, след като не намерили на остров Тортуга онова, на което се надявали, се впускали в грабеж по моретата, още повече, че техните нации били в постоянна война с иберийския колос.

Виждайки търговията им да пострадва, испанските заселници от Санто Доминго решили бързо да се отърват от тия крадци и грабители и като издебнали момент, в който Тортуга бил останал със слаб гарнизон, пратили да го нападнат с големи сили. Завладяването на острова станало лесно и флибустиерите, които паднали в ръцете на испанците, били избити или обесени.

Флибустиерите, които по това време се намирали в открито море, щом научили за клането, се втурнали към своя остров под командването на Уайлс и след отчаяна битка си го възвърнали, като избили цялото испанско командване. Но сред победителите се породили остри разпри, тъй като французите били по-многобройни от англичаните и това улеснило испанците втори път да връхлетят над острова и прогонят жителите му, които се укрили в горите на Санто Доминго в Хаити.

Както първите заселници на Свети Христофор станали създатели на флибустиерството, сегашните бегълци от Тортуга станали създатели на буканиерството. Те опушвали месото и изсушавали кожата на убитите от тях животни. Името си получили от карибския глагол *букан*, който значи опушвам месо. Тези мъже, които по-късно трябвало да станат най-смелите съюзници на флибустиерите, живеели като диваци в жалки колиби, построени от по няколко клона. За дреха използвали само една риза от грубо платно, винаги опръскана с кръв, чифт набързо стъкмени панталони, широк кожен колан, за да носи сабята им и два ножа, свински цървули и сламена шапка.

Мечтата им била единствено – една: да притежават добра пушка и глутница от ловни кучета. Ловували по двама, за да си помагат; нямали семейства, сутрин рано излизали на лов и неуморно избивали дивите биволи, които избилствували по тия места, а вечер се връщали отрупани с кожи и месо. За да им остане месото за Продан, хранили се само 1 с костния мозък на убитите от тях животни.

Така, полека-лека образували сдружение и отново почнали да досаждат на испанците, които взели да ги преследват като диви животни. Животът на тия скромни и смели ловци станал невъзможен.

Тъкмо тогава буканиерите и флибустиерите се обединили под името *Братя от брега* и се завърнали на Тортуга, но желанието им да отмъстят на испанците за миг не угаснало.

Тези смели ловци и безпогрешни стрелци оказали неоченима

помощ на флибустиерите. Тортуга бързо процъфтял и станал убежище на авантюристите от Франция, Холандия, Англия и други нации, но най-вече по време на управлението на Белтран Орегонски, изпратен тук от френското правителство като губернатор.

Понеже войната с Испания още бушувала, флибустиерите започнали първите си смели набези, нападайки всички испански кораби, които срещали. Отначало разполагали с жалки шлюпки, в които едва могли да се разминат, но по-късно се сдобили с великолепни кораби, отмъкнати от техните неприятели. Не притежавали топове, които замествали със стрелковото майсторство на буканиерите, но дързостта им била неопи-суема: нападнали най-тежките испански кораби, които превземали на абордаж. Нито гюлетата, нито модерното въоръжение могли да ги въз-прат. Били истински демони в боя и суеверните испанци наистина вяр-вали, че са адски изчадия.

Рядко пощадявали жертвите си, както впрочем постъпвали и испан-ците. Запазвали само важните особи, за да искат големи откупи за живо-та им, а другите натиквали във водата. Враждата между двете страни била безпощадна.

Но тия пирати имали свои закони, които строго спазвали – може би по-добре, отколкото съотечествениците им от Стария континент. Били равни по права и само при разпределение на плячката водачите им се ползували с известни предимства.

Веднага щом продадели плячката си, разпределяли парите, като първо награждавали най-смелите и ранените. Така, отпусkali някаква сума на ония, които първи скачали на неприятелския кораб, или първи свалiali неприятелското знаме; получавали възнаграждение и ония, кои-то при опасни обстоятелства успявали да съберат сведения за движение-то и наличните сили на испанците. Извън това отпусkali награда от шестотин пиастри, който при нападението загубвал лесна ръка, на пет-тотин била оценена лявата ръка, четиристотин – един крак, като на ра-нените отпусkali по една пиастра на ден, в продължение на два месеца.

На борда на корсарските кораби царували строги закони, които обуздавали цялата тази папlach. Наказвали със смърт ония, които напус-kali бойното си място, забранено било да се пие вино и ром след осем часа вечерта, забранени били дуелите, свадите и хазартните игри, наказ-вали със смърт тоя, който вкара жена на кораба, била тя собствената му. Предателите изоставяли на пустинни острови, както и ония, които при разпределение на плячката се облагодетелствували по какъвто и да е на-чин, но разправят, че такива случаи били съвсем редки, защото за

корсарите дългът бил свещен.

Вече господари на повече кораби, флибустиерите станали по-смели и понеже не намирали кораби за плячкосване, пред вид западащата търговия между испанските острови, се впуснали в далечни плавания.

Монбар бил първият техен водач, който се сдобил с известност. Този лангедонски благородник пристигнал в Америка, за да отмъсти за нещастните индианци, изтребени от първите испански конквистадори, както и за испанските жестокости в Мексико, по време на Кортес и Писаро. Монбар бил страшилище за испанските кораби, и не случайно го наричали Унищожителят.

След него добил известност Пиер Льо-Гран, французин от град Диеп. Този смел моряк, срещайки един испански линейен кораб край нос Тибурон, макар да разполагал само с двадесет и осем души, го нападнал, като преди това отворил люковете на кораба си, за да отнеме на хората си всякаква надежда за спасение, освен ако не завладеят вражеския кораб.

Луис Скот от своя страна, само с няколко отряда флибустиери нападнал Свети Франсиско де Кампече, добре укрепен град, който превзел и плячкосал; Джон Дейвис с деветдесет души превзел Никарагуа, а по-късно и Свети Августин във Флорида; Желязната Ръка, един нормандец, напада с неколцина души из засада един испански кораб при устието на Ориноко. От уплаха, испанският екипаж веднага се предал. Но по-известните флибустиери идват по-късно.

Пиер Нау, наречен Олонеца, става страшилище за испанците и след повече от сто победи завършва жалко своята дълга кариера, просто изяден от диваците на Дариеи, които преди това го изпекли на скара.

Грамон, френски благородник, го наследил по слава. Той нападнал с няколко само отряда флибустиери и буканиери Маракайбо, после Порто Кавальо, отстоявайки с четиридесет души напора на триста испанци, сетне, заедно с Ван Хорн, превзели Вера Крус.

Но най-известен от всички трябвало да стане Морган, заместникът на Черния Корсар. Застанал начело на голям отряд английски флибустиери, започнал блестящата си кариера със завладяването на Пуерто дел Принсе в Куба. Събрал девет кораба и нападнал Портобело, най-силната испанска крепост, и въпреки огъня на стотиците испански оръдия превзел и опустошил града, после същото сторил с Маракайбо, а най-накрая и Панама, където взел в плячка 444 либри масивно сребро.

Много още имена на флибустиери карали Пасифика да трепери от ужас само при тяхното споменаване: Монтабон, Баска, Джонке, Чичел,

Дронаж, Грогнер, Тъсли Уйлмет. Полека-лека, обаче, Тортуга загубил значението си, западнал икономически, а едновременно с него – и флибустиерите, които се разпръснали. Някои отишли да създадат колония в Бермудските острови и за някоя година още всявали ужас сред заселниците на Големите и Малките Антили, но скоро и тези последни банди се пръснали. Така от тази силна и страшна раса мъже не останало нищо... освен спомена.

XVI НА ОСТРОВ ТОРТУГА

Когато „Мълния“ хвърли котва в сигурното пристанище, в дъното на тесния провлак, който го предпазваше от всякаква неочаквана изненада, флибустиерите от Тортуга се бяха отдали на шумно веселие, тъй като голяма част от тях се връщаха от набезите си край Санто Доминго и Куба, от където мъкнеха много плячка, водени от Олонеца и Баска.

Край вълнолома и по брега, под обширни палатки в хладната сянка на палмите, флибустиерите весело пируваха и прахосваха разточително своята част от плячката.

В морето тигри, на суша тези мъже ставаха най-веселите от всички жители на Антилите, и колкото и да е странно – може би и най-учтивите, защото на своите празници те не пропускаха да поканят нещастните испанци, заловени от тях в плен. Казваме нещастни, защото ако откупът за тях не пристигнеше навреме, флибустиерите често прибъгваха до най-жестоки средства – изпращаха например на испанските губернатори някоя глава на пленник, за да ги накарат да побързат.

С акустирането на „Мълния“ всичките тия корсари прекъснаха банкетата си, танците и игрите, за да поздравят с гръмогласни ура завръщането на Черния Корсар, който сред тях се радваше на не по-малка популярност от тази на всеизвестния Олонец. Всеки от тях знаеше за смелата му постъпка да отмъкне от губернатора на Маракайбо, жив или мъртъв, нещастния Червен Корсар, познаваха от опит храбростта му и може би се надяваха да ги видят заедно. Но като съзряха черното знаме да се спуска на половин мачта в знак на траур, цялата глъчка стихна изведнъж. Мъжете се събраха мълчаливо на вълнолома, нетърпеливи да научат за случилото се.

От височината на своя капитански мостик кавалерът на Роканера бе видял всичко. Повика Морган, който ръководеше спускането на няколко лодки и като посочи сбраните флибустиери на брега, каза:

– Идете да кажете на ония, че Червеният Корсар е получил достойно погребение във водите на Големия Залив, но неговият брат се е завърнал жив и здрав, за да подготви отмъщението, което...

Прекъсна фразата си, помисли и добави с друг тон в гласа:

– Предупредете Олонеца, че тази вечер ще го потърся, после идете да поднесете моите поздрави на губернатора; ще го навестя по-късно.

Като каза тези думи, изчака да приберат платната и да хвърлят швартовите въжета, после слезе в каюткомпанията, където се намираше младата фламандка, готова да отплува за брега.

– Синьорина, една лодка ви очаква, за да ви заведе на сушата – каза.

– Готова съм, кавалере. Ваша пленница съм и не бих се противопоставила на заповедите ви – отвърна тя.

– Не, синьорина, вие вече не сте пленница.

– А защо, кавалере? Още не съм платила откупа си.

– Той вече е внесен в касата на екипажа.

– От кого? – попита херцогинята, изненадана – Още не съм уведомила маркиз Ередиаз за моето пленничество, нито губернатора на Маракайбо.

– Вярвам, но някой се е погрижил да плати вашия откуп – отвърна Корсарът усмихнат.

– Може би вие?

– Може би, но какво от това? – попита Корсарът, гледайки я в очите.

– За миг младата фламандка остана мълчалива, после каза трогната:

– Ето една проява на великодушие, на която не се надявах да се натъкна при флибустиерите от Тортуга, но която не ме учудва след като идва от страна на Черния Корсар.

– А защо, синьорина?

– Защото вие сте съвсем различен от другите. През тези няколко дни, докато бях на борда на вашия кораб, имах време да оценя вашата любезност и смелостта на кавалера на Роканера, синьор на Вентимилия и Валпента. Моля да ми кажете на колко бе определен моят откуп.

– Държите да го платите лично? Може би сте нетърпелива да напуснете Тортуга?

– Не. Лъжете се, и когато дойде моментът да напусна този остров, ще съжалявам повече, отколкото можете да си представите. Вярвайте ми, кавалере, винаги ще храня искрена признателност към Черния Корсар и може би не ще го забравя никога.

– Синьорина! – възкликна Корсарът и буен пламък блесна в очите му.

Направи крачка към момичето, но бързо спря и попита с тъжен глас:

– Може би тогава ще съм станал още по-безмилостен враг на вашите приятели и ще съм породил в сърцето ви кой-знае каква омраза към

мен.

Направи салонен жест със ситни крачки, после спря внезапно пред момичето и го попита от упор:

– Познавате ли губернатора на Маракайбо?

При тези думи херцогинята потръпна, а погледът ѝ издаваше безкраен страх.

– Да – отвърна тя с треперещ глас. Защо ми задавате този въпрос?

– Предположете, че от любопитство.

– Ох, господи!

– Какво ви е, синьорина? – попита изненадано Корсарът. – Вие сте бледа и развълнувана.

Вместо да му отговори, младата фламандка го попита с още по-голяма настойчивост:

– Но защо ми задавате този въпрос?

Корсарът се готвеше да отговори, когато се чуха стъпки по стълбицата. Морган слизаше към тях, след като бе изпълнил възложената му задача.

– Коменданте – рече той, като влезе. – Пиетро Хай ви чака в жилището си, за да ви съобщи много важни неща. Струва ми се, че във ваше отсъствие е премислил предложенията ви и че всичко е готово за експедицията.

– Аха! – възкликна Корсарът, а в очите му премина мрачна сянка. – Вече? Не вярвах, че отмъщението ще дойде тъй скоро.

Обърна се към младата фламандка, която изглежда беше още в плен на странното си вълнение и каза:

– Синьорина, позволете да ви предложа гостоприемството си в моята къща, която поставям изцяло на ваше разположение. Моко, Кармо и Ван Щилер ще ви придружат до там и ще останат на вашите заповеди.

– Но, кавалере... само една дума още... – заекна херцогинята.

– Да, разбирам ви, но за откупа ще говорим по-късно.

Без повече да се бави, той излезе набързо, следван от Морган, прекоси палубата и слезе в лодката, в която чакаха шест моряка. Седна на кърмата и взе кормилния прът в ръцете си. Вместо да се насочи към вълнолома, където флибустиерите бяха подновили веселбата си, насочи носа към едно малко заливче на изток от пристанището, навлизайки в гора от палми с гигантски листа и дълго, красиво стебло.

Слезе на плажа, даде знак на своите да се завърнат на борда и проникна сам под дърветата, като хвана една едва забележима пътечка.

Отново бе станал замислен, но изглежда мислите му го измъчваха,

защото от време на време спираше и махаше нетърпеливо с ръка, а устните му се размърдваха, сякаш говореше на себе си. Бе навлязъл доста в гората, когато един весел глас, в който се чувствуваше подигравателна нотка, го откъсна от съзерцанието му.

– Нека ме изядат карибите, ако не бях сигурен, че ще те срещна, кавалере. Веселието, което цари на Тортуга изглежда те плаши, щом си хванал пътя през гората, за да дойдеш до дома ми. Какъв мрачен флибустиер! Сякаш си тръгнал на погребение...

Корсарът вдигна живо глава, а по навик постави ръка на сабята си.

Един мъж с набито телосложение, по-скоро нисък на ръст, с груби черти и остър поглед, облечен като обикновен моряк и въоръжен с чифт пищови и абордажна сабя, излезе от банановия гъсталак и му препречи пътя.

– А, ти ли си, Пиетро? – рече Корсарът.

– Пред теб е Олонеца от плът и кръв.

Наистина, този мъж беше прочутият флибустиер, най-страшният морски вълк и най-безмилостен враг на испанците. Този корсар, за когото бе казано, че завършва блестящата си кариера под зъбите на човекоядците на Дариен, по това време нямаше повече от тридесет и пет години. Родом от Олон, в Поату, отначало бил моряк контрабандист край испанските брегове. Изненадан една нощ от митничарите, изгубил лодката си, брат му бил убит, а той самият тежко ранен и дълго останал между живота и смъртта. Оздравял, но изпаднал в най-тежка мизерия и бил принуден да се продаде като роб на Монбар Унищожителя за четиридесет ескудо, за да помага на старата му майка.

Първо станал буканиер, или по-точно слуга на буканиерите, после флибустиер; показвайки изключителен кураж и самообладание, най-после успял да получи малък кораб от губернатора на Тортуга. С това корабче извършил чудеса и причинил огромни щети на испанските колонии, здраво прикриван от тримата Корсари – Черният, Червеният и Зеленият.

Но в един лош ден, повлечен от буря към бреговете на Кампече, претърпял корабкрушение пред очите на испанците. Всичките му другари били избити, но той успял да се спаси, като се потопил до гуша в калта на едно тресавище, та дори и главата си посипал с кал, за да не го открият. Излязъл жив от тресавището, вместо да побегне, намерил все още смелостта да приближи до Кампече преоблечен като испански войник и да влезе в града, за да го изучи. Сдобил се с лодка от някакви роби и с нея се върнал в Тортуга, когато вече всички го смятали за мъртъв.

Друг на негово място би се замислил да предизвика отново съдбата, но Олонеца побързал да хване отново морето с два малки съда и двадесет и осем души на борда им. Насочил се към Лос Кайос в Куба, по онова време важен търговски център. Забелязали присъствието му, няколко испански рибари предупредили губернатора на крепостта, който пратил срещу двата корсарски кораба фрегата с деветдесет души и четири помалки платноходи със смели екипажи, както и един негър, определен да беси флибустиерите.

Олонеца не се стъписал пред многобройния враг. Изчакал зората, доближил фрегатата от двете ѝ страни и хвърлил двадесет и осемте си души на бордаж, избивайки всички испанци, включително и негъра. След това нападнал четирите платнохода и изхвърлил във водата екипажите им.

Такъв бе човекът, който по-късно трябваше да извърши нови, още по-смели подвизи, и с когото сега започваше разговор Корсарът.

– Ела в къщата ми – рече Олонеца, след като стисна ръката на капитана на „Мълния“. – Чаках те с нетърпение да се върнеш.

– Аз също бях нетърпелив да те видя – рече Корсарът. – Знаеш ли, че влязох в Маракайбо?

– Как, ти? – възкликна Олонеца учуден.

– А как иначе бих отмъкнал трупа на брат ми?

– Мислех, че си си послужил с посредници.

– Не, ти знаеш, че предпочитам сам да си върша работите.

– Внимавай смелостта да не ти струва някой ден живота. Видя как свършиха братята ти.

– Млъкни, Пиетро.

– О, скоро ще отмъстим за тях, кавалере.

– Реши ли се най-после? – попита го Корсарът възбудено.

– Нещо повече – вече подготвих експедицията.

– Наистина ли?

– Кълна се във флибустиерската си вяра – рече засмян Олонеца.

– С колко кораба разполагаш?

– С осем, включително твоята „Мълния“ и шестстотин флибустиери и буканиери. Ние ще командваме флибустиерите, а Микеле Баска – буканиерите.

– И Баска ли ще дойде?

– Поиска да участва в експедицията и аз с удоволствие приех. Той е войник, ти знаеш, сражавал се е в европейските армии и може да ни бъде много полезен, а е и богат.

– Трябват ли ти пари?

– Вече похарчих всичко, което взех от продажбата на кораба, дето пленихме при експедицията в Лос Кайос.

– Разчитай от моя страна на десет хиляди пиастри.

– Какво, да нямаш неизчерпаема златна мина в земите си отвъд морето?

– Бих ти дал повече, ако не трябваше да платя тази сутрин един голям откуп.

– Откуп? А за кого?

– За една знатна дама, паднала в мой плен. Откупът се следваше на моя екипаж, затова го внесох аз.

– Коя би могла да е тази дама? Някоя испанка?

– Не, една фламандска херцогиня, която сигурно е родственица на губернатора на Вера Крус.

– Фламандка ли? – възкликна Олонеца и се замисли. – Нали и твоят смъртен враг е фламандец?

– Какво искаш да заключиш? – рече Корсарът, пребледнял.

– Мислех си, че може да е родственица на Ван Гулд.

– Опазил бог! – възкликна Корсарът с глух глас. – Не, не е възможно.

Олонеца бе спрял под сянката на няколко дървета, вплели короните си от големи листа и вторачено се загледа в своя другар.

– Защо ме гледаш? – попита го оня.

– Мислех си за твоята фламандска херцогиня и исках да си обясня вълнението ти. Знаеш ли колко си бледен?

– Това съмнение смъкна всичката ми кръв в сърцето.

– Кое съмнение?

– Това, че тя би могла да е роднина с Ван Гулд.

– А тебе какво те засяга?

– Заклех се да погубя всички от рода Ван Гулд на земята.

– Е добре, ще затриеш и нея, това е всичко.

– Нея? Никога... – възкликна Корсарът ужасен.

– Тогава значи... – рече Олонеца колебливо.

– Какво?

– По дяволите! Значи, че обичаш твоята пленница.

– Мълчи, Пиетро.

– Защо трябва да мълча? Да не би за флибустиерите да е срамота да обичат една жена?

– Не, но имам чувството, че това момиче ще е фатално за мен.

- Късно е вече.
- Тогава нека реши съдбата.
- Много ли я обичаш?
- До полуда.
- А тя обича ли те?
- Вярвам, че да.

– Хубава девойка, бих казал!... Синьор дьо Роканера можеше да се сроди само с високопоставена дама. Ето едно рядко щастие в Америка, и още по-рядко за един флибустиер. Е, няма как, да идем да изпием по една чаша за здравето на херцогинята, приятелю.

XVII ДОМЪТ НА ЧЕРНИЯ КОРСАР

Жилището на прочутия флибустиер бе скромна дървена къща, набързо построена, с покрив от сухи листа, по обичая на индианците от Големите Антили, но достатъчно удобна и мебелирана с известен лукс, тъй като тези горди и груби хора обичаха елегантността и разкоша.

Намираше се на половин миля от градчето, на края на гората, на удобно и спокойно място, под сянката на големи палми, които пазеха хлад на къщата.

Олонеца въведе Черния Корсар в една стая от приземието, чийто прозорци бяха защитени с тънко платно, покани го да седне на бамбуково кресло, после накара един от подчинените му да донесе няколко бутилки испанско вино, отпуши една и напълни две големи чаши.

– За твоё здраве, кавалере, и за очите на твоята дама – рече и се чукна с него.

– Предпочитам да прием за щастливия изход на нашата експедиция – отвърна Корсарът.

– Ще успее напълно, приятелю, и ти обещавам да ти предам в ръцете убицеца на двамата ти братя.

– На тримата, Пиетро.

– О! – възкликна Олонеца. – Това не знаех...

– Да, трима – повтори Корсарът с глух глас.

– По дяволите! И този човек още е жив?

– Скоро ще умре, Пиетро.

– Надявам се. Готов съм да ти помогна с всички сили. Но я кажи, добре ли познаваш този Ван Гулд?

– Познавам го по-добре от испанците, на които сега служи.

– Що за човек е?

– Един стар боец от Фландрия, който носи едно от най-известните имена на фламандското благородничество. Някога беше смел военачалник и може би понастоящем би могъл да прибави други титли към името си, ако испанското злато не беше го направило предател.

– Стар ли е?

– Трябва да има сега петдесет.

– Но изглежда още се държи. Казват, че бил най-смелият губернатор на Испания в тия колонии.

– Хитър е като лисица, енергичен като Монбар и смел като Джон Дейвис.

– Значи в Маракаибо трябва да очакваме отчаяна съпротива.

– Сигурно, Пиетро, но кой може да издържи на нападението на шестотин флибустиери? Ти знаеш колко струват нашите хора.

– Бога ми, аз сам видях как се биха двадесет и осемте души, които заедно с мен нападнаха фрегатата и платноходите на Лос Кайос. А ти вече познаваш Маракаибо и сигурно знаеш кое е слабото му място.

– Аз ще ви вода, Пиетро.

– Нищо ли не те задържа тук?

– Нищо.

– Дори фламандката?

– Ще ме чака, знам това – рече Корсарът с усмивка.

– Къде я настани?

– В моята вила.

– А къде ще идеш щом къщата ти е заета?

– Ще остана при теб.

– Ето едно щастие, което не очаквах. Така, ще обсъдим по-добре експедицията, заедно с Баска, който ще дойде да обядва с мен.

– Благодаря ти, Пиетро. Кога заминаваме?

– Утре сутринта. Попълнен ли е екипажът ти?

– Липсват ми шестдесет души, понеже бях принуден да изпратя тридесетина на линейния кораб, който плених край Маракаибо и още толкова, които загубих в сражението.

– Няма да е трудно да ги попълним. Толкова много има, които изгрят от желание да плуват с теб на „Мълния“.

– Да, макар да ми се носи славата, че съм морски дух.

– По дяволите! Все си мрачен, като призрак... Но сигурно не и с твоята херцогиня.

– Може би.

Бе се изправил и насочил към вратата.

– Отиваш ли си вече?

– Да, имам някои работи за уреждане, но тази вечер малко по-късно ще бъда тук. Довиждане, Пиетро.

– Довиждане и внимавай очите на фламандката да не те урочасат.

Корсарът вече бе далеч и не го чу. Взе друга пътека и навлезе в джунглата, която се разпростираше зад градчето и заемаше голяма част от острова. Огромни палми, наречени максимиянски и разкошни смокинови палми с насечени листа като ветрило преплитаха короните си с

чемширови дървета, с твърди като ламарина листа, а под тях растяха волно ценните агави или алое, от които се вади онази лютиво-сладникава течност, известна по бреговете на Мексиканския залив с името мецкал или люта шира, когато ферментира. Земята бе застлана с дива ванилия, пиперови храсти и ярки цветя.

Погълнат от мислите си, Корсарът не се спираше да погледа тази разкошна растителност. Усилваше все повече крачката си, явно нетърпелив да стигне някъде.

Половин час по-късно спря в края на една плантация с високи жълто-червеникави тръстики, които при залязващото слънце добиваха пурпурни отблясъци. Това беше плантация за захарна тръстика, вече узряла и готова за коситба. Корсарът навлезе сред стеблата, прекоси зрелите насаждения и излезе от другата страна, пред едно изящно жилище, което се издигаше сред сянката на палмови дървета.

Къщата бе на два етажа, прилична на тези, които и сега се строят в Мексико, със стени, боядисани в червено, украсени с порцеланови плочки в различни фигури и плосък покрив, всъщност тераса, с цветя във вази по краищата и.

Една гигантска *кухейра* – растение от рода на тиквите с огромни листа и безброй плодове в бледозелен цвят, едри като пъпеши, които издълбани служат за кратуни на бедните индианци, лазеше по стените на къщата и закриваше дори прозорците и терасата.

Пред вратата на къщата седеше Моко, черният гигант и пушеше от една стара лула.

– Къде са Кармо и Ван Шилер? – попита го нетърпеливо.

– Отидоха на пристанището, за да разберат дали няма заповеди от ваша страна – отвърна негърът.

– Какво прави херцогинята?

– В градината е.

– Сама?

– С нейните жени и пажовете.

– Какво прави?

– Приготвява масата за вас.

– За мен ли? – попита Корсарът и лицето му изведнъж светна.

– Бе сигурна, че ще вечеряте с нея.

– Наистина ме чакат другаде, но предпочитам дома си и нейната компания, пред тази на флибустиерите – измърмори той.

Влезе, премина през един коридор украсен с вази, издаващи нежни ухаения и излезе от другата страна на къщата, в просторна градина,

окръжена от високи зидове.

Ако къщата бе кокетна, то градината бе живописна. Разкошни алеи между двоен ред бананови туфи, отрупани с плодове, пазеха прохлада на безброй красиви цветя, засадени под тях. Тук-там разкошни *персеи*, които дават зелени плодове като лимони, но имат сладка месеста част, се извисяваха над палмите, редом с *пасифлорите* и изящните *кумару*, чиито цветове упояват с благоуханието си.

Корсарът тръгна по една от алеите и ускори безшумно крачки към един гъсталак от *кухейри*, чийто листа достигат невероятната дължина от петдесет стъпки, сиреч единадесет метра. Снопове лъчи се провираха през листата и шареха със светли петна масата със снежнобяла покривка, наредена с вкус и отрупана с пирамиди от ананаси, банани, кокосови орехи и огромни праскови, варени в сироп.

Застанал недалеч, Корсарът се загледа, очарован от красивата наредба. Младата херцогиня подреждаше цветята и плодовете, подпомогнатата от двете метиски.

Носеше син тоалет, като небето, с брюкселска дантела, която изтъкваше още повече белотата на кожата и златистия блясък на косите и, събрани в дебела плитка върху раменете. Единственият и накит бе двоен ред перли около тънката и шия, хванати от едър изумруд.

Черният Корсар стоеше и я гледаше. Очите му, озарени от жив пламък, следяха всяко нейно движение, той сякаш бе омагьосан от тази северна красота, защото почти не дишаше, за да не наруши вълшебството на гледката.

Накрая се реши, разтвори листата и се появи пред момичето. Лека руменина покри скулите му, а устните му се разтвориха в усмивка и разкриваха ситни бели зъби, досущ като перлите, които блестяха на врата и.

– А, вие ли сте, кавалере! – възкликна тя весело.

И докато Корсарът галантно сваляше шапка и се покланяше, тя добави:

– Чаках ви... Виджте, масата е готова за вечеря.

– Чакахте ли ме, Хопората? – попита той и нежно целуна подадената му ръка.

– Ето вижте, кавалере: печено от ламантин, птици на шиш и пържена риба, които само чакат да бъдат изядени. Аз самата съм ги приготвяла, знаете ли?

– Вие, херцогиньо?

– Защо се учудвате? Фламандските жени обичат да приготвяват

собственоръчно гозби за своите гости и съпрузи.

– И ме чакахте? – попита отново Корсарът. – Да, кавалере.

– Наистина, ви казах колко щастлив бих се чувствувал да вечерям с вас.

– Вярно е, но понякога сърцето на жените отгатва намеренията на мъжете, и моето ми казваше, че тази вечер ще дойдете – рече тя и отново се изчерви.

– Синьорина, бях обещал на един от моите приятели да вечерям с него, но да ме чака колкото си иска, защото не мога да се откажа от удоволствието да вечерям с вас. Кой знае! Може би се виждаме за последен път.

– Какво говорите, кавалере! – попита момичето и потръпна. – Да не би Черният Корсар да бърза да излезе отново в морето? Още не се е върнал от една експедиция и се втурва в нова... Не знае ли, че може би в морето го дебне смъртта?

– Знам, синьорина, но съдбата ме праща надалеч и трябва да тръгна.

– И нищо ли не може да ви задържи тук? – попита тя с треперещ глас.

– Нищо – отвърна той с въздишка.

– Никакво чувство ли?

– Никакво.

– Никакво приятелство? – попита девойката с растяща тревога.

Корсарът бе станал отново мрачен и се готвеше да даде друг отрицателен отговор, но се въздържа, предложи стол на момичето и каза:

– Заповядайте, синьорина, вечерята ще изстине и ще съжалявам много, ако не мога да оценя ястията, приготвени от вашите ръце.

Седнаха един срещу друг, а двете метиски почнаха да сервират. Корсарът бе станал крайно любезен и докато се хранеше, разговаряше с удоволствие, служейки си с духовитости и комплименти. Държеше се към младата херцогиня като истински джентълмен, разказваше и за обичаите и нравите на флибустиерите и буканиерите, за техните подвизи и необичайни приключения. Разказваше ѝ за сражения, абордажи и корабкрушения, за човекоядци, но без за миг да спомене за новата експедиция, която се готвеше да предприеме с Олонеца ѝ Баска.

Младата фламандка го слушаше усмихната, възхитена от духовитостта, красноречието и любезността му, без да откъсне очи от него. Но изглеждаше загрижена от една постоянна мисъл и едно непреодолимо любопитство, защото постоянно навеждаше въпросите си около новата

експедиция.

От два часа бе настъпила нощта и зад високите дървета на джунглата се бе показала луната. Едва тогава Корсарът си спомни, че Олонеца и Баска го чакаха и още преди зазоряване трябваше да попълни екипажа на „Мълния“.

– Как времето лети бързо с вас, синьорина! – рече. – Какво тайнствено очарование притежавате, та ме накарахте да забравя, че имам важни неща да довършвам? Мислех, че е осем часът, а то станало десет.

– Надявам се, че ви беше приятно да отпочинете в собствения си дом след толкова бурни плавания, кавалере – рече херцогинята.

– Или да съзерцавам красивите ви очи...

– В такъв случай, кавалере, вашата компания пък ми достави няколко незабравими часа... Кой знае дали ще имаме други такива мигове в тази поетична градина, далеч от морето и хората – добави тя с горчивина в гласа.

– Понякога войната убива, но често щастието пощадява.

– Вие подценявате войната и морето. Не винаги вашата „Мълния“ ще бъде победител по водите на Големия Залив.

– Моят кораб не се страхува от бурите, когато го вода аз.

– И така, скоро ли ще тръгнете по море?

– Утре сутринта, синьорина.

– Още не сте стъпили на сушата и потегляте отново; човек би казал, че се страхувате от земята.

– Обичам морето, херцогиньо, но по-важно е, че не бих срещнал смъртния си враг, ако стоя тук.

– Все той ви е в главата.

– Да, и мисълта за отмъщението ще угасне в мен, щом угасне и животът ми.

– Да се сражавате ли отивате с него?

– Може би.

– И ще отидете... – подхвана момичето със задавен глас, но не мога да продължи.

– Не мога да ви кажа къде, синьорина. Не мога да издам тайните на флибустиерството. Не трябва да забравям, че само допреди няколко дни бяхте гостенка на испанците във Вера Крус, и че имате познанства също в Маракаибо.

Младата фламандка свъси вежди, гледайки Корсара с гневен поглед.

– Не ми ли вярвате? – попита тя с укор.

– Не, синьорина. Опазил ме бог да се съмнявам във вас, но аз трябва да се подчиня на законите на флибустиерството.

– Много щеше да ми е неприятно, ако Черният Корсар би се съмнявал в мен. Имах възможност да го опозная като справедлив и благороден човек.

– Благодаря за мнението ви, синьорина.

Бе поставил шапката си на главата и сложил под мишница късото си наметало, но като че ли още не се решаваше да тръгне. Стоеше изправен пред момичето, с очи приковани в него, и тъга, изписана по лицето му.

– Имате нещо да ми казвате, нали, кавалере? – попита херцогинята.

– Да, синьорина.

– Толкова ли ви смущава този ваш въпрос?

– Може би.

– Говорете, кавалере.

– Бих искал да ви попитам дали по време на моето отсъствие ще напуснете острова.

– А ако постъпя така? – попита младата жена.

– Бих съжалявал, синьорина, ако със завръщането си не ви намеря тук.

– А защо, кавалере? – попита го тя, като едновременно се усмихна и изчерви.

– Не знам, но чувствавам, че бих бил тъй щастлив да мога да прекарам с вас още една вечер като тази. Тя би ми заменила всичките страдания, които мъкна със себе си от далечните задморски страни.

– Е добре, кавалере, ако за вас ще бъде неприятно да не ме намерите отново тук, нека ви кажа, че и аз няма да съм радостна ако знам, че няма да срещна повече Черния Корсар – рече младата херцогиня, наведе глава и притвори очи.

– Значи ще ме чакате? – попита Корсарът поривисто.

– Нещо повече, ако ми разрешите.

– Говорете, синьорина.

– Още един път бих ви помолила за гостоприемство на борда на вашата „Мълния“.

Корсарът, който досега беше радостно оживен, изведнъж посърна.

– Не... невъзможно е – рече твърдо.

– Може би ще ви бъде пречка.

– Не, но не е позволено на флибустиерите, когато предприемат експедиция да взимат със себе си каквато и да е жена. И макар „Мълния“

да е моя и да не трябва никому да давам обяснение, все пак...

– Продължавайте – рече херцогинята, натъжена.

– Не знам защо, синьорина, но мене ме е страх да ви взема отново на борда на моя кораб. Това е предчувствието за някакво нещастие, което не мога да предвидя или нещо по-лошо... Ето, вие ми зададохте този въпрос вместо сърцето ми да подскочи от радост, остра болка го прободде... впрочем вижте, не съм ли много бледен?

– Наистина! – възкликна херцогинята уплашена. – Господи! Възможно ли е да ви се случи нещастие по време на тази експедиция?...

– Кой може да чете в бъдещето?... Синьорина, оставете ме да тръгна. В този момент страдам, без да зная причината. Сбогом, и ако трябва да потъна с кораба си в дълбините на Големия залив или да умра с парче желязо в гърдите, спомнете си за Черния Корсар!

Като каза тези думи, без повече да се обръща, сякаш се страхуваше да остане повече на това място, излезе с бързи крачки, прекоси градината и навлезе в джунглата, насочвайки се към жилището на Олонеца.

XVIII ОМРАЗАТА НА ЧЕРНИЯ КОРСАР

На следващия ден, при изгрев слънце и морския прилив, под шума на барабани, писъка на свирки, изстрели на пушките на буканиерите от Тортуга и мощното ура на флибустиерите от закотвените кораби, експедицията излезе от пристанището под командването на Олонеца, на Черния Корсар и на Никеле Баска.

Състоеше се от осем големи и малки съда, въоръжени с осемдесет и шест оръдия, от които шестнадесет на кораба на Олонеца и дванадесет на „Мълния“. Екипажите на корабите наброяваха шестстотин и петдесет души. Като най-бърз кораб, „Мълния“ плуваше начело и служеше за разузнавач. На върха на главната мачта се развяваше черното знаме със златни обшивки на неговия комендант, а отдолу – голямата червена лента на корабите, излезли в бой. Отзад идваха другите кораби в двойна редица, но раздалечени толкова, колкото свободно да могат да маневрират без взаимно да си препречат пътя.

Излязла в открито море, ескадрата се насочи на запад, за да стигне Наветрения провлак и от него да влезе в Карибско море.

Времето беше великолепно, морето спокойно и вятърът благоприятен: духаше от североизток, което даваше надежди бързо и лесно да стигнат до Маракайбо, още повече флибустиерите бяха предупредени, че флотата на адмирал Толедо се намира по това време край бреговете на Юкатан, на път за Мексиканските пристанища.

След два дни, без да срещне никого, ескадрата вече отминаваше Енганския нос, когато „Мълния“, който плуваше все начело, даде сигнал за присъствието на неприятелски кораб, насочен към бреговете на Хаити.

Олонеца, който бе определен за върховен главнокомандващ, заповеда бързо на всички кораби да застанат на дрейф, после се насочи със своя кораб към „Мълния“, който вече се готвеше за нападение. Оттатък носа, един кораб, над който се развяваше испанското знаме и дългата лента на бойните кораби, плуваше покрай брега, може би търсеше убежище сред скалистите заливчета, след като вече бе зърнал ескадрата на флибустиерите.

Олонеца би могъл да го обкръжи с осемте си кораба и го принуди да се предаде или да го потопи с един-единствен залп, но тези корсари

бяха необяснимо великодушни, за да бъдат оприличени с морските крадци. Те смятаха за подлост, недостойна за силни хора, каквито се считаха и то с право, да нападнат враг по-малоброен и слаб от тях и не бе по нрава им да злоупотребяват с мощта си.

Олонеца даде знак на Черния Корсар да застане на дрейф, подобно на останалите кораби и смело се насочи към испанския кораб, приканвайки ги към безусловна капитулация, ако не – да се сражават. При това от носа на кораба си той извести на испанците, че какъвто и да е изходът от сражението, неговата ескадра няма да се намеси.

Линейният кораб, който би загубил сражението, ако трябваше да се сражава с толкова силен противник, не чака да повтарят два пъти предупреждението, напротив, вместо да спусне знамето си, комендантът накара да го заковат на фокмачтата и като отговор изсипа срещу флибустиерския кораб огъня на осемте си деснобортови оръдия, и по този начин даде да се разбере, че ще се бие докрай.

Сражението се развихри и от двете страни Испанският кораб имаше шестнадесет оръдия, но само шестдесет души екипаж; Олонеца имаше същия брой оръдия, но двоен брой хора, между които буканиерите, които бяха отлични стрелци и често решаваха изхода на битката с безпогрешната си стрелба.

Ескадрата от своя страна остана да дрейфува, получила заповедта на гордия флибустиер да не се намесва. Екипажите ѝ се бяха наредили като обикновени зрители да наблюдават борбата, сигурни в разгрома на испанците. Последните, макар тъй малобройни, се защитаваха с всички сили. Артилерията им боботеше страховито, опитвайки се да помете мачтите на корсарския кораб, който се мъчеше да ги доближи и премине на абордаж. Гюлетата и залповете на неприятеля се редуваха безспир, обсипвайки носа на корсарския кораб, за да забавят колкото се може повече приближаването му.

Разгневен от тази съпротива и нетърпелив да приключи по-скоро сражението, Олонеца се опитваше по всякакъв начин да се доближи, убеден, че врагът няма да издържи на напора на хората му, стига да стъпят на борда, но не успяваше и трябваше на няколко пъти да се отдалечава, за да запази хората си от желязната градушка.

Страхотният дуел между двете артилерии продължи три часа, нанасяйки вреди на мачтите на двата кораба, но голямото испанско знаме не слезе от върха на мачтата. Шест пъти флибустиерите се хвърляха на абордаж и шест пъти бяха отблъснати от ония шестдесет храбреци, но на седмия успяха да сложат крак на палубата на неприятелския кораб и

да свалят знамето.

Тази победа, приета като щастливо предзнаменование за експедицията, бе поздравена от флибустиерите с гръмогласни ура, още повече че по време на сражението „Мълния“ бе успяла да открие в едно заливче друг испански кораб и за кратко време да го плени.

От прегледа на двата пленени кораба стана ясно, че по-големият носеше ценен товар – скъпи стоки и кюлчета сребро, на втория откриха барут и пушки, предназначени за испанския гарнизон в Санто Доминго.

Оставиха двата екипажа на брега, понеже не искаха да държат пленници на борда и след като поправиха щетите на мачтите, при залез ескадрата отплува по посока на Ямайка.

„Мълния“ зае челно място, на четири-пет мили пред останалите кораби. Черният Корсар държеше да наблюдава морето на голямо разстояние – страхуваше се да не би някой кораб да ги забележи отдалеч и извести губернатора на Маракайбо или адмирал Толедо. Затова той почти не напускаше капитанския мостик; оставаше да спи на палубата, загърнат в наметката си и изтегнат в едно бамбуково кресло.

Три дни след пленяването на двата кораба, „Мълния“ срещна испанския линейен кораб с корсарския екипаж на борда, който по време на бурята бе потърсил убежище в Ямайка. Все още нямаше гротмачта, но флибустиерите бяха опънали запасните платна и бързаха да стигнат Тортуга. Черният Корсар се осведоми за здравето на ранените, които бе наредил да разположат в лазарета на испанския кораб, след което продължи курса си на юг, нетърпелив да стигне до входа на Маракайбския залив.

На четиринадесетия ден след отплуването си от Тортуга, Корсарът забеляза носа на Парагуана, означен от малкия фар, поставен на отвора на малкия залив.

– Най-после! – възкликна флибустиерът с мрачен блясък в очите. – Може би утре убиецът на братята ми не ще бъде между живите.

Повика Морган, който по това време се бе качил на палубата и му каза:

– Тази нощ да не се пали никаква светлина на борда, понеже това е заповедта на Олонеца. Испанците не трябва да забележат ескадрата ни, защото утре в града няма да намерим една-единствена пиастра.

– Да спрем ли на входа на залива?

– Не, цялата ескадра ще навлезе към езерото и утре ще връхлетим неочаквано над Маракайбо.

– Ще стъпят ли хората ни на сушата?

– Да, Заедно с буканиерите на Олонеца. Докато флотата бомбардира бастионите откъм морето, тях ще пуснем откъм сушата, за да попречим на губернатора да побегне към Гибралтар. На зазоряване всички лодки да бъдат готови за спускане и въоръжени с мортири.

– Разбрано, синьор.

– Впрочем, аз също ще бъда на мостика – добави Корсарът. – Сега слизам в кабината да сложа бойната си ризница.

Канеше се да отвори вратата на кабината си, когато добре известен нему, нежен аромат, стигна до ноздрите му.

– Странно! – промълви и спря изненадан. – Ако не бях оставил фламанската в Тортуга, бих се заклеял, че е някъде наоколо.

Огледа се, но тъмнината беше непрогледна, тъй като всички светлини бяха загасени. И все пак в един ъгъл му се стори, че различава една белезникава фигура, опряна на един от големите прозорци, които гледат към морето.

Корсарът беше смел, но подобно на всички хора от ония времена бе и малко суеверен: като различи тази неподвижна сянка в ъгъла, почувствува, че челото му се оросява от капки студена пот.

– Да не би да е духът на Червения Корсар? – промълви и отстъпи. – А сега иска да ми напомни клетвата, която произнесох онази нощ в тия води? Възможно ли е...

Но веднага след това изпита срам, че се е поддал на този суеверен страх, изтегли кинжала си и като пристъпи, рече:

– Кой сте вие? Отговорете или ще ви убия!

– Аз съм, кавалере – отвърна един глас, който накара сърцето му да замре.

– Вие!... – възкликна той учуден и зарадван. – Вие, синьорина? Вие тук, на „Мълния“, докато аз ви смятах на Тортуга? Или може би аз...

– Не, кавалере, не блънвате.

Корсарът се бе втурнал напред, като изпусна кинжала си и простря ръце към херцогинята, а устните му се докоснаха до дантелите на високата ѝ яка.

– Вие тук?... – продължи да пита той с треперещ глас. – Но откъде се появихте? Как така се намирате на моя кораб?

– Не знам... отвърна херцогинята, объркана.

– Хайде, говорете, синьорина.

– Е, добре... просто исках да ви последвам.

– Тогава вие ме обичате. Кажете ми, вярно ли е, синьорина?

– Да – промълви тя едва.

– Благодаря... сега мога да изляза без страх срещу смъртта.

Извади кремък и прахан, щракна и запали свещника, който притули в един ъгъл, за да не се вижда отвън. Младата фламандка не бе помръднала от мястото си до прозореца. Беше увита в широка бяла наметка, извезана по краищата с дантели, ръцете си държеше притиснати върху гърдите, сякаш искаше да заглуши забързаните удари на сърцето си. Гледаше го с блеснали очи, а Корсарът, застанал отпреде и, също не сваляше поглед от нея, с грейнало от щастие лице.

Останаха да се гледат няколко мига, сякаш още бяха изненадани от това признание за взаимна любов, може би дълго таена, но не тъй скоро очаквана, след което Корсарът помоли момичето да седне на един стол до свещника и му рече:

– Сега ще ми кажете, синьорина, по какво чудо сте на кораба ми, а не в Тортуга, където ви бях оставил. Още не мога да повярвам в толкова много щастие.

– Ще ви кажа, кавалере, когато ми дадете дума, че ще простите на моите съучастници.

– Имате съучастници?

– Нали разбирате, сама не бих могла да се кача на кораба ви и да остана четиринадесет дни в една каюта, незабелязана.

– Нищо не бих могъл да ви откажа, синьорина, и тези, които не са изпълнили заповедите ми, но същевременно ми доставиха такава приятна изненада, вече са простени. Кои са те, мадам?

– Ван Щилер, Кармо и негърът.

– Аха, би трябвало да се досетя... Но как успяхте да ги склоните да ви сътрудничат? Флибустиерите, които не се подчиняват на началниците си, биват разстрелвани.

– Те бяха сигурни, че няма да огорчат коменданта си, защото бяха се убедили, че тайно ме обичате.

– А как ви качиха на кораба?

– Облечена като моряк, през нощта заедно с тях, та на никой да не направи впечатление присъствието ми.

– И къде ви скриха? – попита усмихнат Корсарът.

– В кабината, съседна на вашата.

– А тия нехранимайковци къде се спотайваха?

– Останаха скрити в трюма, но идваха да ми носят храна, която откъсваха от шкафа на готвача.

– Хитреци! Какво чувство на привързаност у тия груби хора... Игрят си със смъртта, за да видят началниците си щастливи, и все пак,

кой знае колко може да трае това щастие – добави с лека тъга в гласа си.

– А защо, кавалере? – попита момичето, неспокойно.

– Защото след два часа ще настъпи зората и трябва да ви оставя.

– Тъй бързо? Едва що сме се видели и вече мислите да ме оставите – възкликна фламандката.

– Щом слънцето се покаже на хоризонта, в този залив ще се поведе една от най-страшните битки, която са водили флибустиерите от Тортуга. Осемдесет оръдейни гърла ще гърмят безспир срещу крепостите, които защитават моя смъртен враг и шестстотин души ще се хвърлят в атака, решени да победят или да умрат. Аз, естествено, трябва да съм начело, за да ги водя към победата.

– И да предизвикате смъртта!... – възкликна херцогинята, ужасена.

– А ако някой куршум ви пронизе?...

– Животът на хората е в божите ръце, синьорина?...

– Закълнете ми се, че ще бъдете предпазлив.

– Невъзможно е. Помислете си, че чакам две години мига, в който да накажа този престъпник.

– Какво може да е направил този човек, за да храните към него такава непримирима омраза?

– Уби тримата ми братя, вече ви казах това, и извърши едно позорно предателство.

– Какво?

Корсарът не отговори. Почна да се разхожда напред-назад със свъсено чело и стиснати устни, после изведнъж спря, седна до младата жена и с безкрайна мъка, изписана на лицето му, рече:

– Чуйте ме и ще отсъдите дали омразата ми е оправдана. Оттогава изминаха десет години, но си спомням всичко, сякаш беше вчера. Бе избухнала войната от 1701 година между Франция и Испания за владичеството на Фландрия. Людвиг XIV, жаден за слава и в разцвета на могъществото си, в желанието да смаже опасния си противник, който бе нанесъл толкова поражения на френските войски, дръзко бе нахлул в провинциите, подвластни на страшния херцог д'Алба. По същото време Людвиг XIV, който имаше голямо влияние в Пиемонт, бе поискал помощ от херцог Виторио Амедео II. Последният, не можейки да му откаже, бе му изпратил три от най-добрите си полкове: тези на Аоста, Ница и Марина.

В последния, в качеството си на офицери, служехме аз и тримата ми братя, най-големият от които беше на тридесет и две години, а най-малкият, който по-късно трябваше да стане Зеленият Корсар – само на

двадесет.

Във Фландрия нашите полкове храбро се бяха сражавали на прохода при Шелда, при Ганд и Турне, покривайки се със слава. Отблъснали испанците към Анверс, съюзническите сили навсякъде тържествуваха, когато в един хубав ден, или по-точно в един нещастен ден, част от нашия полк, който се бе врязъл до устието на Шелда, за да завземе крепостта, изоставена от неприятеля, изведнъж бе нападнат от такъв голям брой испанци, че бе принуден набързо да се окопае вътре в крепостта, за да спаси с мъка артилерията си. Сред защитниците бяхме и ние четиримата.

Откъснати от френската армия, обкръжени от всички страни от десет пъти по-многочислен противник, решен да си възвърне крепостта, която за него бе от голямо значение, тъй като бе ключова позиция за един от ръкавите на Шелда, нямахме друг избор освен да се предадем или умрем. За предаване никой не говореше, дори бяхме се заклели да загинем под развалините, отколкото да сведем славното знаме на храбрите Савойски херцоzi.

За командир на полка Людвиг XIV бе поставил един стар фламандски херцог, за когото казваха, че се ползувал с известност на смел и опитен военен. И понеже се намираше в нашата част, когато бяхме изненадани от врага, пое командването й.

Битката започна яростно и от двете страни.

Всеки ден неприятелската артилерия рушеше крепостните стени и всяка нощ възстановявахме набързо зеешите пролуки, така че сутринта борбата започваше отново. В продължение на петнадесет дни атаките не стихваха с големи загуби и от двете страни. На всяко подканване да се предадем отговаряхме с оръдейни залпове.

Големият ми брат бе станал душата и знамето на нашата защита. Смел, горд и опитен боец, той командваше артилерията и пехотата – винаги пръв в атаките и последен в отстъпленията. Но храбростта на този прекрасен боец събуди в сърцето на фламандеца грозна завист, която по-късно за нас щеше да има фатални последици.

Забравил, че се е клел във вярност на Савойския херцог и че петни едно от най-гордите имена на фламандската аристокрация, този нещастник тайно се наговорил с испанците да ги пусне в крепостта и да ни предаде. Длъжността губернатор в испанските колонии в Америка и голяма парична сума били цената на предателството му. Една нощ, с помощта на свои роднини фламандци, отворил един от тайните входи и пунал врага в крепостта.

Големият ми брат, който недалеч бил на стража с неколцина войници, се втурнал срещу тях, подавайки тревога, но предателят го чакал зад един зид и го застрелял от упор. Неприятелят нахлул бясно в града. Сражавахме се за всяка улица, за всяка къща, но напразно. Крепостта падна и едва успяхме да се спасим с малко доверени хора, като се оттеглихме бързо към Кутре.

– Кажете ми, синьорина, бихте ли простили на този човек?

– Не – отвърна херцогинята.

– Наистина и ние не простихме. Бяхме се заклели да убием предателя и да отмъстим за брат ни. Щом войната приключи, дълго го търсихме, първо във Фландрия, а после и в Испания.

Когато узнахме, че е назначен за губернатор на един от най-силните градове на колонните в Америка, аз и по-малките ми братя отплувахме с три кораба за Големия залив, решени на всяка цена да накажем, рано или късно, предателя.

Станахме корсари. Зеленият Корсар, буен, но неопитен, опита щастието си, ала попадна в ръцете на смъртния ни враг и бе безславно обесен, като крадец; после опита щастието си Червеният Корсар, но и на него не му провървя. Сега двамата ми братя, които успях да отмъкна от бесилките, почиват в морето и чакат отмъщението ми, и ако бог ми помогне, след два часа предателят ще бъде в ръцете ми.

– И какво ще сторите с него?

– Ще го обеса – отвърна студено корсарът. – После ще избия всички, които имат нещастieto да носят името му. Той разруши семейството ми, а аз – ще разруша неговото. Заклех се в нощта, когато спуснахме Червения Корсар в морето и ще удържа на думата си.

– Впрочем, къде се намираме сега? На кой град е губернатор този човек?

– Скоро ще научите.

– Но как се нарича губернаторът? – попита херцогинята с тревога в гласа.

– Настояват ли да го научите?

Младата фламандка докосна челото си с копринена кърпичка. Ситни капчици студена пот бяха избили по него.

– Не знам – рече с глух глас. – В детството си сякаш чувах да се разправя от някои офицери, които служеха при баща ми, една история подобна на тази, която току-що ми разказахте.

– Невъзможно, вие никога не сте били в Пиемонт – каза Корсарът.

– Не, никога, но моля ви, кажете ми името на този човек.

– Е, добре, ще ви го кажа: херцог Ван Гулд.

В същия този миг над морето отекна топовен гръм.

– Зората!... – викна Корсарът и се затича към палубата.

Младата фламандка не направи никакво движение, за да го задържи. Бе хванала отчаяно главата си с две ръце, после се строполи на пода, без да издаде звук, сякаш бе внезапно ударена от гръм.

XIX АТАКАТА НА МАРАКАИБО

Топовният гърмеж бе даден от кораба на Олонеца, който бе минал на челно място и дрейфуваше на две мили от Марикайбо, пред форта разположен на една височина и заедно с два острова защитаваше града.

Някои от флибустиерите, които бяха взели участие в експедициите на Зеления и Червения Корсар в залива на Маракайбо, бяха посъветвали Олонеца да дебаркира на това място с флибустиерите, за да нападне от две страни форта, който господствуваше над провлака на залива. С топовния гърмеж Олонеца бе дал сигнал за започване на военните действия.

С мълниеносна бързина всичките лодки на десетте кораба бяха спуснати в морето, а буканиерите и флибустиерите, хванали пушките и абордажните си саби, заеха местата си.

Когато Черният Корсар пристигна на капитанския мостик, Морган вече бе изпратил в лодките шестдесет измежду най-смелите и опитни хора.

– Коменданте – рече, обръщайки се към Черния Корсар, – нямаме миг за губене. След няколко минути десантните ни части ще започнат шурма на форта и нашите флибустиери трябва да са измежду първите.

– Олонеца нареди ли нещо?

– Да, коменданте. Заповяда на флотата да не се излага на огъня на форта.

– Добре, а сегаверявам на вас командването на моята „Мълния“.

Облече набързо ризницата, която еди от боцманите му донесе и се спусна в голямата лодка, която го чакаше под стълбата на бакборда с тридесет души в нея и голяма мортира за изстрелване на камъни.

Започваше да се зазорява и трябваше да се бърза, преди испанците от форта да успеят да съберат значителни сили. Всички лодки браздеха бързо водите, насочвайки се към гористия плаж, който се издигаше стръмен и преминаваше в малък хълм, на чийто връх се открояваше мрачния форт, въоръжен с шестнадесет тежкокалибрени оръдия.

Алармирани от топовния гърмеж на Олонеца, испанците бяха побързали да пратят няколко взвода по стръмнината на хълма, за да препречат пътя на флибустиерите, като същевременно откриха силен огън с артилерията си. Гюлетата падаха във водата и надигаха цели фонтани

между лодките, но флибустиерите маневрираха тъй ловко, че рядко успяваха да ги улучат.

Трите лодки с Черния Корсар, Олонеца и Микеле Баска бяха минали на първа линия, за да достигнат сушата преди испанските части, които сега прекосяваха гората, за да заемат позиция на брега.

Корсарските кораби бяха останали назад, за да не се излагат на огъня на оръдията от форта, но „Мълния“ се бе приближила на близо хиляда стъпки от брега и под командването на Морган прикриваше десанта, стреляйки с двете си леки оръдия.

Въпреки ожесточената бомбардировка, първите лодки дебаркираха. Флибустиерите и буканиерите без да чакат другарите си от другите лодки бързо се втурнаха в гората, за да спрат прииждащите по склона испанци.

– На атака, мои храбреци! – викна Олонеца.

– Напред, морски вълци! – викна на свой ред Черният Корсар, с гласа си в едната ръка и пистолет в другата.

Попаднали в засада, испанците изсипаха върху нападателите градушка от куршуми, но безрезултатно, поради дърветата и гъсталака, които покриваха склоновете на хълма. Оръдията от форта също трещяха оглушително и сееха шрапнели по всички посоки. Падаха дървета, пукаха пречупени клони, а над главите на нападателите се сипеха откъснати листа и плодове, но нищо не можеше да възпре техния устрем. Те върхлетяха върху испанските взводове като ураган, сечаха наляво и надясно, въпреки ожесточената съпротива.

Малцина неприятели убягнаха от клането, защото повечето предпочитаха да умрат с оръжие в ръка, отколкото да се предадат.

– В атака на форта! – викна Олонеца.

Окуражени от този първи успех, корсарите се хвърлиха напред, като се прикриваха зад гъстата растителност. Бяха повече от петстотин, но не им беше лесно, защото нямаха стълби, с които да си послужат при щурма на форта. Извън това, двеста и петдесетте защитници на форта се бранеха отчаяно и не даваха никакъв признак, че могат да се огънат. А тъй като фортът заемаше височината, оръдията му продължаваха да сипят своя ураганен картеч и заплашваха да изброят нападателите.

Олонеца и Черният Корсар, които предвиждаха отчаяната съпротива на испанците, спряха да се посъветват.

– Ще загубим много хора, – рече Олонеца. – Трябва да намерим начин да извършим пробив или ще ни смажат.

– Има само един – отвърна Корсарът.

- Говори бързо.
- Да опитаме да възпламеним мина в основите на крепостта.
- Струва ми се, че това ще е Най-добрият начин, но кой ще се нагърби, с такава опасна задача?
- Аз – чу се глас зад тях.
- А, ти ли си, хитрецо? Какво търсеше тук? – попита го Корсарът.
- Следвах ви, коменданте. Простихте ми, значи няма защо да се страхувам от разстрел.
- Не, няма да те разстрелваме, но ще идеш да поставиш мината.
- На вашите заповеди, коменданте. След четвърт час ще извършим пробива. – После се обърна към двамата си приятели и им викна: – Хей ти, Ван Щилер, и ти черни Моко, идете да донесете тридесет либри барут и дълъг, сух фитил.
- Надявам се да те видя отново жив – рече му Корсарът с развълнуван глас.
- Благодаря за пожеланието, коменданте – отвърна Кармо и се отдалечи бързо.

През това време флибустиерите и буканиерите продължаваха да навлизат между дърветата, старайки се с точни изстрели да пропъдят испанците от зъберите на крепостта и да повалят артилеристите. Но гюлетата и шрапнелите се сипеха на облаци и помитаха хрсталаците, сред които се криеха флибустиерите, в очакване на подходящия момент за атака.

Неочаквано от върха на хълма се разнесе страхотна експлозия, чието ехо се повтори няколкократно над леса и морето. Хората видяха да се издига гигантски пламък от едната страна на форта, после дъжд от железата и камъни посипа дърветата. Сред рева на испанците, тътена на оръдията и пукота на пушките отекна металният глас на Черния Корсар:

– Напред в атака, морски вълци!

Като го видяха да тича пред тях заедно с Олонеца, флибустиерите и буканиерите се хвърлиха в атака, преодоляха последните височини, прекосиха тичешком плаца пред форта и нахлуха в него през пробива, направен от мината на Кармо. Черният Корсар влезе пръв, прескачайки преградите от железата и прекатурени оръдия, а сабията му косеше първите появилите испанци.

Корсарите се хвърлиха след него с абордажни саби в ръка, като викаха с пълно гърло, за да всеят по-голям ужас, и нахлуха като придошла река във форта. Двеста и петдесетте души, които го бранеха, не можах да издържат на шурма. Опитваха да се окопаят зад зида на крепостния

ров, но бяха изтикани и оттам: опитваха се да се групират на плаца, за да попречат на спускането на знамето им, но и там бяха разгромени, после се пръснаха из бастионите, където бяха избити всички, тъй като не пожелаха да се предадат.

Като видя знамето да се спуска, Черният Корсар събра набързо стотина души и ги поведе към града, останал вече без защитници и нахлу из пустите улици на Маракайбо.

Всички бяха побягнали; мъже, жени и деца отмъкваха със себе си по-ценната покъщнина в джунглата. Но това не вълнуваше ни най-малко Черния Корсар, защото не беше дошъл да плячкосва града, а да залови предателя.

Тичаше лудешката към двореца на Ван Гулд и хората му едва успяваха да го догонят. „Пласа де Гранада“ също бе пуст, а порталът на губернаторския дворец зееше, без никакви стража пред него.

– Възможно ли е да ми избяга? – промълви Корсарът със стиснати зъби. – Ако трябва ще го гоня до средата на континента, но няма да ми избяга.

Като забелязаха отворения портал, флибустиерите спряха – страхуваха се от предателство. Корсарът обаче почна да навлиза предпазливо, защото и той не беше сигурен дали не се крие някаква засада. Готвеше се да прекрачи прага и да влезе в двора, когато почувствува, че го спира една силна ръка, поставена на рамото му, и един глас, който му казваше:

– Не вие, коменданте. Ако позволите, пръв ще вляза аз.

Корсарът спря изненадан и видя неочаквано пред себе си Кармо, почернял от барута, с изпокъсани дрехи и окървавено лице, и все пак по-жив от всякога.

– Пак ли ти? – възкликна. – Мислех, че мината не те е пощадила.

– Кожата ми е дебела, капитане, както и тая на хамбургчина и африканеца, които ме следват.

– Тогава, минавайте напред!

– Кармо и приятелите му нахълтаха в двора с извадени саби, следвани от Корсара и всички останали флибустиери.

Там нямаше никой. Войници, кочияши, коняри, слуги и роби – всички бяха избягали. Откриха само един кон, проснат на земята с ранен крак.

– Напуснали са – рече Кармо. – Трябва да окачим на портала табела с надпис: Дворецът се дава под наем.

– Да се качим горе – рече Корсарът със съскащ глас.

Флибустиерите се втурнаха по стълбището и се изкачиха на

горните етажи, но и там всички врати зееха отворени, покъщнината бе разхвърлена, долапите разбутани. Всичко говореше за главоломно бягство.

По едно време чуха някакви викове от една от стаите. Корсарът веднага се затича в онази посока, но се натъкна на Кармо и Ван Щилер, които влачеха един испански офицер, слаб и сух като пирон.

– Познавате ли го, коменданте? – викна Кармо и избута грубо пленника напред.

Испанският офицер, като видя Корсара пред себе си, свали стоманения си шлем, украсен с някакво проскубано перо, наведе мършавия си гръб и каза със спокоен глас:

– Чаках ви, синьор, и съм радостен да ви видя отново.

– Как! Отново вие? – възкликна Корсарът.

– Да, испанецът от джунглата – отвърна слабият човек, усмихнат. – Не пожелахте да ме обесите, затова сега съм отново пред вас.

– Ти ще платиш за всички, негоднико! – викна Корсарът.

– Може би съм сбъркал, че съм ви чакал. По-добре щеше да е да побягна с другите.

– Защо си ме чакал?

– Защото отново исках да срещна оня, който великодушно ми пощади живота през онази нощ в джунглата.

– Говори, не го усуквай!

– И защото исках да направя една малка услуга на Черния Корсар.

– Ти?

– Защо, това учудва ли ви?

– Да, признавам си.

– Нека тогава ви кажа, че когато научи, че съм бил пленен от вашите хора и завързан за едно дърво в гората, вместо отплата губернаторът накара да ми ударят двадесет и пет тояги. Разбирате ли?... да бият мен, дон Бартоломео де Барбоса и де Кармаргуа, потомък на най-старото благородничество в Каталония!... Карамба!

– По-кратко!

– Заклех се да си отмъстя на този фламандец, който се отнася към испанските войници като с кучета или роби, и затова ви чаках. Вие сте дошли тук да го убиете, но когато той видя форта да пада в ваши ръце, побягна.

– Как, побягна ли?

– Да, но аз знам къде е и ще ви посоча следите му.

– Да не се опитваш да ме лъжеш? Внимавай, ако хитруваш ще те

одера жив.

– Не съм ли във вашите ръце? – попита испанецът.

– Вярно е. Говори! Къде избяга Ван Гулд?

– В гората.

– Къде иска да отиде?

– В Гибралтар.

– Покрай брега ли?

– Да, коменданте.

– Познаваш ли пътя?

– По-добре от хората, които го придружават.

– Колко души води със себе си?

– Един капитан и седем предани войника. Не са нужни много хора, за да си проправят път през гъстите, крайбрежни гори.

– А другите му войници къде са?

– Разпръснаха се.

– Добре – рече Корсарът. – Ние ще преследваме безчестника Ван Гулд и няма да му дадем покой ден и нощ. Има ли коне?

– Да, но скоро трябва да ги изостави, понеже няма да му служат.

– Чакай ме тук.

Черният Корсар приближи до писалището, на което имаше хартия и пера край една богато украсена мастилница от бронз. Взе едно листче и набързо написа следните редове:

„Драги мой Пиетро,

Преследвам Ван Гулд през джунглата. Придружават ме Кармо, Ван Щилер и моят африканец. Разполагай с кораба и хората ми. Щом плячкосате града, настигни ме в Гибралтар. Там има големи богатства, много го-големи от тия на Маракаибо, които трябва да приберем.

Черният Корсар.“

Затвори писмото, предаде го на един боцман, после разпусна флибустиерите, които бяха дотогава с него.

– Ще се видим отново в Гибралтар, мои юнаци. – После се обърна към Кармо, Ван Щилер, негъра и пленника:

– А сега да тръгваме в преследване на моя смъртен враг!

– Нося с мен едно ново въже да го обесим – рече Кармо. – Вчера го опитах и ви уверявам, че ще издържи всякаква тежест.

XX ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА ГУБЕРНАТОРА

Докато флибустиерите и буканиерите на Баска и Олонеца се бяха отдали на необуздан грабеж в Маракаибо, по чиито улици не срещнаха жива душа, Черният Корсар и четиримата му другари, след като се въоръжиха с пушки и снабдиха с храна, бързо тръгнаха по следите на губернатора.

Едва-що излезли от града, те проникнаха в гъстата джунгла, която заобикаляше обширното езеро на Маракаибо, и поеха по една наглед незабележима пътечка, която нямаше да ги отведе много далеч, както бе забелязал каталонецът. Първите следи бяха открити веднага: това бяха следите от осем коня, оставени по влажната почва, и на два човешки крака, сиреч на осем конника и един пешак – толкова колкото бе казал испанският пленник.

– Виждате ли! – провикна се каталонецът с тържествуващ вид. – Оттук е минал губернаторът със своя капитан и седемте войници, единият от които тръгна без кон, защото му бяха пречупили краката по време на паническото бягство от двореца.

– Видяхме го – отвърна Корсарът. – Смяташ ли, че имат голямо предимство пред нас?

– Около пет часа.

– Много са, но затова пък ние сме по-подвижни.

– Вярно е, но не се надявайте да ги настигнете нито днес, нито утре. Може би още не познавате джунглите на Венецуела, но ще видите какви неочаквани изненади ви готвят.

– Какво имаш предвид?

– Зверовете и диваците.

– Не ни е страх от тях.

– Караибските племена са горди и жестоки.

– Такива ще бъдат и към губернатора.

– Те са негови съюзници, не ваши.

– Винаги съм намирал език с местните хора, а сега напред, кабалерос, към великата джунгла.

Пътеката изведнъж свърши пред огромен лес – истинска стена от зеленина и колосални стволове, през която по всичко личеше, че не биха могли да преминат конници.

Никой не би могъл да си създаде идея за пищната растителност, за влажната, гореща почва на южно-американските области и особено за басейните на гигантските реки. Непрекъснато наторявана от листата и плодовете, тази девствена почва е покрита с дебел пласт растителни отпадъци и най-обикновените растения добиват гигантски размери.

Черният Корсар и испанецът се бяха спрели пред величествения лес, заслушани в шумовете на гората, а двамата флибустиери и негрът оглеждаха гъсталака и околните храсталаци, страхувайки се от лоша изненада.

– От къде ли са минали? – попита корсарът испанеца. – Не виждам пролука сред тази преграда от дървета и лиани.

– Хм... Надявам се, че дяволът не ги е отмъкнал. Най-много ще ме е яд, ако не си върна за двадесетте и пет тояги, които още парят на гърба ми.

– А и конете им, предполагам, не са имали криле – рече Корсарът.

– Губернаторът е хитър и се е постарал да заличи следите си. Чува ли се нещо от джунглата?

– Да, струва ми се, че там долу чувам да тече вода.

– Всичко ми е ясно – рече каталонецът.

– Какво?

– Следвайте ме, кабалерос.

Испанецът се върна, огледа земята и тръгна по следите на конете, които продължаваха под туфи от кичести палми, наречени *кари*, с бодлив ствол и плодове подобни на нашите, кестени, само че сбрани на едри гроздове. Продължавайки предпазливо, за да не разреде дрехите си от тия твърди бодли, скоро стигна там, където Кармо бе чул клокоченето на някакво поточе. Погледна пак на земята, опитвайки се да различи между листата и тревите следите на четвероногите, после забърза и спря на брега на малка река, широка не повече от два-три метра.

– Аха! – възкликна весело. – Казах ви, че старецът е хитър.

– Какво откри? – попита го Корсарът нетърпеливо.

– Че преди да навлезе в голямата джунгла и заличи следите си, е минал през реката.

– Дълбока ли е водата?

Каталонецът потопи сабята си и затърси дъното.

– Не повече от тридесет четиридесет сантиметра.

– Змии има ли?

– Няма, сигурен съм.

– Тогава нека влезем и ние, и да побързаме. Ще видим до къде са си

служили с конете.

Влязоха и петимата в рекичката, напред испанецът, а негърът последен; закрачиха един след друг и размърдаха мътните води, изпълнени със сухи листа, които изпуснаха опасни миазми, отделящи се от гнилата растителност. Поточето изобилствуваше с всякакви видове водни растения, които на много места бяха разкъсани и отпъкани. Тук имаше храсти на мукумуку, крехки растения от рода на ароидите, чиито стебла се режеха лесно, защото бяха пълни с гъбеста сърцевина, водни лиани, съдържащи млечнобял сок, който упоява речната риба, и още много други, които затрудняваха движението на малката колона.

Под сенчестите сводове на високата растителност цареше пълна тишина. Само от време на време, на равни промеждутъци се чуваше някакъв звън, като от камбана, при който Кармо и Ван Щилер рязко повдигаха глава. Но този ясен звън, понесен от ехото на девствената селва, не произхождаше от камбаната, а от едно пиле, наречено звънар, голямо колкото гълъб, чийто вик се чува на три мили разстояние.

Малката група продължаваше да се придвижва в сумрака на гъстата джунгла, нетърпелива да разбере до къде е могъл да се придвижи губернаторът и хората му с коне, когато откъм левия бряг внезапно се чу силен взрив, последван от дъжд шрапнели, които падаха в рекичката с шум на градушка.

– Гръм и мълния! – възкликна Ван Щилер, който неволно се бе привел. – Кой ни обстрелва?

Корсарът също се бе навел и заредил моментално пушката си, а другите зад него мигом се отдръпнаха. Само каталонецът не помръдна и спокойно наблюдаваше дърветата от двете страни на реката.

– Нападат ли ни? – попита Корсарът.

– Не виждам никого – отвърна каталонецът, смеейки се.

– А онова избухване? Не го ли чу?

– Чух го, капитане.

– И не се вълнуваш?

– Виждате, че се смея...

Втори взрив, по-силен от първия се чу отвисоко и нов дъжд от шрапнели падна във водата.

– Това е бомба! – рече Кармо и отстъпи.

– Да, но растителна – отвърна каталонецът. – Сега ще видите.

Свърна към десния бряг и показа на другарите си едно дърво, което изглежда принадлежеше към вида на бодливия млечок, високо двадесет и пет тридесет метра, с клони, покрити с бодли и листа, широки до

тридесет сантиметра. По краищата им висяха заоблени плодове, обвити в дебела, дървесна кора.

– Внимавайте! Плодовете са гнили – рече той.

Едва що изрекъл тези думи и един от ония глобуси избухна с трясък, като пръскаше наляво и надясно дъжд от кокички.

– Не са опасни – рече каталонецът, виждайки Кармо и Ван Щилер да отскачат назад. – Безобидни кокички. Когато плодът загние, образува газове и понеже обвивката е твърда, избухва.

– Поне стават ли за ядене тия плодове?

– Съдържат едно млечно вещество, което ядат само маймуните – отвърна каталонецът.

– По дяволите тия дървета бомби!... – възкликна Кармо. – Мислех си, че ни обстрелват хората на губернатора.

– Напред! – рече Корсарът. – Да не забравяме, че времето ни е скъпо.

Поеха отново във водите на рекичката и като изминаха двеста крачки, забелязаха пред тях някакви тъмни петна, полузатънали в тинята.

– Ако не се лъжа, това са конете на губернатора и неговата охрана – рече испанецът.

– Бавно – подкани Корсарът. – Конниците може да са наблизко.

– Съмнявам се – отвърна каталонецът. – Губернаторът знае, че ще си има работа с вас, така че не ще си губи времето.

– Може и така да е, но да бъдем предпазливи.

Заредиха пушките си, застанаха един след друг в индианска нишка и тихо продължиха да вървят наведени, като се прикриваха зад клоните, които се спускаха над рекичката. На всеки десетина крачки каталонецът спираше, вслушваше се и се вглеждаше внимателно в гъсталака от двете страни на потока.

Придвижвайки се по този начин, стигнаха до тъмните петна. Не бяха се излъгали – това бяха трупове на осем коня, паднали един до друг във водите на потока. С помощта на негъра, каталонецът помръдна един от тях и видя, че бе заклан с *наваха*.

– Познах ги, това са конете на губернатора – рече той.

– Къде ли са побегнали конниците? – попита Корсарът.

– Сигурно са навлезли дълбоко в джунглата.

– Не виждаш ли някакъв проход?

– Виждате ли този скършен клон, от който още капе мъзга?

– Е и?

– Ето горе още два, пречупени по същия начин.

– Виждам.

– Хитреците са се покатерили на ония клони и са преминали по дърветата. Не ни остава нищо друго освен да постъпим като тях.

– Нищо по-лесно от това за нас моряците – рече Кармо.

– Каталонецът протегна безкрайно дългите си ръце, като крака на паяк, и се покатери на един дебел клон, следван от другите. От този клон мина на втори, после на трети, който принадлежеше на друго дърво, и продължи така своя въздушен ход в продължение на още тридесет четиридесет метра. Като стигна по средата на една мрежа от лиани, скочи изведнъж на земята и нададе тържествуващ вик.

– Хей ти, каталонце! – викна Кармо. – Какво, да не би да намери буца злато? Казват, че тук имало много.

– Не, само един кинжал, но за нас той има не по-малка стойност.

Черният Корсар също се спусна на земята и се вгледа в кинжала с късо острие и остър връх като игла.

– Сигурно го е загубил капитанът, който придружаваше губернатора – каза каталонецът. – Виждал съм го на пояса му.

– Значи тук са слезли и те – рече Корсарът.

– Ето там пътечката, която навлиза в джунглата. Изсекли са;я със секири, които носеха на седлата.

– Много добре – рече Корсарът. – Не чувате ли нещо?

– Нищо – отвърна каталонецът, който се заслуша за миг.

– Това значи, че са далеч. Иначе бихме чули ударите на брадвите им.

– Сигурно имат предимство от четири-пет часа.

– Много са, но да се надяваме, че ще ги настигнем, след като самите те ни отварят път с брадвите си.

Нямаше начин да се заблудят, защото още личаха прясно отсечените клони. Сега всички бързаха, дори тичаха, но ето че отново трябваше да спрат: пред тях се разстиляше широк пояс от бодли. Тези растения растат, изобилно посред девствените джунгли на Венецуела и Гвиана. Техните бодли са толкова остри и твърди, че могат да пробият дори подметката на човек.

– Гръм и мълния! – възкликна Ван Щилер, който пръв беше навлязъл между бодлите. – Какво, това път към ада ли е?

– По дяволите! – викна Кармо, който веднага беше отскочил назад. – Горските вещици е трябвало да сложат тук надпис: минаването забранено.

– Ще намерим друг проход – рече каталонецът. – Лошото е, че

трябва да бързаме. Ето, вижте!...

– Светлината изведнъж се стопи и мрак нахлу във всяко кътче над джунглата.

– Значи и те ще спрат, нали? – попита Корсарът.

– Да, докато се дигне луната.

– А кога ще стане това?

– В полунощ.

– Добре, пригответе се да бивакуваме.

XXI В ДЕВСТВЕНИЯ ЛЕС

Докато изчака изгряването на луната, малкият отряд бе се настанил на едно пространство заето от огромните корени на дървото сумамайра, чиито гигантски ствол се издигаше над всички останали дървета. Сумамайрите често достигат шестдесет, дори седемдесет метра височина и от земята тръгват чрез няколко отделни ствола, които образуват странни сводове и могат да служат за заслон на двадесет и повече души. Тук Корсарът и хората му се чувствуваха сигурни, както от нападението на враговете, така и от това на зверовете.

Настанени удобно под този великан на джунглата, хапнаха по един сухар с малко бекон и се уговориха да поспят докато изгрее луната, разделяйки четирите часа, които им оставаха, на четири дежурства. Преровиха тревата от страх да не се крие някоя змия и се излегнаха върху падналите листа под великана на джунглата, а негърът и Кармо останаха да бодърствуват и бдят за сигурността на всички.

Здрачът, който в тези екваториални области трае само няколко минути, вече се стопи и непрогледна тъмнина падна над великата селва. Гласовете на животинския свят замлъкнаха, но не мина много време и странен, дяволски концерт отекна в мрака. Кармо, който не беше свикнал да прекарва нощите си в девствени гори, се сепна. Сякаш глутница кучета лаеше и виеше от високите клони, в съпровода от още по-страни скърцания, наподобяващи стърженето на хиляди скрипци.

– По дяволите! – възкликна Кармо, загледал нагоре. – Какво става там? Човек би казал, че кучетата в тази страна имат крила. Как са се качили толкова нависоко? Би ли ми отговорил, черни Моко?

Вместо да отговори, оня започна да се смее.

– А какви са ония другите дете квичат и стържат като триони? – продължи Кармо. – Да не би да са маймуни?

– Не, куме, – отвърна Моко. – Това са жаби и нищо друго.

– Не бях чувал жаби да пеят по този начин...

– Така е, това са жабоци, които издават силен вой и...

Не можа да довърши обяснението си, защото друг, много по-силен и отчетлив вой заглуши жабешкото крякане. Моко вдигна глава и грабна пушката, която лежеше до него. Беше напрегнат и явно изплашен.

– Изглежда, че онзи господин, който реве тъй силно, не ще да е

жабок, нали куме?

– О, не, това е ягуар.

– Гръм и мълния! Предпочитам да се намирам пред трима души, готови да ме изкормят, отколкото да имам работа с този хищник. Казват, че бил опасен като индийския тигър.

– И като африканския лъв – добави Моко.

– По дяволите, сега ми идва наум, че ако ни нападне, няма да можем да използваме огнестрелното си оръжие.

– Защо?

– Защото губернаторът и хората му могат да ни чуят и да побегнат.

– Е и какво, с ножове ли да посрещнем ягуара?

– Не, със саби.

– Бих искал да те видя, като дойде ягуарът.

– Не ми пожелавай това, драги Моко.

Втори рев, по-силен от първия и съвсем наблизко до флибустиерите, разтърси гората.

– Дявол го взел! – промълви Кармо, който почна да става неспокоен. – Работата става сериозна.

В този момент видя Корсарът да отмахва мантията си, която му служеше за завивка и да се надига.

– Какво чувам? Ягуар ли? – попита той със спокоен глас.

– Да, коменданте.

– Далеч ли е?

– Не, и изглежда се насочва към нас.

– Каквото и да стане, не използвайте огнестрелното оръжие.

– Този звяр ще ни разкъса.

– А, не се знае... – отвърна Корсарът.

Свали мантията си, сгъна я грижливо и я уви около лявата си ръка, после извади сабята и се изправи.

– Откъде идеше ревят?

– От онази страна, коменданте.

– Ще го почакаме.

– Да събудя ли каталонца и Ван Щилер?

– Излишно е, ние сме достатъчни. Запазете мълчание и съживете огъня.

Изад дърветата се чуваше глухото ръмжене на хищника и шумолението на сухи листа. Изглежда бе надушил човешкото присъствие и се приближаваше предпазливо.

Застанал неподвижен край огъня, със сабя в ръка, Корсарът се

вслушваше напрегнат и не сваляше очи от близките храсти. Кармо и негърът бяха застанали зад него, първият въоръжен със сабя, а другият с пушка, която държеше за цевта, за да му послужи като боздуган.

По едно време ръмженето и шумоленето на листата престанаха. Корсарът се бе навел напред, за да чува по-добре и изведнъж погледът му срещна две светящи точки – неподвижни и фосфоресциращо зелени.

– Ето го там, коменданте – прошепна Кармо.

– Виждам го – отвърна Корсарът все със спокоен глас.

– Готви се да ни нападне.

– Чакам го.

Ягуарът се бе спрял на тридесет крачки от бивака – твърде кратко разстояние за подобни хищници, чийто скок е по-дълъг от този на тигъра – но все още не се решаваше да нападне. Тревожеше го огънят, който гореше в основата на дървото, а може би и решителното държане на Корсара. Остана скрит в гъсталака и после изведнъж двете светещи точки изчезнаха.

– Отиде си – рече Кармо и въздъхна. – Дано кайманите го напатат, та да не остане следа от него.

– Май че той ще изяде кайманите, куме – рече негърът.

Корсарът остана няколко минути неподвижен на мястото си, без да отпусна сабята, после, като не чу повече нищо, прибра я в ножницата, разтла мантията, легна в подножието на дървото и каза съвсем просто:

– Ако се върне, събудете ме.

Кармо и африканецът се отдръпнаха зад огъня, напрегайки обаче постоянно слух, защото не бяха съвсем сигурни, че жестокият хищник си е отишъл окончателно. В десет часа събудиха Ван Щилер и каталонец, предупредиха ги за близостта на звяра и побързаха да си легнат до Корсара, който кротко спеше, сякаш се намираше в каютата си на „Мълния“.

Втората смяна дежурство мина по-спокойно, макар че на няколко пъти Ван Щилер и неговият другар дочуха ръмженето на ягуара в леса.

В полунощ луната се показва на ясното небе и Корсарът, който вече бе станал, даде знак за тръгване, като се надяваше с бърз ход да настигне през следващия ден смъртния си враг.

Пътеката, проправена от губернатора вече не бе различима, но това не разтревожи Корсара и хората му. Те вече знаеха, че той се движи на юг, за да се скрие в Гибралтар, и сега те държаха същата посока, като се упътваха с компас, убедени, че рано или късно ще го настигнат.

Вървяха вече четвърт час, проправяйки си с трудност път сред

клоните, лианите и чудовищните корени, когато каталонецът, който вървеше начело, изведнъж спря.

– Какво има? – попита Корсарът, който идваше след него.

– Причу ми се някакъв странен шум.

– Какъв по-точно?

– Струва ми се, че някой върви успоредно с нас отвъд гъсталака.

– Какво чу?

– Чупене на клони и шумолене на листа.

– Да не би да е някой от охраната на губернатора?

– Хм... Би трябвало да са по-далеч.

– Тогава ще е някой индианец.

– Може би, но се съмнявам? Я чуйте! Някой чупи клони на няколко крачки от нас.

– Ако гъсталакът не беше тъй непрогледен, можеше да идем да проверим кой ни преследва – рече Корсарът, който вече бе изтеглил сабята си.

– Да опитаме ли, синьор?

– Ще си оставим дрехите на тия бодли, но все пак възхищавам се на смелостта ти.

– Благодаря – отвърна испанецът. – Тези думи казани от вас струват много. Какво да правим?

– Ще продължим със саби в ръце. Не разрешавам да се използват пушки.

Отрядът пое отново, напредвайки бавно и предпазливо.

Бяха стигнали до един тесен проход между високите палми, около които се виеха лианови мрежи, когато изведнъж някаква тежка маса се стовари върху испанеца, който вървеше начело и тутакси го повали на земята.

Нападението бе така неочаквано, та флибустиерите отначало помислиха, че някой огромен клон се е стоварил върху нещастния испанец, но едно глухо ръмжене, произтичащо от тази маса, им подсказа, че това е звяр. Отначало испанецът бе надал вик на ужас и веднага се опита да се освободи от тази маса, която го притискаше към земята.

– Помощ, ягуарът ме разкъса! – извика.

Преминал първия миг на вцепенение, Корсарът веднага се хвърли на помощ на нещастния човек. Бърз като мълния, той заби сабята си в тялото на звяра. Наранен, ягуарът пусна каталонца и се обърна към новия си противник, като се опитваше да скочи отгоре му. Корсарът бързо се отдръпна и като насочи върха на сабята си към хищника, за миг нави

наметалото около лявата си ръка.

Животното като че ли се поколеба, после скочи напред със страшен рев. Тялото му срещна Ван Щилер, който веднага се строполи, после се обърна към Кармо и се опита да го повали с удар на лапата си. За щастие Корсарът не остана да гледа безучастно. Той втори път се хвърли върху звяра, като нанасяше удар след удар, без много да го доближава, за да не се изложи на острите му нокти. Звярът ръмжеше и отстъпваше и все търсеше да намери сгода за нов скок, но Корсарът не го оставяше. Вече тежко наранен, ягуарът изведнъж се извърна и със силен скок излетя между клоните на близкото дърво, където се скри сред големите листа, надавайки проточен вой.

– Назад! – викна Корсарът, защото се опасяваше да не би да скочи отгоре им.

– Гръм и мълния! – провикна се Ван Щилер, който се бе изправил и съвзел от уплахата. – Защо не застреляме тая гад?

– Никой да не открива огън – отвърна Корсарът.

– Аз се готвех да му счупя главата – рече един глас зад него.

– Жив ли си още? – възкликна Корсарът.

– Да, но за това дължа благодарност на ризницата от бизонска кожа, която нося под куртката си – рече каталонецът. – Ако не беше тя, щеше да разреже гърдите ми с един-единствен замах.

– Внимавайте! Готви се пак да скочи! – викна Кармо. Още не завършил думите си и звярът се хвърли върху тях, описвайки парабола от шестседем метра. Падна почти до краката на Корсара, но не му достигнаха сили да се хвърли втори път. Сабята на страшния корсар се заби в гърдите му, а африканецът пръсна черепа му с приклада на пушката.

– Върви по дяволите! – викна Кармо и му отпрати силен ритник, за да се увери, че звярът е мъртъв. – Що за чудовище беше това?

– Сега ще разберем – рече каталонецът и като го хвана за опашката, повлече го към онова малко пространство огряно от луната.

– Не е много тежък, но я вижте какви нокти!... Като стигнем в Гибралтар, ще ида да запаля една свещ на мадоната от Гвадалупа.

XXII ПОДВИЖНАТА САВАНА

Животното, което ги бе нападнало тъй дръзко, приличаше на африканска лъвица, но бе много по-дребно – дължината му не беше повече от метър и петнадесет, нито височината по-голяма от шестдесет, измерена от рамото. Главата му беше кръгла, тялото издължено, половин метрова опашка, остри и дълги нокти, с гъста, но къса козина, жълто-червеникаво на цвят, който по гърба му потъмняваше, а под корема избледняваше.

Само с един поглед каталонецът и негърът веднага бяха разбрали, че се отнася за едно от ония животни, които местното население нарича *мицгли*, кугуар или пума, а ние в Европа често назоваваме и като американски лъв.

Тези зверове, които се намират в голям брой и сега, било в Южна или Северна Америка, макар и сравнително дребни на ръст, са ужасно жестоки и нападателни. Обикновено живеят в горите, където поголовно изстребват маймуни, защото лесно се катерят и по най-високите дървета. Понякога се приближават и до населени места, където нанасят огромни щети на скотовъдците. За една само нощ могат да издавят до петдесет глави добитък, като се задоволят да пият само кръвта, която блика от вратните им вени. Ако не са гладни, не нападат човека, но когато нуждата ги подтикне, са безогледно смели.

Малкият отряд остави трупа на кугуара и продължи пътя си през безкрайната джунгла, отваряйки си път сред лианите и коренищата, които сечеше с навахи. Скоро стигна До една площ, просмукана от вода. Струваше им се, че вървят върху огромен сунгер и всеки миг могат да затънат. Може би наблизко се намираше някоя от така наречените подвижни савани, чието дъно се състои от плаващи пясъци, които за миг всмукват всяко живо същество.

Каталонецът, който познаваше тези места, бе станал необикновено предпазлив. Той опипваше почвата пред краката си с един клон, като същевременно внимаваше и за змии, които се намират в голям брой точно по влажните места на джунглата. В тъмнината можеше да сложи крак върху някоя *урулу* – змия на бели ивици и кръст на главата, чието ухапване парализира веднага засегнатия крайник, или върху някоя коралова змия, тънка и зелена като лианите, чието ухапване е смъртоносно.

По едно време каталонецът спря.

– Пак ли кугуар? – попита Кармо, който вървеше след него.

– Не смея да навлизам повече, докато не изгрее слънцето – отвърна.

– Защо?

– Почвата под краката ми подава, синьор. Това означава, че сме близо до подвижната савана.

– Ще загубим ценно време.

– След половин час ще съмне, а да не би да смятате, че бегълците не се натъкват на същите препятствия?

– Съгласен съм. Да изчакаме изгрева на слънцето.

Излегнаха се в подножието на едно дърво и нетърпеливо зачакаха разкъсването на мрака.

Мълчалива до този момент, гората бавно почна да се огласява от най-странни шумове. Хиляди жаби закряха в оглушителен хор, чуваше се лай, мучене, крясъци, гъргорене, сякаш хиляди болни правеха гаргара, после чукане, чаткане и скърцане, та човек би казал, че безброй дърводелци, скрити сред листата режат с триони. От време на време отекваха писъци и свирки, които караха флибустиерите да дигат глави. Те идваха от едни малки по размер гущери, които можеха да се съревновават по гласовитост с локомотивните свирки.

Звездите вече избледняха и зората почна да пропъжда мрака, когато в далечината отекна слаб гърмеж, който не би могъл да бъде сбъркан с жабешкото крякане. Корсарът рязко се надигна.

– Изстрел от пушка ли беше това? – попита той каталонца, който също бе се изправил.

– Изглежда.

– От тия, които преследваме, нали?

– Предполагам.

– Тогава сигурно не са далеч.

– Може да се лъжете, синьор. Под тези сводове от зеленина ехото се повтаря безброй пъти.

– Вече се развиделява, значи можем да тръгваме, ако не сте уморени.

– Ще почиваме по-късно – рече Кармо.

Зората вече се процеждаше между гигантските листа на дърветата и разбуждаше горските обитатели.

Кълвачи, които тук наричат тукани, с огромен клюн, чиято големина отговаря на тази на тялото им, започнаха да прелитат от дърво на дърво, издавайки неприятно грачене, което наподобява скърцането на

зле смазано колело; други птици, скрити зад листака, гугукаха с нисък глас, трети, наречени *касики*, писукаха и се люлееха върху странните си гнезда във формата на торбички, а грациозните колибри прелитаха от цвят на цвят, като крилати бижута, чиито зелени, турскосини и черни пера блестяха на първите слънчеви лъчи.

Тук-там двойки маймуни се показваха от скривалищата си, протягаха крайниците си и обръщаха муцуни към слънцето. Някои от тях се люлееха на опашките си и издаваха весели викове, други, вместо поздрав, се плезеха и замеряха малкия отряд с плодове. Сред палмовите листи се забелязваха стада от най-дребните маймунки, наречени *мико*, които човек спокойно би могъл да сложи в джоба си. Те слизаха и се качваха по клоните с необикновена пъргавина и ловяха насекоми, които съставляваха основната им храна. При появата на хората, те спираха своя бяг и ги гледаха отвисоко със своите умни и изразителни очи.

Великолепните палми вече бяха изчезнали, растителността разреждаше и само тук-там се виждаха туфи *ибауда* вид малки върби, които умират през дъждовния сезон, за да се появят отново през сухия сезон; появиха се *криатриите* – странни дървета с издут ствол в долната си част, поддържан на височина от два-три метра от седем-осем дебели корени. Тези дървета достигат двадесет и пет метра височина и чак там листата им се разтварят на всички страни, като чадър.

Скоро обаче и тези последни дървета изчезнаха, за да отстъпят мястото на туфи от *калуно* – растения, чийто плодове нарязани на парчета и оставени да ферментират, дават едно освежително питие, а малко по-нататък се появиха и първите бамбукови гиганти, високи до двадесет метра.

Каталонецът, който вече навлизаше сред тях, се извърна към флибустиерите и каза:

– Надявам се, че преди да напуснем джунглата, ще приемете по чаша мляко.

– Виж ти! – възкликна Кармо, весело. – Стадо ли откри? В такъв случай можем да хапнем и по един бифтек.

– Засега няма да има никакви бифтеци, защото няма крави наблизо.

– А от къде ще вземем млякото?

– От млечното дърво.

– Да идем да издоим млечното дърво.

Каталонецът взе от Кармо една манерка, приближи се до някакво дърво с широки листа и дебел, гладък ствол, високо повече от двадесет метра и с един удар на тежката си сабя отвори дълбок разрез. Миг след

това от тази рана бликна бяла, гъста течност, която напълно приличаше на мляко, дори по вкус. Всички утолиха жаждата си и веднага продължиха пътя си.

Почвата ставаше все по-несигурна под краката им, образувайки локви при всяка стъпка. Орляци водни птици подсказваше близостта на голямо тресавище. Навсякъде прелитаха бекаси *анхинга* – птици с дълга и тънка шия, поради което ги наричат и птици змии, главата им е съвсем малка, а човката права и остра. След това се мярна онази разновидност на водни патици, които се срещат само в саваните – дребни, не по-големи от сврака, с тъмнозелени пера, завършващи в тъмновиолетово.

Испанецът вече бе започнал да забавя крачката си от страх да не затъне, когато проточен, дрезгав вик се чу някъде пред тях, последван от плясък на вода.

– Водата!

– Но като че ли освен водата има и някакво животно – рече Кармо.

– Да, викът на ягуар.

– Лоша среща – измърмори Кармо.

Спряха и отпуснаха крак върху корените на голямо бамбуково дърво, за да не затънат в тинята, като междувременно извадиха и сабите. Викът на звяра не се повтори, но до тях долитаха глухи хъркания и ръмжене, което явно показваше, че ягуарът нещо не е доволен.

– Може би животното лови риба – рече каталонецът.

– Как така риба? – попита Кармо недоверчиво.

– Изненадва ли ви?

– Доколкото знам ягуарите не притежават въдици.

– Но затова, пък имат нокти и опашка.

– За какво може да им послужи опашката?

– За да примамят рибата.

– Любопитен съм да знам как. Може би закачат в края ѝ червейчета, а?

– Нищо подобно. Те само отпускат опашката си и леко гладят водната повърхност с дългите ѝ косми. Останалото е ясно. Хищните риби *рахе*, *пираниа* и рибата торпедо, надявайки се, че им е паднала дългоочакваната жертва, се нахвърлят стръвно, но тогава ягуарът със светкавично движение на лапата си сграбчва лакомеца.

– Виждам го – рече в този момент негърът, който поради високия си ръст виждаше по-далеч от другите.

– Кого? – попита Корсарът.

– Ягуара – отвърна Моко.

- Какво прави?
- Като че ли дебне на брега на саваната.
- Далеч ли е?
- На петдесетина метра.
- Да идем да го видим – рече Корсарът с решителен тон.
- Бъдете предпазлив, синьор – посъветва го каталонецът.
- Ако не ни препречи пътя, няма да го нападаме.

Слязоха от бамбуковите корени и прикривайки се зад храстите, тръгнаха мълчаливи един след друг с извадени саби. След двадесетина крачки стигнаха до брега на обширното тресавище. Това бе саваната, или с други думи тинест басейн, образуван от изтичащите се води на джунглата. Черните му води, в които гниеа растителните остатъци, изпускаха отровни изпарения, причиняващи ужасни трески.

Тук навсякъде се виждаха какви ли не водни растения. Цели храсти от *мукумуку*, с големи плаващи листа, големи петна от змийско грозде, чиито сърцевидни листа стърчаха над водата, както и великолепните *виктория-регия* – най-големите сред водните растения, чиито листа достигаха до метър и половина окръжност. Приличаха на огромни тигани заради извитите си краища, но защитени с истинска арматура от остри бодли. Сред тях се пъстрееха онези нежни водни цветя, сякаш направени от бяло кадифе на огненочервени райета.

Едва що успели да хвърлят поглед на саваната, флибустиерите чуха съвсем близо до тях глухо ръмжене.

XXIII ДВУБОЙ НА ЖИВОТ И СМЪРТ

На петдесет стъпки от тях, в края на туфа дървета боабаб, един звяр с гордата осанка на тигър, макар и по-дребен, дебнеше край брега на саваната, в онази поза, която заемат котките преди да скочат върху мишка.

Дължината му беше повече от два метра, следователно един от най-големите екземпляри на рода си, с опашка достигаща осемдесет и повече сантиметра, с къс и як врат като на млад бик, яки, мускулести крака, въоръжени със страшни нокти. Козината му беше необикновено красива, гъста и мека, жълто-червеникава в основата си, опръскана с черни петна, по-дребни по хълбоците, а по гърба му едри, сливащи се в ивица.

За флибустиерите не беше трудно да разпознаят в това животно най-опасният хищник на двете Америки – ягуарът, който е по-опасен от когуара, а може би и от сивите мечки в Скалистите планини.

Живеят, най-вече във влажните гори и бреговете на саваните и големите реки, особено на Рио де ла Плата, Амазонка и Ориноко. Пораженията, които тези зверове нанасят, са ужасни; нападат всички живи същества, понеже апетитът им е ненаситен. От тях не могат да убегнат нито маймуните, предвид бързината, с която ягуарите се катерят по дърветата, нито добитъкът и конете от чифлиците, над които хищникът връхлита отгоре и пречупва с един удар на лапата си гръбначния им стълб. Дори големите костенурки *аруа* не са пощадени, защото дългите и остри нокти на ягуара изтръгват вкусното им месо изпод твърдата черупка. Затова пък хранят дълбока ненавист към кучетата, и макар да не обичат твърде месото им, ги давят посред бял ден в индианските селища. Няма пощада и за хората и много нещастни индианци стават жертва на тия свирепи животни.

Ягуарът, който дебнеше на брега на саваната, сякаш не беше забелязал близостта на флибустиерите, защото не прояви никакво безпокойство. Бе приковал очи в мътните води на голямото тресавище и явно следеше някаква своя жертва, която се криеше под широките листа на водните лилии. Леко помръдваше мустаци, показвайки по този начин нетърпението и яда си, а дългата му опашка описваше бавни полукръгове, без да издава никакъв шум.

– Какво чака? – попита Корсарът, който изглежда беше забравил Ван Гулд и хората му.

– Дебне някаква жертва – отвърна каталонецът. – Виджте там, под листата – не ви ли се мярка някаква муцуна?

– Това е краят на муцуната на кайман – обади се негрът.

– Кайман ли? – попита Корсарът.

– Да, господарю.

– Нима дръзват да нападат тия страшни влечуги?

– Да, синьор – рече каталонецът. – Ако запазим мълчание, ще присъствуваме на страшна борба.

– Да се надяваме, че няма дълго да продължи.

Групата не чака дълго. Листата на водните лилии се разместиха и се появиха две огромни челюсти с дълги, триъгълни зъби.

Като видя кайманът да се приближава, ягуарът се повдигна и леко отстъпи, но това движение не бе продиктувано от страх, а явно да привлече неприятеля си на сушата и го лиши от най-важното средство за отбрана – подвижността.

Подлъган от този ход, кайманът удари силно с опашка по водата, вдигайки цял гейзер от пръски и водни лилии и и се насочи стремително към брега. Щом стъпи на сушата, флибустиерите видяха един огромен кайман, дълъг почти пет метра, с гръб покрит с водни лишеи и треви, порасли на калта, загнездена между едрите му кокалени люспи. Отърси се от водата, стъпи здраво на късите си задни крака и издаде вик, подобен на плача на новородено дете, който би трябвало да бъде вик на предизвикателство.

Вместо да го нападне, ягуарът направи нова крачка назад и остана сгърчен, готов за скок.

Царят на джунглата и царят на блатната савана се гледаха няколко минути мълчаливо с жълтите си очи, които изпусаха свирепи отблясъци, после ягуарът издаде къс рев и съскане, като ядосана котка.

Ни най-малко уплашен, кайманът изкачи тинестия бряг, като размахваше тежката си опашка наляво и надясно.

Това беше очакваният момент от хитрия ягуар. Щом видя противника си излязъл на сушата, отскочи като пружина, полетя и се стовари върху него, но макар ноктите му да бяха здрави като стомана, срещнаха бронята на влечугото, която и куршум мъчно може да пробие. Бесен от неуспеха на това първо нападение, извърна се мълниеносно и удари каймана с лапата по главата, изтръгвайки едното му око, после с нов скок се отдръпна.

Влечугото издаде продължително мучене на болка и гняв. Лишено от едното си око, вече не можеше да бъде равностоен противник на

ягуара и бързо се опита да се върне назад в саваната, като мятеше яростно опашка в калта Ягуарът, който беше нащрек, скочи втори път, но този път не се опита да поразии непробиваемата броня, а с премерен удар разпра отдясно корема на крокодила, откъдето потекоха черва. Явно, раната беше смъртоносна, но крокодилът изглежда имаше още много сили, за да се признае за победен. Разтърси силно гърба си и отхвърли ягуара на земята, като в същото време се стрелна отгоре му със зинала уста, надявайки се да го пререже надве с острите си зъби. Но понеже разполагаше с едно око, челюстите му тракнаха встрани и отсякоха само опашката на ягуара.

Ревът, който хищникът нададе, беше ужасен и оглушителен.

– Нещастното животно! – възкликна Кармо. – Ще стане за срам на цялата джунгла без опашка.

– Ще си върне за това – рече каталонецът.

Сега кръвожадният хищник се бе обърнал към влечугото, скочи, вкопчи се в муцуната му и почна да къса месата му със сляпа ярост. Облян в кръв и тежко наранен, вече напълно ослепен, крокодилът отстъпваше към тресавището. Опашката му биеше във всички посоки, челюстите му се разтваряха и затваряха с трясък, без да успее да се отскубне от звяра, който гризеше главата му. В един миг и двамата паднаха във водата, където борбата продължи сред кървава пяна, но скоро ягуарът се показа на брега. От козината му се стичаше тиня и кръв, видът му бе повече от жалък – без опашка, с пречупен крак и одран гръб. Изкачи се бавно, по брега, като от време на време се обръщаше да погледне към саваната, стигна гъсталака и изчезна от погледа на флибустиерите, надавайки последен, заканителен вой.

– Смятам, че си получи заслуженото – рече Кармо.

– Да, но кайманът вече е мъртъв и утре като изплува на повърхността, ще послужи за закуска на ягуара – отвърна каталонецът.

Черният Корсар даде знак за тръгване и всички минаха покрай мястото на ужасната схватка, вървейки все до брега. Сега пътят им бе полек, отколкото през джунглата, защото тук растителността бе различна. Но трябваше да се пазят от влечуги, които изобилствуваха около саваната и особено онези, които убягват от погледа, защото цветът им се слива с околната среда. За щастие такива не срещнаха, но се натъкнаха на безброй птици, които кръжеха на големи ята над тях. Освен блатните птици срещнаха много красиви речни фазани с пъстри пера и дълги опашки, орляци шумни зелени, жълти и червени папагали, дребни като косове, а други, по-големи, наречени какаду, се открояваха със сините си крила и

жълти гърди.

Появяваха се и групички маймуни, дошли от джунглата. Някои от тях, с дълга бяла брада, приличаха на старци. Майките вървяха след мъжкарите и носеха на раменете си малките, но щом зърнеха флибустиерите побягваха, като оставяха мъжкарите да прикриват отстъплението.

По обяд, забелязвайки колко хората му са уморени от десетчасовия поход, Корсарът даде знак за почивка. В желанието си да запазят малкото хранителни запаси, които носеха със себе си, и които можеха да се окажат крайно необходими в джунглата, веднага тръгнаха да търсят дивеч и плодове. Ван Щилер и негърът се заеха с дърветата и имаха щастие да открият недалеч от бреговете на саваната една разкошна палма *бакаба*, която при разрез на кората ѝ изпуска нещо като вино; след това се натъкнаха на *джабутикабеѝра* – шест-седем метрово дърво, чийто едри плодове са като нашите портокали.

Кармо и каталонецът от своя страна се нагърбиха с дивеча, защото трябваше да помислят и за вечерята. Тъй като по бреговете на саваната се виждаха само птици, които мъчно можеха да свалят без дребни съчки, решиха да доближат до гората, като се надяваха да ударят някое *кариаку* – животни прилични на дивите кози, или някое *пекари*, родственик на дивото прасе.

Каталонецът спря, послуша се, за да долови някакъв шум, който да му подсказва близостта на дивеч, но наоколо цареше пълна тишина.

– Страхувам се, че ще трябва да посегнем на запасите си – рече, клатейки глава. – Може би се намираме във владенията на някой ягуар и дивечът отдавна е побягнал.

– Струва ми се невероятно в тези гори да не открием поне една котка.

– Котки и то какви, сами се убедихте.

– Тогава, ако срещнем ягуар, ще го убием.

– Месото на тия зверове хич не е лошо, особено гарнирано с червено зеле. Но я почакай, като че ли виждам нещо Друго – рече каталонецът.

– Някоя козичка може би...

– Погледни нагоре, не виждаш ли да лети една едра птица? Това е птицата *гуле-гуле*. А ето още една, а след нея и други.

– Убий я с един куршум, ако те бива – рече подигравателно Кармо. – Пък и нямам доверие в твоите *гуле-гуле*.

– Не настоявам, че мога да улуча, но ако не знаеш, ще ти кажа, че тези птици ще ни посочат къде да открием превъзходен дивеч.

- Какъв, например?
- Диви прасета.
- Я обясни по-ясно, че както ми се е дояло свинска пържола, хич не ми е до шеги.
- Тия птици, които имат необикновено остър поглед, откриват отдалеч дивите прасета и бързат да напълнят стомаха си...
- Със свинско!
- Нищо подобно. С червеи и насекоми, които прасетата изравят с муцуните си, докато търсят корени и луковици.
- Много добре. Тогава да проследим птиците, докато не сме ги загубили от погледа си и да бъдем готови. Ами ако испанците чуят изстрелите ни?
- Тогава Корсарът ще остане без обяд.
- Говориш като напечатана книга, приятелю. По-добре да ни чуят и си напълним тумбаците, отколкото да останем без сили и да не можем да ги преследваме.
- Тихо!
- Какво, прасетата ли?
- Не знам, някакво животно се приближава към нас. Не чуваш ли шумоленето на листата?
- Да, чувам.
- Да бъдем готови за стрелба.

XXIV ПАТИЛАТА НА КАРМО

На около четиридесет крачки от двамата ловци листата леко се размърдаха и те побързаха да се скрият зад един дебел ствол. Тук-там клоните изпукаха, сякаш животното се двоумеше кой път да хване. Изведнъж обаче Кармо видя хрусталака пред него да се разтваря и да се появява някакво животно, дълго половин метър, с черно-червеникава козина, къси крака и космата опашка. Кармо не знаеше що за екземпляр бе това, нито дали месото му е ядивно, но понеже бе точно пред него, прицели се и гръмна. Животното падна, но веднага стана и бързо изчезна в гъсталака, което говореше, че не е тежко ранено.

– Акулите да ме погълнат! – изруга Кармо. – Не го улучих, но не ми се вярва да стигне далеч.

Втурна се напред без да губи секунда, с надежда да догони жертвата си, без да обръща внимание на каталонцеа, който му викаше:

– Пази си носа!

Животното тичаше с всички сили, вероятно да стигне до хралупата си, но Кармо не бе по-малко бърз и го следваше отблизо.

– Ах, негоднико – крещеше, – и в миша дупка да се скриеш, пак ще те напипам.

Нещастното животно не спираше, но явно губеше сили. От петната кръв, които оставаха след него по тревата ставаше ясно, че куршумът на флибустиера го е засегнал. Полека-лека забави хода си и накрая спря до дънера на едно дърво. Смятайки, че вече е в ръцете му, Кармо скочи отгоре му. Неочаквано, обаче, бе зялат от такава ужасна смрад, че падна възник, сякаш бе задушен на място.

– По дяволите! Дано да пукне тая гад! – викна, после почна да киха безспирно и не можа да продължи клетвите си.

Каталонецът дотича да му помогне, но стигнал на десетина метра от него спря и запуши с пръсти носа си.

– Карамба! – викна. – Казах ли ти, кабалеро, да не бързаеш? Ето, сега сте парфюмиран за цяла седмица. Нямам сили да стигна до вас.

– Без шеги, приятелю. Да не съм чумав? – рече Кармо – По-добре ми кажи защо ми се гади, сякаш ме е хванала морската болест? Ох, ще умра?

– Бягайте от тук веднага, махнете се от тази ужасна миризма,

полепнала по храстите.

Кармо се надигна с мъка и тръгна към каталонецца, но Последният бързо се отдръпна.

– Дявол да го вземе! Страх ли те е? Как ще се върна при другите? Всички ще избягат от мен, дори комендантът.

– Трябва да се оставиш да те опуша – рече каталонецът, който с мъка сдържаше смеха си.

– Да ме опушиш? Като херинга?

– Точно така, кабалеро.

– Я ми обясни, приятелю, как се случи всичко това? Това животно ли изпусна онази отвратителна миризма на гнил чесън, от която в стомаха ми се повдига?

– Това животно се нарича скунс и е едно от най-отвратителните вонящи животни. На смрадта му не издържат дори и кучетата. Миризмата си изпуска от едни жлези, които се намират под опашката му. Опръска ли те течността?

– Не, защото беше надалеч.

– Бил си късметлия. Ако само една капка бе попаднала върху дрехите ти, трябваше да продължиш пътя си гол като Адам. Затова сега ще те окада.

– По дяволите всички скунсове! Как ще се явя пред нашите приятели? Те ни чакат с дивеч, а аз им влача таи адска смрад...

Испанецът не можа да му отговори, понеже се задавяше от смях.

Край бивака срещнаха Ван Щилер, който бе тръгнал да ги посрещне; смяташе, че мъкнат едър дивеч. Като подуши миризмата, която Кармо изпусна, побегна назад и запуши носа си.

– Ето, сега всички ще ме избягат, сякаш съм болен от холера – изстана Кармо. – Иде ми да се хвърля в тресавището.

– Не мърдай и чакай докато се върна – рече каталонецът.

Кармо кимна примирително с глава и седна натъжен под едно дърво.

След като осведоми Корсара за комичното приключение, каталонецът влезе в гората заедно с Мокои набра някакви треви, наподобяващи сухите пиперови клонки, и ги постави на двадесет крачки от Кармо, след което ги подпали.

– Стой на пушека, да те окади от всички страни – рече той на Кармо, засмя се и побягна. – Ще те чакаме за обяда.

Примирен, Кармо се изложи на гъстия дим, решен да не мърда, докато ужасната смрад изчезне от него. Горящите съчки изпусаха лютива

миризма, от която нещастният флибустиер плачеше като дете.

Половин час по-късно, усещайки едва предишната миризма по себе си, Кармо реши да се отдръпне от огъня и да тръгне към бивака, където другарите му бяха заети да си поделят една голяма костенурка, уловена от тях край саваната.

– Разрешете да се присъединя – рече той някак си свенливо.

– Сядай – отвърна му Корсарът. – Предполагам, че занапред ще стоиш по-далеч от подобен „дивеч“.

– Обещавам ви, коменданте. По-скоро бих се хванал с ягуарите и когуарите, отколкото с тази леш.

– Поне навътре ли бяхте в гората, когато стреляхте?

– Надявам се, че гърмежите не са били чути надалеч – отвърна каталонецът.

– Няма да ми е приятно, ако бегълците заподозрат, че някой ги преследва.

– Аз пък мисля, че те са напълно сигурни в това, капитане.

– От какво заключаваш?

– От бързия им ход. По този час вече трябваше да сме ги настигнали.

– Може би има и друга причина, която кара Ван Гулд да бърза.

– И коя е тя, синьор?

– Страхът, че Олонеца ще връхлети над Гибралтар.

– Ако това трябва да се случи, аз няма никога да се сражавам срещу сънародниците си, синьор – рече каталонецът с развълнуван глас. Що се отнася до Ван Гулд фламандеца, готов съм да ви помогна, но нищо повече. Предпочитам да ме обесите.

– Похвална е привързаността ти към отечеството – отвърна му Черният Корсар. – Щом настигнем Ван Гулд, ще те пусна да идеш и защитаваш Гибралтар, ако пожелаеш.

– Благодаря, кабалеро. Дотогава ще бъда на ваше разположение.

– Тогава да тръгваме, за да го настигнем наистина.

Събраха оръжието си и малкото запаси храна, с която още разполагаха, и поеха отново покрай саваната.

Горещината бе голяма, още повече по тия места няма сенки, но флибустиерите, навикнали на високите температури на Мексиканския залив и Карибско море, не страдаха много. И все пак от тях се стичаше обилна пот и ризите им, мокри, лепнеха по гърбовете. На всичкото отгоре падащите косо слънчеви лъчи се отразяваха като от огледало от водите на мочурливата савана и заслепяваха болезнено очите на хората, и

без това задъхани от опасните миазми, които се издигаха над блатната повърхност под формата на облак миазми, които можеха да причинят ужасната блатна треска: За щастие, към четири часа следобед зърнаха отсрещния бряг на саваната, който се връзваше в джунглата като гърло на бутилка. Флибустиерите и каталонецът, които вървяха бързо, макар да бяха капнали от умора, се готвеха да свият към джунглата, когато негърът, който идваше последен им показа нещо червено да се поклаща върху един от родните ръкави на блатото.

– Прилича ми на птица – рече Кармо.

– А мен повече на испанска шапка – отвърна каталонецът. – Не виждате ли, че има и перчем от черни пера?

– Кой може да го е хвърлил в блатото?

– Мисля, че е нещо по-лошо, синьор – рече каталонецът. – Може би тази шапка е на някой нещастник, който е погълнат от тинята.

– Да идем да видим.

Отклониха се от пътя си и се насочиха към въпросното място, където установиха, че това наистина е копринена испанска барета на червени и жълти ивици, украсена с пера. Стоеше на дъното на една вдлъбнатина в тинята, от която се показваха върховете на нещо като колчета, но цветът им накара флибустиерите да потръпнат.

– Пръсти на човешка ръка! – възкликнаха Кармо и Ван Щилер.

– Казах ли ви, кабалеро, че под тази барета се крие човешки труп – рече каталонецът с покрусен тон.

– Кой може да е този нещастник, погълнат от тресавището? – попита Корсарът.

– Някой войник от охраната на губернатора – отвърна каталонецът.

– Май че съм виждал тази барета върху главата на Хуан Бареро.

– Значи Ван Гулд е минал от тук... каква ужасна смърт.

– Най-ужасната, синьор. Да те погълне тази лепкава и воняща тиня ми се струва най-мъчителната смърт.

Канеше се да подкани другарите си да продължат пътя си, когато един проточен писък със странни извивки, дошъл откъм най-гъстата част на джунглата, го спря.

– Какво е това? – попита той каталонца.

– Не бих могъл да кажа – отвърна оня и хвърли неспокоен поглед към гигантските дървета.

– Да не е птица, която пее по този начин?

– Никога не съм чувал този писък, синьор.

– А ти, Моко? – попита го Корсарът.

– Нито аз, капитане.

– Да не е някакъв сигнал?

– Страхувам се, че е така – отговори каталонецът.

– От твоите съотечественици?

– Хм... – изсумтя колебливо испанецът. – Страхувам се, че скоро ще имаме работа с индианците.

– Индианци, изпратени от губернатора срещу нас? – попита Корсарът и сбърчи вежди. – Тогава сигурно знае, че го преследваме.

– Вероятно.

– Ако са индианци, надявам се лесно да ги прогоним.

– Няма да е така лесно, дори по-лесно щеше да е, ако имахме работа с бели. Засадите на индианците са крайно опасни.

– Ще се постареем да не ни изненадат. Заредете пушките си и не щадете барута. Губернаторът вече знае, че сме по петите му, така че не е толкова важно ако чуе гърмежите ни.

– Хайде да идем да видим индианците на тази страна – каза Кармо. – Мисля, че нито са по-хубави, нито по-грозни от другите.

– Пазете се от тях, кабалеро – рече каталонецът. – Червените хора на Венецуела са човекоядци и ще са много доволни да ви сложат на шиша.

– Добре се наредихме! – обади се Кармо. – Ван Щилер, приятелю, готви се да защитаваме собствените си котлети.

XXV

ЧОВЕКОЯДЦИТЕ ОТ ДЕВСТВЕНИЯ ЛЕС

Навлязоха в джунглата с милиони палмови дървета. Наоколо им се извисяваха, редом с палмите, дърветата свещници, наречени така поради странното разположение на клоните им, дървото кари, вид палма с бодливо стебло, покрай което човек мъчно можеше да се провре, следваха други палми, безкрайно високи и с листа като ветрило, наречени *мирити*, както и дебели, яки лиани, на които тук казваха *сипо* и индианците използваша за строеж на колибите си.

Страхувайки се от неприятни изненади, те напредваха крайно предпазливо и се взираха в гъсталака, където индианците биха могли да се крият. Писъкът повече не се повтори, но всичко подсказваше, че от тук бяха минали хора. Птиците бяха изчезнали, както и маймуните, безсъмнено изплашени от своите вечни неприятели индианците, които са много лакоми за тяхното месо.

Тук-там виждаха пречупени клони, размърдани листа, отсечени наскоро лиани, от които продължаваха да сълзят капки мязга.

Движеха се предпазливо от два часа, стараяйки се да поддържат посоката си на юг, когато на известно разстояние се чуха ония извивки на гласа, които напомнят бамбуковите свирки на индианците.

С един жест, Корсарът спря движението на колоната.

– Това е някакъв сигнал, нали? – попита той каталонец.

– Да, синьор – отвърна оня. – Тук вече не можем да се излъжем, изглежда индианците са наблизо.

– Какво ме съветваш? Да чакаме да се покажат или да продължим пътя си?

– Ако ни видят да спираме, могат да помислят, че ни е страх. Нека продължим, синьор, а първите, които ни се изпречат, ще повалим.

Извивките на свирката се чуха по-наблизо. Изглежда излизаха от гъста купчина палми кари – дървета, които представляваха непреодолимо препятствие с острите шипове на стволите си.

– Ван Щилер, опитай се да заставиш този тайнствен свирач да замлъкне – рече Корсарът.

Морякът, който доста години бе буканиер и стреляше отлично, насочи пушката си към гъсталака и се опитваше да открие мястото, където листите се размърдват. Последва оглушителен гръм, съпроводен от

остър вик, който се смеси със смеха на невидимите индианци.

– По дяволите! – възкликна Кармо. – Не улучи.

– Гръм и мълния! – викна Ван Щилер гневно. – Ако беше попаднал на мушката ми, нямаше да му е до смях.

– Няма значение – рече Корсарът, – сега знаят, че сме въоръжени и ще бъдат по-предпазливи. Напред, морски вълци.

Джунглата бе станала мрачна и дива. Под гъстия свод от зеленина, който не пропускаше ни един слънчев лъч, флибустиерите се намериха сред хаос от дървета и гигантски листа, чудовищно преплетени лиани и корени. Под тези тропически колоси тегнеше влага и горещина, като в парник, от което смелите моряци бяха плувнали в пот. С пръст на спуська, наострени уши и очи нашрек, групата предпазливо напредваше в плътна индианска нишка.

След тези два сигнала, никакъв звук не наруши дълбоката тишина на леса, но Корсарът и другарите му чувстваваха, че врагът, който така грижливо се спотайваше, не е далеч.

Бяха стигнали до едно трудно проходимо и мрачно място, когато изведнъж видяха каталонецът да се навежда рязко и бързо да се отмества зад едно дърво. Във въздуха се чу леко свистене, после на един клон, който се намираще на човешки бой, се заби стрела.

– Внимавайте! – викна испанецът.

Кармо, който беше зад него, изтрещя с аркебуза си. Боботенето още не бе затихнало, когато от гъсталака долетя проточен вик на болка.

– Ура! Ударих го! – викна Кармо.

– Пазете се! – викна в същия момент каталонецът.

Четири-пет стрели дълги около метър просвириха между флибустиерите, които мигновено залегнаха.

– Там, в оня хрсталак! – викна Кармо.

Ван Щилер, негърът и каталонецът стреляха едновременно, но никакъв друг вик не се чу. До тях достигна само силно прашене на клони и шумолене на сухи листа, после всякакъв шум престана.

– Изглежда това им стига – обади се Ван Щилер.

– Тихо, стойте зад дърветата – рече каталонецът. Чувам от дясната ни страна шумолене на листа.

– Значи ни обграждат.

– Страхувам се, че да, синьор.

– Ако Ван Гулд смята, че индианците могат да ни спрат, много се лъже. Ще продължим каквито и опасности да срещнем.

– Да не напускаме прикритието си зад тези дървета, синьор. Може

би стрелите на карибите са отровни.

– Но тук не можем да останем вечно.

– Нито да се изложим на стрелите им.

– Господарю – рече в този момент Моко, – искате ли да претърся хралалака?

– Не, би се изложил на явна смърт.

– Тихо, коменданте, чуйте! – рече Кармо.

Няколко ноти, издадени от същата свирка долетяха от най-гъстата част на гората. Звучите бяха тъжни и монотонни, но се чуваха от голямо разстояние.

– Какво ли означават? – попита Корсарът, който почваше да губи търпение. – Дали е сигнал за сбор или за атака?

– Коменданте, мога ли да дам един съвет? – рече Кармо.

– Говори.

– Да запалим гората и тия проклетни индианци веднага ще се покажат.

– Но ще изгорим живи и ние. Кой ще загаси след това огъня?

– Да продължим, стреляйки надясно и наляво – подсказа Ван Щилер.

– Струва ми се, че идеята ти е добра – отвърна Корсарът. – Ще вървим напред начело с музиката. Хайде, стрелба от двата фланга, юнаци, и оставете на мен да отварям път.

Корсарът застана начело със сабя в дясната ръка и пистолет в лявата, а след него, по двама – флибустиерите, каталонецът и Моко.

Щом напуснаха прикритието зад дърветата, Кармо и Моко изпразниха пушките си – единият вляво, другият вдясно, после, след кратък интервал – каталонецът и Ван Щилер. Заредиха оръжията и подновиха стрелбата, без да щадят мунициите, а Корсарът през това време им отваряше пътя, като сечеше лианите и листата, без да изпуска пистолета си, готов да поразии първия появил се индианец.

Този бесен трясък изглежда произведе желания ефект сред индианците, тъй като никой не посмя да се покаже. Някоя стрела все пак префуча покрай отряда, без да засегне никого.

Вече смятаха, че са убегнали засадата, когато едно огромно дърво се сгромоляса с трясък пред тях и им препречи пътя.

– Гръм и мълния! – възкликна Ван Щилер, който за малко не остана под дървото. – Ако беше паднало половин секунда по-късно, щеше всички ни да направи на каша.

Не бяха свършили да говорят, когато чува да се надигат бесни

крясъци, после няколко стрели просвириха и се забиха дълбоко в околните дървета.

Корсарът и хората му бързо залегнаха зад падналото дърво, което в известен смисъл можеше да им послужи за окоп.

– Да се надяваме, че този път ще се покажат – рече Кармо. – Още не съм имал удоволствието да зърна муцуната на някой от тия индианци.

– Разпръснете се – каза Корсарът. – Ако ни видят в куп, ще насочат към нас градушка от стрели.

Докато се раздалечаваха един от друг, отново чуха индианската свирка, но този път наблизко.

– Приближават – каза Ван Щилер.

– Бъдете готови да ги посрещнете със залп – заповяда Корсарът.

– Чакайте, синьор – рече каталонецът, който от няколко мига слушаше внимателно тъжните звуци на индианските свирки. – Това не е сигнал за бой. – Беше се надигнал и гледаше от другата страна на дървото.

– Парламентьор! Карамба! – възкликна Корсарът.

– Магьосникът на племето, синьор. Идва към нас – рече каталонецът.

Флибустиерите бързо се надигнаха иззад дървото, но държаха пушките си насочени, защото не се доверяваха на човекоядците.

Един индианец бе излязъл от гъсталака и приближаваше към тях, следван от двама свирачи.

Изглеждаше възрастен мъж, среден на ръст, каквито са; почти всички индианци на Венецуела, с широки рамене, силни мускули и жълто-червеникав цвят на кожата, който изглеждаше по-тъмен поради обичая у тия племена да мажат кожата си с помада от рибено или кокосово масло, примесено със стрити билки, която смес ги предпазва от ужасните ухапвания на комарите. Кръглото му и открито лице, по-скоро тъжно, отколкото свирепо, бе голобrado, понеже тия племена скубят брадите си, но косата на главата му беше дълга и черна като въглен.

Като магьосник на племето, освен къса поличка от син памучен плат, носеше отгоре си цял товар от украшения; огърлици от мидички, пръстени от грижливо дълбани кости на риба, гривни, от които висеха нокти и зъби на ягуар, човки на папагал, парчета планински кристали и какви ли не други дрънкулки. На главата си бе забучил разноцветни птичи пера, а през ноздрите на носа му бе провряна изгладена кост от риба, дълга три-четири палеца. Другите двама, които вървяха след него, също носеха полички и украшения, но в по-малко количество, за сметка

на което бяха въоръжени с лъкове от желязно дърво, колчан със стрели с кокален връх, дълъг боздуган с дръжка, нарисувана на шахматни, пьстри фигури.

Магьосникът приближи на петдесетина метра от дървото, даде знак на двамата свирачи да млъкнат, после с глух глас и на лош испански каза:

– Нека белите хора ме чуят!

– Белите хора те слушат – отвърна му каталонецът.

– Това е територия на араваките; кой е дал право на белите хора да навлизат в нашите гори?

– Нямаме никакво намерение да завладеем горите ви – отвърна каталонецът, – а просто да ги прекосим, за да стигнем до територията на белите хора, разположени на юг от залива на Маракаибо, без да влизаме във война с хората араваки, на които се обявяваме приятели.

– Приятелството на белите хора не е за араваките, защото вече беше злочесто за червените хора от брега. Тези джунгли са наши; върнете се на вашите земи или всички ви ще изядем.

– Дявол го взел!... – възкликна Кармо. – Казват да ни сложат на скарата, ако добре съм разбрал.

– Ние не принадлежим към онези бели хора, които са завладели брега и превърнали карибите в роби, а сме им врагове и прекосяваме тези гори, за да преследваме някои от тях – рече Корсарът, като излезе напред.

– Ти ли си вождът? – попита магьосникът.

– Да, на белите хора, които ме придружават.

– И преследваш други бели хора, така ли?

– Да, за да ги убия. Минаха ли от тук?

– Да, видяхме ги, но няма да стигнат далеч, защото ще ги изядем.

– Аз ще ти помогна да ги убиеш.

– Значи ги мразиш? – попита магьосникът.

– Те са мои врагове.

– Идете да ги убие на брега щом искате, но не на територията на араваките. Бели хора, върнете се или ще ви обявим война.

– Казах ти, че не сме неприятели на червените хора. Ние не ще поsegнем на племето ти, на вашите колиби и на нивите ви.

– Върнете се, бели хора – повтори магьосникът още понастоятелно.

– Изслушай ме...

– Казах! Върнете се или ще водим война и ще ви изядем.

– Стига! Ще прекосим твоите гори без съгласието на племето ти.

– Ще ви попречим.

– Имаме оръжие, което бълва гръмове и светкавици.

– А ние имаме стрели.

– Имаме саби, които разсичат, и шпаги, които пробождат.

– А ние нашите боздугани, които смазват най-твърдия череп.

– Да не си съюзник на хората, които преследваме? – попита го

Корсарът.

– Не, защото ще изядем и тях.

– Значи искаш война?

– Да, ако не се върнете.

– Морски вълци! – викна Корсарът и скочи от дървото със сабя в ръка – да покажем на тия индианци, че не ни страх. Напред!

Като видя насочените към него оръжия, магьосникът бежешком се скри в гората, следван от двамата свирачи.

Черният Корсар забрани на хората си да стрелят по него, а да не даде пръв повод за сражението, но напредваше безстрашно в джунглата, готов да приеме нападението на араваките. Сега той бе страшният флибустиер от Тортуга, който вече толкова пъти бе дал доказателство за Необикновената си смелост.

Скоро започна да профучава по някоя стрела измежду клоните. Ван Щилер и Кармо отвърнаха веднага с пушечни изстрели, макар и наслуки. Стреляйки наляво и надясно в промеждутък от минута, малкият отряд успя да прекоси най-гъстата част от джунглата и стигна до една поляна, в средата на която горските поточета бяха образували езерце.

Слънцето отиваше към залез, а друг индианец не бяха срещнали, нито до тях долетя нова стрела, затова Черният корсар даде нареждане да разположат лагера.

– Ако искат да ни нападнат, ще ги чакаме тук – рече на другарите си. – Поляната е достатъчно обширна, за да и забележим отдалеч.

– По-добро място от това едва ли бихме открили – каза испанецът. – Индианците са опасни в гъстата гора, ала не смеят да нападнат на открити места, особено ако се оградим добре.

– Траншеи ли искаш да изкопаеш? – попита Кармо. – Такава работа ще ни отнеме много време.

– Достатъчна е една бариера от огън.

– Ще я прескочат. Не са ягуари или когуари, за да се уплашат от няколко главни.

– Ами тия тук? – рече каталонецът и показа шепя кръгли зърна. –

Най-лютият пипер. Докато вървахме, напълних джобовете си.

– Става за печено месо, макар да люти много на гърлото.

– Но става и за индианците.

– По кой начин.

– Ще го хвърлим в огъня. Ако искат да прекосят огнената бариера, очите им ще се подлютят и за няколко часа ще са като слепи.

– Ти си по-хитър и от дявола!

– На това са ме научили карибите, за да държат неприятелите си далеч; ще видите, че същият номер ще мине и с араваките. Хайде, да съберем дърва за огъня и да ги чакаме спокойно.

XXVI ЗАСАДАТА НА АРАВАКИТЕ

Вечеряха набързо с малкото месо от костенурката, което им бе останало от сутринта и с няколко сухара, после претърсиха околността, да не би да има скрити индианци, разровиха тревите да видят за змии, след което запалиха огънове около бивака и хвърлиха в тях няколко шепи пиперово зърно – отлично средство против комарите, зверовете и индианците.

Понеже основателно се страхуваха, че няма да прекарат спокойно нощта, решиха да бодърствуват първо двамата моряци и негърът, а след това Корсарът и каталонецът. Преди да си легнат, последните напълниха пушките си, а Кармо и другарите му се разположиха около огнения кръг с пушки между колената.

Великата джунгла се бе стаила, но тази тишина не вдъхваше доверие у хората на пост, защото знаеха от опит, че индианците предпочитат нощните нападения, понеже ги е страх от огнестрелните оръжия на белите и защото тъмнината им позволява да се доближат по-лесно до врага.

Изминаха няколко часа, през които хората на пост не отделяха очи от тъмния лес, когато негърът, чийто слух бе много остър, усети леко шумолене на листа.

– Чу ли, куме?... – прошепна той, наклоняйки се към Кармо, който бе зает да вдъхва блажено пушека на парче пура, намерено случайно в джоба му.

– Нищо не чувам, дори крякането на жаба.

– Там мръдна един клон, аз го чух.

– Тогава значи аз съм глух.

– Ето, чуй, клонът се пречупи.

– Аз нищо не чувам, а ако това, което казващ е вярно, значи някой приближава към нас.

– Точно така – отвърна Моко.

– Пушката ми е готова. Мълчи и се послушвай!

– Залегни, приятелю, за да не те понижат стрелите.

Двамата се изтегнаха на тревата и дадоха знак на Ван Щилер, който бе застанал гърбом към тях, да последва примера им.

Явно, някой приближаваше. На петдесетина стъпки в гората вече се

виждаха листата да помръдват и някой клон да изпращи. Ставаше ясно, че неприятелите приближаваха съвсем предпазливо, за да стигнат на удобно за тях разстояние за стрелба с лък.

Негрът и флибустиерите, скрити от високите треви, не мърдаха, очаквайки появата на индианците, за да открият огън. Изведнъж една неочаквана мисъл накара Кармо да се размърда.

– Каж ми, Моко, далеч ли са още индианците?

– Още са в гората, но ако не спрат, след минута ще ги видим.

– Значи имам малко време. Ван Щилер, хвърли ми куртката и шапката си.

Хамбургчанинът побърза да се подчини, защото знаеше, че не току-така Кармо му иска тези неща. Последният се бе поизправил, за да свали и своята куртка, после се протегна, събра шума наоколо си, натъпка дрехите, изпъна ги на земята и сложи отгоре им шапките.

– Готово! – рече той и отново залегна.

– Моят бял приятел е хитър – захили се Моко.

– Ако не бях стъкмил тия две чучела, индианците можеха да изпратят стрелите си срещу Корсара и каталонца. Сега не ги застрашава опасност.

– Тихо, идват! – прошепна Моко.

– Готов съм. Хей, Ван Щилер, хвърли една шепа от пипера.

Хамбургчанинът се готвеше да се изправи, но веднага се наведе. Няколко стрели изсвистяха и се забиха в чучелата.

– Напразно си хабите отровата, драги мои – рече през зъби Кармо. – Чакам да се покажете, за да опитате моите оловни сладкиши.

След като пуснаха още седем-осем стрели и видяха, че никой не дава признаци на живот, индианците изглежда добиха кураж. Един от тях, безспорно най-смелият, изскочи от гората, размахвайки ужасния си боздуган. Кармо вече бе вдигнал пушката си и се прицелваше, но малко преди да натисне спусъка, на около една миля навътре в гората отекнаха неочаквано четири изстрела, последвани от силни викове.

Индианецът светкавично се обърна и побегна в гората, преди Кармо да има време да се прицели повторно. Корсарът и каталонецът, събудени от пушечните изстрели и виковете, скочиха веднага на крака, смятайки, че лагерът им е нападнат от индианците.

– Къде са? – попита Корсарът и се хвърли напред.

– Изчезнаха, коменданте, преди още да им изпратя поздрав от моя аркебуз.

– А тези гърмежи и виковете какви бяха?... Чуваш ли? Още три

гърмежа!

– Посред джунглата се води сражение – рече каталонецът. – Индианците са нападнали белите хора.

– Говорите за губернатора и охраната му?

– Да, това имам предвид.

– Ще съжалявам ако ги убият те.

– Аз също, защото не мога да върна тоягите на голо над един мъртвец – каза испанецът.

– Тихо!

Други два по-далечни изстрели отекнаха заедно с множество зверски викове, вероятно на цяло племе индианци, след което долетя още някой откъслечен гърмеж и всичко отново затихна.

– Борбата свърши – рече каталонецът загрижено. – За губернатора не бих си мръднал пръста, но другите, които са ми съотечественици...

– Искаш да узнаеш какво се е случило с тях, така ли? – попита го Корсарът.

– Да, коменданте.

– Аз също бих искал да знам дали моят смъртен враг е жив или мъртъв – добави Корсарът мрачно. – Можеш ли да ни водиш в тъмното?

– Ако носим със себе си запалени клони от каучуково дърво.

– И да привлечем вниманието на индианците.

– Вярно е, синьор.

– Бихме могли да се ръководим от нашите компаси.

– Невъзможно ще бъде, синьор, да превъзмогнем хилядите препятствия в гъстата джунгла.

– Давай напред!

– Дайте ми още пет минути време. Там долу виждам *кукухо*, които могат да ни послужат. Моко, ела с мен!

Свали шапката си и следван от негъра, се насочи към туфа от дървета, посред които блещукаха множество подвижни, светли точки и създаваха истинска феерия в тъмнината.

„Какво му щукна на този налудничав каталонец?“ – попита се Кармо, който не можеше да отгатне намеренията на хитрия испанец. „Какви ли ще са тия *кукухо*?“ После се обърна към хамбургчанина и викна: – Бъди готов да стреляш, ако нападнат от засада.

– Не се страхувай, приятелю. Следя всяка тяхна стъпка.

Като стигна до дърветата, те видяха каталонца да скача напред и назад, сякаш гонеше ония светлинни точки. Две минути след това се върна в лагера, като държеше шапката си захлупена с две ръце.

– Вече можем да потеглим, синьор – рече на Корсара.

– По кой начин? – попита она.

– Каталонецът бръкна в шапката си и извади оттам едно едро насекомо, което разпръскваше бледо-зеленикава светлина на няколко педи от него.

– Да завържем тези *кукухо* за краката си, както правят индианците, и светлината, която те излъчват, ще ни позволи да различаваме не само лианите, които ще препречат пътя ни, но и опасните змии, скрити между листата. Кой има връв?

– Един моряк носи винаги със себе си – рече Кармо. – Наемам се да завържа аз тия *кукухо*.

– Внимавай само да не ги притегнеш много.

– Не се тревожи, каталонецо, пък и виждам, че имаш достатъчно запаси в шапката.

Подпомогнат от Ван Щилер, флибустиерът почна да вади нежно светулките и две по две да ги завързва за глезените на другарите си. Операцията беше деликатна и отне половин час, но накрая всички бяха снабдени с живи фенерчета.

– Гениална идея – рече Корсарът. – А сега напред, без да вдигате шум.

Тръгнаха един след друг с бърза крачка и очи вперени в земята.

Светулките им позволяваха да различават всяка подробност от пътя и те уверено поставяха крак между корените и високите треви.

Светулките *кукухо*, които са най-големи измежду подобните им, издават толкова силна светлина, че човек може спокойно да чете на нея от разстояние на тридесет и пет сантиметра. Докато са малки, те излъчват синкава светлина, а когато наедреят, започват да изпускат бледозелена, чийто отенъци са прекрасни. Дори яйцата, които женските снасят, фосфоресцират леко. Правени са интересни наблюдения върху тези *rugophorus postilucus*, както учените ги наричат, за да се разбере кои са органите, които произвеждат тази силна светлина; било е установено, че това са малки пластинки – две, разположени в долната част на гърдите и едно в коремната област, чието светящо вещество е белтък, разтворим във водата и съсирващ се от топлината. Дори когато са изтръгнати от насекомото, тези органи запазват светящото си свойство за известно време, а когато напълно изсъхнат, започват отново да светят, ако ги полейт с вода.

Флибустиерите продължиха бързия си ход, като прескачаха ловко паднали дънери и лиани и заобикаляха огромни, преплетени корени и

гъсти храсталаци. Гърмежите бяха престанали, но в далечината се чуваха крясъци, най-вероятно от някое индианско Племя. От време на време долитаха и звуци от индианските свирки и глухи удари на тъпан.

Изглежда битката бе свършила и може би в този момент племето се бе събрало в някой тъмен кът на огромната джунгла, за да отпразнува победата си с банкет от човешко месо.

Каталонецът бързаше все повече, подтикнат от желанието да узнае съдбата на своите съотечественици. Виковете вече се чуваха наблизко, когато Кармо, който вървеше редом с каталонца, се спъна в някакъв пън и падна така лошо, че смачка светулките, закачени на глезените му.

– Гръм и мълния! – възкликна, надигайки се бавно. – Това какво е? Господи!... Мъртвец!

– Мъртвец? – учудиха се каталонецът и Корсарът, докато се навеждаха.

– Вижте!

Един индианец, висок на ръст, с пера от папагал ара около главата и къса платнена поличка, лежеше сред сухите листа и коренищата. Главата му бе разцепена от саблен удар, а гърдите му надупчени от олово. Изглежда бе убит наскоро, защото от раните още се стичаше кръв.

– Може би схватката е станала тук – рече каталонецът.

– Да, виждам там няколко боздугана и стрели, забити по дърветата – потвърди Ван Щилер.

– Нека проверим дали няма някои от моите съотечественици – рече каталонецът с известно вълнение.

– Загубено време – рече Кармо. – Ако има убити, те са вече в тенджерата.

– Някой ранен може да се е скрил.

– Търсете – рече Корсарът.

Каталонецът, негрът и Ван Щилер почнаха да претърсват близките храсталаци, подвиквайки тихо, без обаче да получат отговор. Но скоро откриха друг индианец с две рани от куршуми около сърцето, няколко лъка и сноп стрели до него.

Убедени, че друго живо същество наоколо им няма, продължиха пътя си. Виковете на племето вече се чуваха наблизко. Изглежда, че наистина араваките празнуваха победа, защото едновременно с виковете долавяха и веселите нотки на техните свирки.

Вече бяха прекосили най-гъстата част на джунглата, когато внезапно зърнаха през листата ярка светлина, която се отразяваше високо над дърветата.

- Индианците, нали? – попита Корсарът и спря.
- Да – отвърна каталонецът.
- Какво ли правят около огъня?
- Може би са се отдали на кървав пир...
- Ах, каналии – прошепна Корсарът и почувствува, че го полазват тръпки. – Елате, приятели, да идем да видим дали Ван Гулд е убегнал от смъртта или вече е намерил наказание за престъпленията си.

XXVII МЕЖДУ ДВА ОГЪНЯ

Двадесетина араваки, насядали около един гигантски, огън, възбудено ръкомахаха. До тях лежаха трупове на двама убити испанци. Флибустиерите затаиха дъх зад клоните.

– Можеш ли да различиш тези двама нещастници? – попита Корсарът тихо каталонца.

– Да синьор – отвърна оня със задавен глас. – Това са двама войници от охраната на Ван Гулд, мисля че ги познавам по брадите.

– Как да постъпим? – попита го Корсарът. – Да отменим ли?

– Моля ви да ми дадете възможност да погребя моите съотечественици – рече с умолителен глас испанецът.

– Добре, ще ги нападнем, макар да са пет пъти по-многобройни от нас. А може би да чакат и подкрепления.

– Надявам се преди да дойдат други индианци да успеем да погребем приятелите ти. Хей вие, Ван Щилер и Кармо, ако наистина сте опитни стрелци, покажете сега майсторството си.

– Аз ще поваля оня великан, който се готви да разстеле жаравата – рече Кармо.

– А аз – рече хамбургчанинът – ще пръсна главата на оня, дете дялка някакъв клон, за да приготви шиш.

– Огън! – изрече Корсарът.

Двете пушки изгърмяха едновременно и раздраха нощната тишина. Големият индианец се строполи върху жарта, а другият падна назад с разбит череп. Другарите им скочиха, като ужилени, държейки в ръце боздуганите и лъковете си, но бяха толкова изненадани, че не знаеха какво да направят. Каталонецът и Моко използваха момента и изпразниха аркебузите си по средата на скупчените индианци. Като видяха да падат още двама от техните, араваките си плюха на петите и бързо потънаха в леса.

Флибустиерите веднага наскачаха, но в същия миг до тях долетяха далечни викове.

– Бързо! – викна Корсарът. – Скрийте трупове в храстите, ако трябва ще ги погребем по-късно.

– Все едно, те пак ще ги намерят, но да направим каквото можем – каза Ван Щилер.

Каталонецът и Ван Щилер взеха да удрят с клони по главните, за да не ги издадат пламъците, а Моко и Кармо през това време копаеха с два боздугана трап във влажната почва на джунглата. Корсарът, с гръб към тях, стоеше на пост край дърветата.

Викове на индианците се чуваха все по-близо. Хората, които бяха тръгнали по следите на Ван Гулд, като чуваха зад себе си гърмежите, сега се връщаха, за да се притекат на помощ на събратята си, които бяха оставили да им приготвят чудовищната вечеря.

Страхувайки се от внезапно нападение, защото вече чуваше наблизо пукането на клоните, Корсарът се затича към своите флибустиери и им каза:

– Да бягаме! Скоро цялото племе ще бъде отгоре ни.

– Готово, коменданте – каза Кармо, който тъпчеше с крака пръстта на пресния гроб.

– Синьор, ако побегнем, ще бъдем преследвани и достигнати – рече каталонецът на Корсара. – Нека се скрием горе – каза и посочи едно огромно дърво, което от само себе си съставляваше гора. – Сред оня листак мъчно ще ни открият.

– Хитър си, приятелю – каза Кармо. – Моряци, по мачтите!

Каталонецът и флибустиерите, водени от Моко се втурнаха към този колос на тропическата флора, помагайки си един друг при катеренето.

Дървото беше *сумаейра* (*erioidendron summauma*), едно от най-големите, които растат в горите на Гвиана и Венецуела. Клоните са му безброй, дълги и възлести, покрити с белезникава кора и гъста листна маса. Както вече се каза, носещата основа на тези дървета се състои от голям брой естествени подпори, образувани от външните корени, по които флибустиерите можаха да стигнат до първите клони и по тях нагоре – да се изкачат на петдесет метра височина от земята.

Кармо се готвеше да се настани на един четалест клон, когато усети последния силно да се люлее, сякаш някой друг бе застанал на противоположния му край.

– Ти ли си, Ван Щилер? – попита. – Какво, искаш да ме събориш ли? Предупреждавам те, че от тази височина е най-лесно да си натрошим кокалите.

– Какво говориш? – попита го Корсарът, който бе над него. – Ван Щилер е отпреде ми.

– Тогава кой ме люлее? Да не би някой от индианците да се е скрил тук горе.

Огледа се на десет крачки разстояние и сред листата видя да святкат две жълто-зеленикави точки.

– По дяволите! – възкликна Кармо. – Какво животно ни прави компания? Хей, каталонецо, я погледни да ми кажеш кому принадлежат ония страшни очи, които така втренчено ме гледат?

– И аз виждам чифт очи, но не бих могъл да кажа, дали са на ягуар, или когуар.

– Ягуар ли? Само това ми липсваше – каза Кармо и потръпна.

– Тихо – рече Корсарът – араваките идат.

– А аз какво да правя с този звяр до мене? – попита Кармо, който почваше да става неспокоен.

– Може би няма да те нападне. Не мърдай, за да не ни издадеш.

– Тихо, ето ги – рече каталонецът.

Индианците приближаваха и крещяха като луди. Бяха около осемдесет, а може би и повече, всички въоръжени с боздугани, лъкове и копия. Врълетяха на полянката, дето димеше още огънят, но когато вместо двамата бели, които се надяваха да намерят опечени, видяха трупове на своите другари, по лицата им се изписа гняв и уплаха. Крещяха като обсебени от дявола, удряха с боздуганите си по дърветата от яд, че са излъгани и ровеха трескаво из храстите, за да открият някакъв враг.

Щом първият им пристъп на ярост премина, започнаха да се разпръскват и да търсят наоколо убийците на своите другари.

Скрити сред гъсталака от листа, флибустиерите не дишаха и чакаха да премине бурята под тях. Повече се тревожеха от присъствието на звяра, и най-вече Кармо, който му беше съсед. До този момент животното се спотайваше, но всеки миг можеше да скочи върху нещастния флибустиер и да привлече по този начин вниманието на индианците.

– Проклето животно! – измърмори Кармо. – Не ме изпуска от поглед за секунда! Хей, каталонецо, я ми кажи в чий стомах ще завърша земните си дни, ако звярът скочи отгоре ми?

– Мълчете, индианците ще ни чуят! – рече му оня, който беше под него.

Някакво пръщение от другия край на клона привлече вниманието на всички. Кармо погледна с уплашени очи звяра, който се бе размърдал, сякаш му бе омръзнало да стои все в едно положение.

– Капитане – каза Кармо, – струва ми се, че се готви да ме изяде.

– Не мърдай, сабята е в ръката ми – отвърна му Корсарът.

– Сигурен съм, че ще го пронижете, но...

– Тихо, двама индианци се въртят под нас.

– Ех, с какво удоволствие бих хвърлил звяра върху главите им.

Погледна надолу и видя две неясни очертания, които се въртяха около дървото и оглеждаха корените му.

– Зле ще свърши тази работа – продължи да мърмори Кармо.

Индианците се повъртяха известно време около исполинското дърво, после побързаха да догонят другите араваки, чиито викове вече заглъхваха в далечината.

Корсарът изчака няколко минути и като се убеди, че араваките окончателно са си отишли, рече на Кармо:

– Опитай се да разтърсиш клона.

– Какви са ви намеренията, коменданте?

– Да те отърва от опасната компания. А ти, Ван Щилер, бъди готов със сабята си.

– И аз съм тук, господарю – рече Моко, който бе се изправил на своя клон и стискаше тежката си пушка за цевта.

Виждайки около себе си толкова много защитници, Кармо се успокои и почна буйно да скача и да разтърсва клона. Като разбра, че го гонят, звярът издаде глухо ръмжение и взе да фучи като ядосана котка.

– Давай, Кармо! – викна каталонецът. – Щом не мърда, значи го е страх повече от теб. Разтърси силно клона, да падне.

Флибустиерът се хвана за един по-горен клон и започна още по-силно да скача. Животното се бе отдръпнало в края на клона и се люлееше във всички посоки. Чуваха се ноктите му да дращят по клона, опитвайки се да се задържи, а очите му, разширени от страха, търсеха място, на което да стъпи. Изведнъж, като разбра безнадеждното си положение, звярът се реши на отчаяна постъпка. Сви се като топка, скочи на един по-долен клон, профуча над главата на каталонца, и от там се опита да се спусне по дънера на дървото. Но там го чакаше Моко, който стовари отгоре му тежкия приклад на аркебуза си, при което животното полетя надолу с пречупен гръбнак.

– Уби ли го? – попита Кармо.

– Не му остана време дори да изреве – отвърна усмихнат Моко.

– Ягуар ли беше? Стори ми се по-дребен от оня, който Корсарът уби – рече Кармо.

– Напразно бра страх. И с тояга можеше да го пропъдиш – отвърна му негърът. Животното се нарича оцелот и прилича много на ягуара, но всъщност е една голяма котка – поясни каталонецът. – Гони маймуни и птици, но с човека не се закача.

– Ах, вагабонтин! – възкликна Кармо. – Ако знаех, щях да го хвана

за опашката, но ще му върна за страха дето брах. Трябва да знаете, че добре опечени, котките никак не са лоши за ядене.

Каталонецът направи гримаса на отвращение.

– Ще ти дам да опиташ, ще видиш, че няма да се мръщиш.

– Може и така да е, още повече, че запасите ни от храна са на привършване, а гората, която ни предстои да прекосим, е бедна откъм дивеч.

– Защо? – попита Корсарът.

– Пълна е с тресавища, синьор; много е трудна за преминаване.

– Обширна ли е?

– Стига до Гибралтар.

– Много време ли ще ни трябва да я прекосим? Не бих желал да стигна в Гибралтар след Олонеца.

– Надявам се за четири-пет дни да я преминаем.

– Ще стигнем навреме – рече Корсарът, като говореше на себе си. – Но по-добре ще бъде да тръгваме веднага...

– Индианците не са още толкова далеч, синьор. Съветвам ви да прекараме нощта на това дърво.

– Но междувременно Ван Гулд ще ни избяга.

– Ще го настигнем в блатистата джунгла, сигурен съм в това, синьор.

– Страхувам се да не стигне в Гибралтар преди мен и за втори път да ми избяга.

– В Гибралтар ще бъде и аз, синьор, и няма да го изпусна от очи.

– Ти, в Гибралтар? Какво искаш да кажеш?

– Че ще влезна там преди вас.

– Как така, преди нас?

– Синьор, аз съм испанец – рече каталонецът със сдържан тон. – Надявам се да ми позволите да загина редом с моите другари, без да ме принуждавате да се сражавам във вашите редици против испанското знаме.

– Значи бързаш да напуснеш този свят? Всички испанци в Гибралтар ще загинат.

– Дори и така да е, ще умрат с оръжие в ръка около славното знаме на далечното отечество – рече с развълнуван глас каталонецът.

– Истина е, ти си храбрец – отвърна Корсарът с въздишка. – Ван Гулд е фламандец, но Гибралтар е испански град.

XXVIII ВАМПИРИТЕ

Нощта беше спокойна и флибустиерите можаха сладко да поспят няколко часа, изпънати на удобните чаталести клони на гигантската *сумамейра*. Щом слънцето се показа, Корсарът, след като дълго се заслушва и успокоен от дълбокото мълчание, което цареше в гората, даде знак да слязат и продължат пътя си.

Първата мисъл на Кармо щом стъпи на земята, бе да потърси оцелота, който откри почти веднага с пукнат череп от приклада на Моко.

Козината на животното бе подобна на тази на ягуара, но бе с по-малка глава и с по-къса опашка, а тялото му достигаше едва осемдесет сантиметра.

– Каналия! – изруга и като го сграбчи за опашката, метна го на гърба си.

– Да побързаме – каза Корсарът. – Много време загубихме с индианците.

Каталонецът погледна компаса, който Ван Щилер му подаде и тръгна, отваряйки си път сред лианите, корените и храстите. Гората беше все още гъста, съставена предимно от миритови палми с огромни бодливи стволоче, които деряха дрехите на флибустиерите.

Птици срещнаха малко, а маймуни – никак. Тук-таме се появяваше някоя двойка пъстроцветни папагали или самотен кълвач с жълточервен клюн.

След три часа усилен ход, без да се натъкнат на човешка следа, флибустиерите забелязаха, че джунглата започва да се променя. Палмите редеха и на тяхно място започнаха да се появяват тумбестите ариартреи, растения, които обичат водата, туфи от дървета бомбакс, или както ги наричат сирни дървета, защото дървесината им е порьозна, мека и бяла като сирене, манглиеви дървета, с вкусни плодове, миришещи на терпентин и цели пространства с орхидеи, епифитна папрат и анрондеи, чиито въздушни корени висяха отвесно. Не липсваха и горички от прекрасни бромелии с клони, отрупани в яркочервени цветове.

Сухият дотогава терен бързо се просмукваше от вода, а въздухът ставаше все по-влажнен. Флибустиерите бяха навлезли във влажния пояс на тропическия лес, който крие много опасности, най-вече под корените на растенията, където се спотайва маларичната болест, често фатална и

за привикналите индианци.

Под тази растителност цареше дълбока тишина, сякаш това изобилие от влага бе прогонило птици и животни. Не се чуваше ни вик на маймуна, ни песен на птички. Тази тишина подтискаше, будеше тъга и тегнеше в душите на смелите флибустиери от Тортуга.

– По дяволите! – обади се Кармо. – Струва ми се, че прекосяваме огромно гробище.

– И наводнено при това – добави Ван Щилер. – Чувствувам, че влагата прониква в костите ми.

– Да не те е пипнала блатната треска?

– Само това ни липсваше – рече каталонецът. – Заболелият от треска не може да излезе жив от този лес.

– Ако става дума за треска, знайте, че кожата ми е дебела – отвърна хамбургчанинът. – Блатата на Юкатан бяха за мене изпитание, защото гъмжат от жълта треска. Не ме е страх от треските, а от липсата на дивеч.

– Какво, забравихте ли моята котка? Можете да я видите на гърба ми – обади се Кармо.

– Много няма да трае, кумец – намеси се негърът. Ако днес не я изядем, до утре горещата влага ще разложи трупа.

– Ех, ще намерим какво да сложим под зъбите си.

– Говориш така, защото не познаваш този лес. Ще срещнем само змии.

– Значи ще ядем змии, на скара, като змиорки.

– Ух! – рече отвратен Моко.

– Ще те видим като огладнееш – сопна му се Кармо.

Шегувайки се така, те продължаваха да вървят с бодра крачка през мочурищата, над които се носеше лека мъглица от опасни миазми. Дори и под дърветата горещата влага ги караше обилно да се потят. Обширни блата препречваха пътя им. Вонящата им повърхност бе изпълнена с водни растения, с причудливи форми и цветове; друг път трябваше да спират пред ония естествени канали, наречени *igarape* и да се лутат, докато намерят брод, защото не се доверяваха на предателските пясъци, които можеха да ги погълнат.

По тези брегове липсваха водни птици, но изобилстваха влечугите, които очакваха нощта, за да се хвърлят на лов за жаби. Човек можеше да ги види завити на кравай под храстите или изтегнати на припек върху листата: силно отровните *яракакас* малки сплеснати глави, както и коралови змии, чието ухапване води до мигновена смърт, дори при

впръскване на саипо diarolo, средство, което обикновено помага против отровата на другите змии.

Изпитващи силно отвращение към тези гадни влечуги, флибустиерите внимаваха да не ги подразнят и избираха всяко място, на което да стъпят.

По обяд, уморени от дългия поход, флибустиерите спряха, без да са открили следа от Ван Гулд и охраната му. Понеже разполагаха само с няколко фунта сухар, решиха да изпекат оцелота и макар месото му да бе твърдо и миризливо, успяха да го изгълтат. Само Кармо го обяви за превъзходно, и може би от инат, яде най-много от всички.

Към три часа, когато адската горещина и задух малко намалеха, те поеха отново през блатата, населени с облаци комари, които връхлитаха над флибустиерите от всички страни. Често спираха и се заслушаха, надявайки се да доловят някакъв шум, който да им подсказва близостта на Ван Гулд и хората му, но винаги безрезултатно. Навсякъде цареше гробовна тишина.

Привечер, обаче, направиха откритие, което колкото ги натъжи, толкова и обнадежди, защото беше доказателство, че все още са по следите на бегълците.

Почнаха да търсят удобно място за бивакуване, а през това време Моко се отдалечи с надежда да намери някое плодно растение. Изведнъж го видяха да се връща тичешком, с разширени от страх очи и бледо лице.

– Какво ти е, драги куме? – попита го Кармо и бързо зареди пушката си. – Ягуар ли те преследва?

– Не... там... един мъртвец... бял – успя да отговори Моко.

– Бял ли казваш? – сепна се Корсарът – Искаш да кажеш испанец?

– Да, господарю. Паднах отгоре му и усетих, че е студен като змия.

– Да не би да е онзи подлец Ван Гулд? – каза Кармо.

– Да идем да видим. Води ни, Моко – рече Корсарът.

Африканецът навлезе в някакви храсти от калупо, чийто плодове, нарязани на парчета, дават едно освежително питие, и след около тридесетина крачки спря в подножието на висока синаруба, която се извисяваше самотна, цялата отрупана в цвят.

Тук флибустиерите видяха човек проснат по гръб, с ръце прибрани на гърдите и бос. Ходилата и глезените му бяха огризани от змия или от мравките термити. Всички потръпнаха от ужас. Лицето на мъртвеца беше осъчножълто и опръскано с кръв, която се беше стичала от малка рана на сляпото око, имаше дълга и рошава брада, а свитите му устни

оголваха зъбите. Очите ги нямаше – на тяхно място зееха две кървави дупки.

Веднага разбраха, че е испански войник, защото гърдите му бяха стегнати в гьонена ризница от Кордова, панталони под колената на черни и жълти райета, а близо до него се виждаше стоманения шлем, обкичен с пера, и сабята му.

Каталонецът изглеждаше силно развълнуван докато се навеждаше над нещастника, после бързо се изправи и рече:

– Педро Ерера! Бедният!

– Някой от хората на Ван Гулд ли е? – попита Корсарът.

– Да, синьор; един храбър войник и добър другар.

– Убит от индианците, нали?

– Само ранен. Ето тук от дясно има малка дупчица, от която все още изтича по някоя капка кръв, но убиецът му е бил вампир.

– Какво ще рече това?

– Че този нещастен войник е бил обезкървен от ония хищни прилепи, наречени вампири. Нали виждате тази малка раничка до сляпото око, откъдето е изтекла толкова много кръв?

– Да, виждам я.

– Може би Ерера е бил изоставен от другарите си заради раната, която му е пречила да ги следва в главоломното им бягство, и някой вампир е използвал слабостта му или по-скоро припадъка и го е обезкървил.

– Тогава Ван Гулд е минал оттук...

– Да, вече имаме доказателство.

– От колко време смяташ, че войникът е мъртъв?

– Може би от тази сутрин. Ако беше умрял снощи, до този час термитите щяха да го отгризат напълно.

– Ах, проклетите! Навсякъде са наоколо ни – рече Корсарът с мрачен глас. – В полунощ ще продължим и утре ще можеш да върнеш на Ван Гулд твоите двадесет и пет тояги, а аз – да очистя земята от този предател и убиец на братята ми.

– Надявам се, синьор.

– Опитайте се да починете добре, защото след това няма да спираме докато не настигнем Ван Гулд.

– По дяволите! – измърмори Кармо. – Комендантът ще ни накара да препускаме като коне.

– Бърза да си отмъсти, приятелю – рече Ван Щилер.

– И да зърне отново своята „Мълния“

- Както и младата си херцогиня...
 - Възможно е, Ван Щилер.
 - Хайде да спим, Кармо.
 - Да спим! Не чу ли каталонецът какво говореше за ония прилепи?
- Само при мисълта, че посред нощ могат да ни налязат, не ме хваща сън.
- Може да се е пошегувал с нас.
 - Не, Ван Щилер, и аз съм чувал да говорят за вампири.
 - И какво представляват?
 - Някакви гадни птици, както изглежда. Хей, каталонецо, не виждаш ли нещо по небето?
 - Само звезди – отвърна испанецът.
 - Питам те дали виждаш вампири.
 - Рано е, те напускат скривалищата си едва когато хората и животните започнат звучно да хъркат.
 - Що за гадове са?
 - Едри прилепи с издадена муцуна, големи уши, мека кафяво-червеникава козина по гърба, която по коремчето им просветлява, и крила, достигащи до четиридесет сантиметра.
 - И казваш смучат кръв?
 - Да, и вършат това така нежно, че жертвата им нищо не усеща, понеже си служат с много тънко жило, което пробива кожата безболезнено.
 - Дали ги има много наоколо?
 - Вероятно.
 - И ако ни надушат?...
 - Ех, за краткото време, което ни остава за сън, не ще успеят да ми изпият всичката кръв, а едно малко кръвопускане дори ще е полезно за този климат. Лошото е само, че раните мъчно зарастват. А сега, лека нощ, кабалерос.
- Кармо се отпусна сред тревите, но преди да затвори очи дълго оглежда клоните на голямата синаруба.

XXIX БЯГСТВОТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

Луната едва що се бе показала над джунглата, но Корсарът вече беше на крак, готов да продължи преследването на Ван Гулд и хората му. Разбуди каталонца, негъра и двама флибустиери и пое без да каже дума, но с такава бърза крачка, че другарите му едва го следваха. Изглежда наистина бе решил да не спира, докато не достигне смъртния си враг, но скоро нови препятствия го принудиха да забави хода си, а малко след това и да спира от време на време.

Басейни, които събираха водата на безброй поточета, мочурливи терени и пущинаци с бодлива трева ги принуждаваха да търсят бродове и да описват дълги кръгове, или да секат растения, за да ги настилат за мостове. Хората му правеха неимоверни усилия да го следват, но почнаха да се чувствуват изтощени от дългия поход, който вече траеше десет дни, както от безсънните нощи и недояждането.

Призори вече бяха без сили и трябваше да помолят Корсара да им даде малко почивка. Сухар вече нямаха, затова веднага плъзнаха да търсят дивеч и плододайни дървета, но изглежда тази джунгла не можеше да им предложи нито едното, нито другото. Не се чуваше дори грачене на папагали, нито писък на маймуни. А и плодни дървета не видяха. Все пак, каталонецът, който заедно с Моко бе тръгнал към едно съседно блато, успя да хване с ръце една едра пирания – риба, която изобилствува в мъртвите води и чийто зъби са остри като трион. Не по-малко щастие има и Моко, който улови една *касудо* – друга риба, дълга един фут и с много твърди люспи.

Тази тънка закуска, напълно недостатъчна да засити всички, бе излапана набързо, след което – отчасти отпочинали – продължиха преследването през тъжния, безкраен лес.

Стараеха се да държат югоизточна посока, за да се доближат до края на Маракаибското езеро, където се намираше силната цитадела Гибралтар, но пътят им лъкатушеше поради постоянните блата и разкаляни терени.

Цялата сутрин вървяха без да открият следи от бегълците или да чуят вик, или изстрел. Към четири часа следобед откриха край брега на едно поточе остатъците от огън, чиято пепел беше още топла. От индиански ловец ли бе запален, или от бегълците? Невъзможно бе да се

узнае, тъй като не откриха никакви следи от стъпки, понеже земята бе покрита с листа, но все пак се почувствуваха обнадещени, защото следата бе човешка.

Нощта ги завари без да са открили нещо повече. Подсъзнателно обаче чувствуваха, че бегълците не са далеч. Легнаха си без да сложат нищо в устата си.

– Дявол го взел! – мърмореше Кармо, който се опитваше да излъже глада си, дъвчейки някакви листа със сладникав вкус. – Ако продължаваме така, ще пристигнем в Гибралтар в такова състояние, че веднага ще ни сложат в болница.

Нощта бе най-тежка от всички, прекарани сред горите на Маракаибското езеро. Към коликите от глад се прибавиха и мъките, причинени от рояците свирепи комари, които не позволяваха на тия нещастници да мигнат цялата нощ. Когато следния ден тръгнаха отново, бяха по-уморени от предишната вечер. Кармо заявяваше, че няма да издържи повече от два часа, ако не намери друга дива котка или поне половин дузина жаби. Вай Щилер казваше, че предпочита папагал на шиш или в краен случай парче майmunско месо, но в тази проклета гора не се мяркаше живо същество.

Вече вървяха четири часа, или по-скоро се влачеха, следвайки Корсара, който не забавяше темпото, сякаш силите му бяха неизчерпаеми, когато съвсем наблизо се чу изстрел.

Корсарът спря веднага и викна:

– Най-последно! – и извади сабята си от ножницата.

– Гръм и мълния! – възкликна Ван Щилер. – Този път изглежда няма да ни избягат.

– Да се надяваме – каза Кармо. – Ще ги вържем като добичета, за да не тичаме подире им още една седмица.

– Смятам, че са стреляли на половин миля оттук – каза каталонецът.

– Да – каза Корсарът, – надявам се до половин час убиецът на моите братя да бъде в ръцете ми.

– Приемате ли съвет, синьор? – попита каталонецът. – Да се опитаме да им направим засада.

– Тоест?

– Да ги чакаме в някой гъсталак, за да ги принудим да се предадат, без да проливаме кръв. Предполагам, че са седем-осем души, а ние сме само петима и изтощени до смърт.

– Не вярвам да ги бива повече от нас, но приемам съвета ти. Ще ги

нападнем ненадейно, за да не им оставим време за защита. Пригответе оръжието си и ме следвайте безшумно.

Заредиха пушките и пистолетите си и почнаха тихо да се промъкват между храстите, корените и лианите, стараяйки се да не чупят клони и не шумолят докато стъпват по сухите листа. Изглежда, че блалистата джунгла бе останала зад тях. Започваха вековните дървета, появиха се папагали, а се дочуваха и крясъци на цели стада от маймуни, които изкарваха Кармо от кожата му, че не може да задоволи глада си с един изстрел.

– Ще се оправя по-късно – мърмореше той, и ще изтребя толкова дивеч, че да ми стигне за дванадесет часа напред.

Погълнат изцяло от мисълта за отмъщението си, Корсарът изглежда не бе забелязал разликата в природната картина. Пълзеше като змия или прескачаше препятствията като тигър, с очи вперени напред. Не се обръщаше дори да види дали другарите му го следват, решен да води бой с предателя и хората му дори и сам.

Неочаквано го видяха да спира, с пистолет в лявата ръка и вдигната сабя нагоре – в дясната.

От джунглата долетяха гласовете на двама души.

– Диего – говореше един слаб, изнемощял глас, – още една глътка вода, само още една... преди да склопя очи.

– Не мога, не мога, Педро – отговаряше друг, хъркащ глас.

– Те вече са далеч... – подхващаше първият глас.

– С нас е свършено, Педро... Тези индианци ме раниха смъртно.

– А мен ще ме убие треската?

– Като се върнат вече няма да ни намерят.

– Чакай, тук има някой...

Черният Корсар бе изскочил отпреде им със сабя, готова да поразява.

Двама бледи войници, покрити с дрипи, лежаха под едно голямо дърво. Като видяха появата на този въоръжен човек, с върховни усилия те се повдигнаха на колене и се опитаха да вземат пушките си, които бяха на няколко крачки от тях, но веднага след това се строполиха, защото не им бяха достигнали сили.

– Който шавне, ще бъде убит! – викна им Корсарът заплашително.

Единият от войниците намери сили да се усмихне и отговори:

– Какво, кабалеро, да не би да искате да убивате умирающи?

В този момент каталонецът дотича, следван от Моко и двамата флибустиери.

- Педро!... Диего!... Бедни мои приятели! – провиква се той.
- Каталонецът! – пошепнаха изумени двамата войници.
- Аз съм, приятели...
- Тишина! – прекъсна го Корсарът. – Кажете ми, къде е Ван Гулд?
- Губернаторът ли? – попита оня, който назоваха Педро. – Замина преди три часа.
- Сам ли?
- С един водач индианец и двама офицери.
- Далеч ли е? Говорете, ако искате да живеете.
- Не са се отдалечили много.
- Чакат ли го на брега на езерото?
- Не, но индианецът каза, че знае къде да намери лодка.
- Приятели, трябва да тръгваме веднага, ако не искаме Ван Гулд да ни избяга – каза Корсарът.
- Синьор, не мога да изоставя моите бойни другари – каза каталонецът. – Езерото е близо, така че моята мисия е приключена, а за да помогна на тия нещастници, се отказвам от отмъщението си.
- Разбирам те – отвърна Корсарът. – Свободен си да правиш онова, което искаш, но мисля, че помощта ти ще бъде напразна.
- Може би ще успее да ги спася, синьор.
- Оставям ти Моко. Аз и флибустиерите сме достатъчни, за да продължим преследването на Ван Гулд.
- Ще се видим отново в Гибралтар, синьор, обещавам ви.
- Имат ли храна твоите другари?
- Няколко сухари – отвърнаха двамата войници.
- Стигат – каза Корсарът.
- И мляко – добави каталонецът, който хвърли бърз поглед към дървото, в чието подножие лежеха двамата войници.
- За момента повече не бих желал – намеси се Кармо.
- Каталонецът направи дълбок разрез на ствола с *навахата* си. Дървото бе от рода на млекодайнните растения, които тук наричаха *масарандуба* и изпуска гъста, бяла и хранителна мъзга с вкус на мляко. Напълни манерките на флибустиерите, даде им няколко сухара и рече:
- Тръгвайте, кабалерос, или Ван Гулд отново ще ви избяга.
- Сбогом – отвърна му Корсарът. – Ще те чакам в Гибралтар.
- Корсарът пое с бърза крачка, за да навакса предимството на бегълците и да стигне бреговете на езерото преди да падне нощта. Часът беше пет следобед и много време не оставаше.
- За щастие, гората почваше да се разрежда. Дърветата вече не бяха

вплетени едно в друго, нито свързани помежду си с лиани, а пръснати на малки горички. Сега движението на флибустиерите беше леко и спорно.

Близостта на езерото вече се усещаше – въздухът бе станал по-свеж и наситен със солни изпарения, тук-там се появиха двойки морски птици, населяващи бреговете на Маракаибския залив.

Корсарът усилваше все повече крачката си – страхуваше се да не изпусне бегълците. Вече почти тичаше, поставяйки на изпитание силите на Кармо и Ван Щилер.

В седем часа, когато слънцето вече се готвеше да залезе, виждайки другарите му да изостават, Корсарът разреши петнадесет минути одих, през което време те изпразниха манерките си и хапнаха по няколко сухара.

– Хайде, да тръгваме, приятели – каза нетърпеливо Корсарът. – Още малко усилие и Ван Гулд ще бъде в наши ръце. Утре ще можете да почивате колкото искате.

Вървяха вече двадесет минути, задъхани от умора, когато до тях достигна глухият рев на вълни и почти в същия миг между дърветата проблесна светлина.

– Езерото! – възкликна Кармо.

– А онзи огън сочи бивака на бегълците – викна Корсарът. – Хванете оръжието, морски вълци!... И помнете, убиецът на братята ми ще бъде мой!

Затичаха се към огъня, който пламтеше в края на гората. С няколко скока Корсарът преодоля разстоянието и се озова сред осветеното пространство, със страшната си сабя – в ръка.

Около огъня нямаше никой. Явно наоколо му бяха седяли хора, защото личаха остатъците от изядена маймуна, парчета от сухар и захвърлени манерки.

– Проклятие! Пак закъсняхме! – ревно Корсарът с ужасен глас.

– Не, синьор!... – викна Кармо, който пристигна след него. – Може би нашите куршуми все още могат да ги достигнат? Ето там! На брега!

Корсарът обърна поглед натам. Двеста метра по-нататък гората свършваше и се простираше нисък бряг, по който се разливаха вълните на езерото. На сетните зари на залеза Кармо бе забелязал една индианска лодка бързо да навлиза в морето и да се насочва на юг, тоест – към Гибралтар.

Тримата флибустиери бързо се втурнаха към брега и заредиха пушките си.

– Ван Гулд! – викна той силно. – Спри, ако не си подлец!

Един от четиримата души, които бяха в лодката, се изправи и пред него блесна огнен кръг. Корсарът чу покрай него да профучава куршум.

– Ах, предателю! – ревна Корсарът в прилив на гняв. – Огън по негодниците!

Ван Щилер и Кармо коленичиха на пясъка и миг след това два гърмежа изтрещяха.

В морето отекна вик и видяха един човек да пада, но вместо да спре, лодката взе да се отдалечава по-бързо на юг, сливайки се с мрачната, която в тропиците настъпваше необикновено бързо.

Полудял от ярост, Корсарът се затича с извадена сабя по брега, но Кармо го спря и му каза:

– Вижте, капитане!

– Какво има? – попита Корсарът.

– Там има една лодка, заседнала на пясъка.

– Ахаа! Сега Ван Гулд е мой!...

На двадесет крачки от тях, в една малка падинка, незасегната от отлива, те видяха една от ония индиански лодки, издълбани от кедров ствол и наглед тежки, но които, ако човек знае да управлява, не отстъпват и на най-добрите лодки.

С един-единствен напън те тласнаха лодката във водата.

– Напред, морски тигри! Ван Гулд няма да ни избяга вече!

– Давай, Ван Щилер – викна Кармо. – Няма по-добри гребци от флибустиерите.

– Ох ох ох о... Едно-две! Едно-две! – отвърна хамбургчанинът, наведен над веслата.

Лодката литна по водите на залива с бързината на стрела.

XXX

ИСПАНСКАТА КАРАВЕЛА

Лодката на Ван Гулд се бе отдалечила поне на хиляда крачки, но корсарите не бяха хора, които падат духом, особено като знаеха, че само един гребец може да се съревновава с тях в тази трудна надпревара – индианецът. Двамата офицери и губернаторът, навикнали да боравят само с оръжие, в случая не допринасяха нищо.

Макар да бяха изморени от дългия поход и глада, Ван Щилер и Кармо пуснаха веднага в действие мощната си мускулатура и лодката се понесе стремително напред. Седнал на носа с аркебуз в ръцете, Корсарът ги приканваше, безспирно:

– Напред, мои юнаци! Ван Гулд няма да ни избяга! Спомнете си за Червения и Зеления корсар!

Лодката цепеше водите все по-бързо, Кармо и Ван Щилер напрягаха всичките си сили, уверени, че ще настигнат неприятеля. Гребяха вече от пет минути, когато носът на лодката се удари в нещо.

– По дяволите! Заседнахме ли? – ревна Кармо.

Корсарът се наведе и бързо различи някакъв тъмен, плаващ предмет; протегна ръка и го задържа на повърхността, преди да изчезне под лодката.

– Труп! – възкликна.

Направи усилие и повдигна тялото: то беше на испанския офицер, убит от куршумите на флибустиерите.

– Един от хората на Ван Гулд – рече Корсарът и пусна тялото във водата.

– Хвърлили са го, за да стане лодката по-лека – добави Кармо без да изпуска веслото. – Давай, Ван Щилер! Негодяите не са далеч...

– Ето ги – викна в същия миг Корсарът.

На около шестстотин метра пред тях той бе забелязал едва светла дияра, която на моменти проблясваше. Това беше диярата оставена от лодката, прекосяваща водно пространство, наситено с яйца на риби или светещи морски животинки.

– Виждат ли се, капитане? – попитаха Кармо и Ван Щилер в един глас.

– Да, виждам лодката в края на фосфоресциращата дияра – отвърна Корсарът.

– Настигаме ли ги?

– И още как!

– По-живо, Ван Щилер!

– Давай, Кармо!

– Тихо! – каза Корсарът. – Не хабете дъха си, бързо напред! Вече виждам моя враг.

Беше се изправил с аркебуз в ръце и се мъчеше да различи омразния херцог сред трите сенки в лодката. Изведнъж залегна на носа, за да има опора, прицели се внимателно и стреля. Гърмежът отекна надалеч, но никакъв вик от другата страна не подсказа за сполучливо попадение.

– Не улучихте, капитане – каза Кармо.

– И аз така мисля – отвърна Корсарът през зъби.

Кармо и Ван Щилер пухтеха като тюлени, но не отслабваха темпото. Лодката на Ван Гулд изоставаше, въпреки страшните усилия на индианеца. Ако за другар би имал гребец от своята раса, може би щеше да успее да поддържа разстоянието между двете лодки чак до сутринта, но не и при помощта на испанския офицер и губернатора. Сега вече можеха добре да различат лодката; индианецът беше на кърмата и гребеше с две весла, а губернаторът и другарят му помагаша колкото можеха, единият на левия, а другият на десния борд.

Като доближиха на около четиристотин крачки, Корсарът се изправи отново и с аркебуз в ръце викна със страшен глас:

– Предайте се или ще стрелям!

Никой не отговори; вместо това лодката взе обратен курс, насочвайки се към блатистия бряг, може би за да намери убежище в устието на Рио Кататумбо, която река изглеждаше да е наблизо.

– Предай се, убице на братята ми! – ревна отново Корсарът.

И този път отговор не дойде.

– Умри тогава, куче! – извика Корсарът.

Насочи аркебуза си и се прицели във Ван Гулд, който се намираще само на триста и петдесет крачки, но люлеенето се бе засилило поради мощните тласъци на веслата и това му пречеше добре да се прицели. Три пъти вдигна оръжието и три пъти го свали, а на четвъртия стреля.

Изстрелът бе последван от вик и един човек падна във водата.

– Ударихте ли? – провикнаха се Кармо и Ван Щилер.

Вместо отговор, Корсарът наруга. Човекът, който бе паднал във водата, не беше губернаторът, а индианецът.

– Пъкълът закрила този човек! – рече Корсарът извън себе си от гняв. – Гребете, момчета, ще го заловим жив.

Беше въпрос на няколко минути за Кармо и Ван Щилер да доближат лодката на предателя, която с мъка напредваше. Като видяха, че не могат да се борят с флибустиерите, губернаторът и офицерът му се насочиха към едно островче, което отстоеше на около шестстотин метра.

– Кармо, свиват към острова – рече Корсарът.

– Искат да стъпят на сушата, но там няма да ни избягат, дявол ги взел!

– Проклятие! – викна Ван Щилер.

В този момент силен глас заглуши всички останали:

– Кои сте вие?

– Испанци! – викнаха в един глас губернаторът и другарят му.

Корсарът се бе обърнал. Иззад един вдаден нос на островчето се показва неочаквано една огромна маса и се насочи към езерото. Беше голям кораб, който с опънати платна идеше към двете лодки.

– Проклятие – викна Корсарът.

– Да не е някой от нашите кораби? – попита Кармо.

Корсарът не отговори. Приведен на носа на лодката, стиснал гневно аркебуза си, с очи, които искряха като на тигър, не сваляше поглед от кораба, приближаващ лодката на губернатора.

– Испанска каравела! – процеди през зъби. – Проклето да е това куче, което още един път ми убягва.

– И което ще избеси всички ни – добави Кармо.

– Все още не – отвърна Корсарът. – Бързо, момчета, свийте към острова преди да ни обсипят с артилерийски картеч от кораба.

Лодката се обърна на място и се насочи към острова, който отстоеше на триста-четиристотин крачки. Кармо и другарят му маневрираха ловко, прикривайки се зад скалистите рифове.

Междувременно губернаторът и испанският офицер се бяха изкачили на борда на каравелата и сигурно веднага бяха осведомили коменданта за случилото им се, защото миг след това моряците почнаха да спускат платната.

– Бързо, момчета! – викна Корсарът, от чийто поглед не бе убегнало нищо. – Испанците се готвят да ни преследват.

– На сто крачки сме от брега – отвърна Кармо.

В този миг на борда на кораба лумна светкавица и край ушите на флибустиерите профучаха десетки шрапнели, които подрониха върха на съседната скала.

– Бързо, бързо! – викна Корсарът.

Каравелата вече бе задминала островния нос и се готвеше да се

обърне на борд, а моряците пускаха във водата три-четири лодки, които да догонят бегълците.

Все под прикритието на крайбрежните скали, Кармо и Ван Щилер удвоиха усилията си и няколко минути по-късно лодката им заседна на три-четири крачки от брега. Корсарът бързо скочи във водата, като взе със себе си и аркебузите, и миг след това се скри зад стволите на дърветата. Кармо и Ван Щилер бяха видели да светка фитил на носа на каравелата и едва успяха да се метнат зад лодката; тази маневра ги спаси от урагания картеч, който се изсипа върху намиращите се наблизо храсти и палмови дървета, вдигайки вихрушка от клони и листа.

– Бързо, използвайте затишието! – викна им Корсарът.

Двамата флибустиери изтичаха с прибежки пред плажа и се скриха в гъсталака, последвани от половин дузина изстрели на аркебуз.

– Ранени ли сте, момчета? – викна им Корсарът.

– Ония там не са флибустиери, та да улучат от първия път – рече Кармо.

– Да не губим време, следвайте ме!

Без повече да ги е грижа за изстрелите, които идваха от лодките, бързо навлязоха в гъстата гора.

Малкият остров, който изглежда се намираше пред устието на Рио Кататумбо – малка рекичка, която прекосява блатисти местности и се влива в езерото под Суана, имаше окръжност не повече от километър. Издигаше се във форма на конус, висок триста-четиристотин метра и покрит с гъста растителност, в по-голямата си част от прекрасни кедри, памукови дървета, бодливи еуфорбии и различни видове палми.

Щом стигнаха до подножието на върха, без да срещнат никакво живо същество, тримата корсари спряха да си поемат дъх, после навлязоха в обраслата с гъсти храсти и палмови дървета стръмнина на склоновете, за да стигнат върха, откъдето можеха да следят движението и намеренията на врага.

Мъката им трая повече от два часа, понеже трябваше да си отварят път сред гъсталака със саби, но накрая стигнаха върха, който се издигаше гол и скалист над морето. Луната вече бе изгряла и те можаха веднага да зърнат испанския кораб. Той бе хвърлил котва на триста метра от брега, а трите лодки бяха изтеглени на сушата. Моряците се въртяха по пясъка, но не смееха да влязат в гората, за да не попаднат на засада. Сега бяха запалили огън, може би за да се запазят отчасти от свирепите комари, които връхлитаха на облаци покрай брега.

– Ще чакат утрито, за да се впуснат по дирите ни – рече Кармо.

– Да – отвърна Корсарът с мрачен глас.

– Дявол го взел този губернатор! Вече втори път ни бяга, явно щастieto го закриля.

– Или сатаната...

– Така или иначе, сега сме в негови ръце – намеси се хамбургчанинът.

– А, това не се знае – обади се Кармо. – Все още сме на свобода и имаме оръжие.

– А къде ще се денеш, ако целият екипаж на каравелата тръгне към този връх? – попита Ван Щилер.

– И в Маракайбо испанците обградиха къщата на оня нотариус, но ние успяхме да се измъкнем необезпокоявани.

– Да – рече Корсарът, – само че тук не е къщата на нотариуса и няма друг граф Лерма, за да ни помогне.

– Дали не ни е писано да завършим земните си дни на бесилото? Ех, ако Олонеца ни се притечеше на помощ!

– Смятам, че сега не трябва да мислим за него, защото сигурно е още в Маракайбо – отвърна Корсарът.

– И на какво се надявате докато стоим тук?

– Не знам и аз, Кармо.

– Кажете, коменданте, мислите ли, че Олонеца още дълго ще се задържи в Маракайбо?

– Би трябвало да е вече тук, но ти знаеш, че той ще преследва испанците докрай, дори в джунглата.

– Но вие му дадохте среща.

– Да, на устието на Суана или на Кататумбо – отвърна Корсарът.

– Тогава има надежда, че все някой ден ще дойде.

– Важно е кога.

– По дяволите! Да не би да стои месеци в Маракайбо!... Той има всичкия интерес да побърза, за да изненада гарнизона в Гибралтар.

– Знам.

– Значи ще дойде и то скоро.

– Дали ще бъдем дотогава живи и свободни? Смяташ ли, че Ван Гулд ще ни остави спокойни на този връх? Не, драги мой; ще ни притисне от всички страни и ще направи всичко да ни хване преди пристигането на флибустиерите. Премного ме мрази, за да ме остави спокоен и може би в този час окачва примката на някоя мачта, за да ме обеси утре.

– Не му ли стигна смъртта на Червения и Зеления корсар? Що за чудовище е този човек?

– Не, не му стигна. Той е бясно куче, което желае пълното унищожение на моето семейство, но още не съм в ръцете му и не съм се отчаял, че един ден ще мога да отмъстя за братята си. Да, може би Олонеца не е далеч и ако бихме издържали няколко дни, кой знае! Може би Ван Гулд ще плати предателството и престъпленията си.

– Какво да правим, капитане? – попитаха двамата флибустиери.

– Да издържим колкото се може повече.

– Това значи, че трябва да се окопаем.

– Кой ни пречи? Имаме четири часа до изгрева.

– Ван Щилер, приятелю! Нямаме време за губене.

– Готов съм – отговори хамбургчанинът.

Върхът на хълма бе покрит с едри камъни, откъснати по всяка вероятност от една скала, която се издигаше като наблюдателница от самия връх. Двамата флибустиери започнаха да търкалят камънаците, образувайки нещо като кръгла траншея, достатъчна да ги запази при стрелба от колене или лежешком. Този уморителен труд трая два часа, ала резултатите бяха превъзходни. Но Кармо и Ван Щилер не бяха съвсем доволни. Ако тази преграда бе достатъчна да ги прикрива, тя не бе в състояние да предвари едно неочаквано нападение. Затова те слязоха в гората и домъкнаха оттам купища бодливи клони и построиха с тях плет, който щеше да възпре на първо време испанците.

– Ето една малка крепост, която ще отвори работа на Ван Гулд, ако ни открие – каза Кармо и потри весело ръце.

– Липсва обаче едно нещо, от което се нуждае един гарнизон, колкото и да е малоброен – забеляза Ван Щилер.

– А именно?

– Шкафа с бекона и сиренето на нотариуса от Маракаибо, приятелю Кармо.

– Божове! Бях забравил, че не притежаваме дори един сухар, който да гризем подред.

– Но както знаеш не съм Христос, за да превърна тези камъни в хляб.

– Ще обиколим гората, драги Ван Щилер. Ако испанците ни оставят на мира, ще потърсим храна.

Дигна глава към скалата, където Черният Корсар наблюдаваше движението на испанците и го попита:

– Мърдат ли, капитане?

– Още не.

– Тогава да използваме да идем на лов.

– Отивайте, аз ще бдя.

– В случай на опасност предупредете ни с един изстрел.

– Добре, разбрахме се.

Двамата флибустиери бързо се спуснаха надолу и изчезнаха в леса.

Отсъствието им продължи до зазоряване, но когато се завърнаха, бяха се натоварили като магарета. Носеха кокосови орехи, портокали, две палмови зелки, които можеха да заменят хляба, и една голяма блатна костенурка. Ако се хранеха пестеливо, можеха да издържат четири дни.

– Ха-ха-ха! – смееше се неудържимо Кармо. – Ще видиш, драги Ван Щилер, какви мутри ще направят губернаторът и моряците му, ако им дойде на ум да ни обсадят за по-дълго. При този климат жаждата идва бързо и явно няма да се върнат за вода на каравелата, нито ще мъкнат след себе си бъчви. Ха-ха-ха! Хитри са индианците! *Нику* ще направи чудеса!

– Сигурен ли си в това, което казваш? – попита го Ван Щилер.

– По дяволите! Аз сам го опитах и по чудо не пукнах от болки.

– Но дали испанците ще пият точно от това място?

– Видя ли други езерца в околността?

– Не, Кармо.

– Тогава ще бъдат принудени да утолят жаждата си в онова, което открихме ние.

– Любопитен ще съм да видя въздействието на твоето *нику*.

– Като му дойде време, ще ти предложи зрелището на една банда от нехранимайковци, които се гърчат от жестоки болки в стомаха.

– А кога ще пуснем отровата във водата?

– Щом бъдем сигурни, че неприятелите ни настъпват. В този момент Корсарът, който дотогава наблюдаваше от високата, скала, слезе в малкия лагер, заобиколен от траншеите.

– Лодките обкръжиха острова – рече той.

– Готвят се да ни притиснат, така ли? – попита Кармо.

– Здравата.

– Ние обаче сме готови да издържим обсадата, капитане. Зад тези скали и онези бодили бихме могли да изтраем дълго, може би до пристигането на Олонеца.

– Да, ако испанците ни оставят време. Видях от лодките да слизат повече от четиридесет души.

– Ех, много са, но аз разчитам на моето *нику* – каза Кармо.

– Какво е това *нику*? – попита Корсарът.

– Искате ли да ме последвате, капитане? Преди испанците да стигнат до нас, ще им трябват поне три-четири часа, а нас ни стига един.

Оставиха Ван Щилер на пост и въоръжени с два аркебуза, се впуснаха по склона. Скоро стигнаха до един малък водоем, който Кармо тържествено бе нарекъл езеро, а всъщност беше обикновено блато с окръжност от около триста стъпки. По повърхността на този природен водоем плуваха безброй водни растения, които на места образуваха малки горички.

Край брега на блатото Кармо посочи на Корсара оплетените стебла на някакви кафеникави растения, които приличаха на лиани. Приличаха на снопове оплетени змии или на Пиперови клони, увиснали във въздуха.

– Ето растенията, които ще причинят ужасни стомашни болки на испанците – рече флибустиерът.

– А по кой начин? – попита с любопитство Корсарът.

– Ще видите, капитане.

След тези думи извади широката си абордажна сабя и започна да сече стеблата на въпросните растения, които индианците от Венецуела и Гвиана наричат *нику*, а естествениците – *робинши*. Като събра няколко големи снопи, Кармо ги постави върху една скала, която косо се спускаше в блатото. След това отиде да отсече два кола, подаде единия на Корсара и каза:

– Сега удряйте по тези пръчки, капитане.

– Какво, впрочем, искаш да постигнеш?

– Да отрова водите на това блато, капитане.

– Ти си луд, Кармо.

– Нищо подобно, капитане. *Ниму* опива рибите, а погълнат от хората, предизвиква ужасни стомашни колики.

– Опива рибите ли? Хайде де! Какви ми ги разправяш, Кармо!

– Тогава не знаете как карибите ловят риба.

– Служат си с мрежи, предполагам.

– Не, капитане. Пускат във водата от сока на тези растения и малко след това водните обитатели изплуват на повърхността и се оставят да бъдат хванати с ръка.

– А казваш, че у хората предизвиква стомашни болки...

– Да, капитане; и тъй като на този хълм няма други езера или извори, испанците ще бъдат принудени да утолят жаждата си единствено тук.

– Хитър си, Кармо. Хайде тогава да подсладим това блато.

Хванаха тоягите и почнаха да удрят с всичка сила по стеблата, от които почна да се стича обилно сок към блатото.

Скоро водите се оцветиха в бяло, после избледняха и преминаха в седеф, докато накрая възвърнаха бистрия си вид и никой не би могъл да предположи, че тук се крие такава опасност.

След като изхвърлиха в блатото остатъците от счуканите стебла, двамата флибустиери се канеха да се отдалечат, когато видяха множество риби да се мятат на водната повърхност.

Кармо, който държеше да увеличи хранителните запаси на групата, се хвърли на брега и с няколко замаха сграбчи две едри риби.

– Ето какво ни трябваше! – извика, догонвайки Корсара.

– Това също! – викна нечий глас и миг по-късно отекна гърмеж.

Кармо нито извика, нито простена – падна сред един гъсталак и се престори, че куршумът го е ударил.

XXXI

ЩУРМЪТ НА ВЪРХА

Като чу гърмежа, Корсарът веднага се върна назад, смятайки, че Кармо е стрелял срещу някое животно. Не можеше изобщо да си представи, че испанците от каравелата са стигнали до подножието на върха. Но като не го видя, започна да вика:

– Кармо! Кармо, къде си?

Единственият отговор, който достигна до него, бе едно леко съскане, подобно на змия. Той веднага застана зад един дебел дънер и внимателно се вгледа пред себе си. Едва тогава забеляза, че в края на няколко палмови дървета все още плуваше облаче синкав дим.

„Стреляли са от онази страна“ – помисли си. „Но къде ли се е скрил Кармо? Щом ми даде знак за присъствието си, значи не е много далеч. Дано се е изплъзнал от засадата. Възможно ли е испанците да са наблизил?“

Без да напуска прикритието си зад дънера, клекна и се загледа през тревите, които тук бяха много високи. Откъм гората, там откъдето бяха стреляли, не видя нищо, но на петнадесет крачки от своето прикритие видя храстите да се поклащат леко. Някой пълзеше към него. Остана неподвижен няколко минути, с ухо долепено до земята. Надигна се леко и хвърли поглед към тревите.

– Ох! – каза облекчено.

Кармо се приближаваше съвсем предпазливо и безшумно като змия, която дебне жертвата си. Хитреецът не само че стискаше здраво аркебуза си, но не изпускаше и двете риби, на които безспорно много разчиташе. Щом зърна Корсара, остави всякаква предпазливост, изправи се и с два скока се намери зад дънера, до него.

– Ранен ли си? – попита го Корсарът.

– Колкото и вие – отвърна оня, засмян.

– Значи не те улучиха...

– Искало им се е, но аз се строполих на земята, сякаш са ми пръснали черепа, ала както виждате по съм жив от преди. Ех, Кармо не е толкова глупав!

– А къде отиде човекът, който стреля отгоре ти?

– Избягал е, щом е чул вашия глас; гледах внимателно в гората, но нищо не открих.

– Сам ли беше?

– Сам.

– Испанец, нали?

– Да, моряк.

– Може би ни дебне...

– Възможно е, но няма да дръзне да се появи, защото сега сме двама.

– Да се върнем на върха, Кармо,спокоен съм за Ван Щилер.

Напуснаха прикритието си зад дънера, отстъпвайки бързо с пушки в ръце и скоро потънаха сред високите храсти.

Двадесет минути им бяха достатъчни да прекосят разстоянието, което ги отделяше от укрепения лагер на върха. Ван Щилер ги пресрещна и задъхан попита:

– Чух гърмеж от пушка; вие ли стреляхте, капитане?

– Не – отвърна Корсарът. – Не видя ли някой?

– Дори и мушица, синьор, но забелязах група моряци да напускат брега и да изчезват зад дърветата.

– Каравелата стои ли още там, закотвена?

– Все си е на мястото.

– А лодките?

– Обградиха са острова.

– Видя ли дали Ван Гулд е сред групата моряци?

– Мернах един старец с дълга бяла брада.

– Той е! – възкликна Корсарът през зъби. – Нека този нещастник само да се покаже; ще видим дали съдбата ще го пощади от куршума на моя аркебуз.

– Капитане, смятате ли, че скоро ще се появят? – попита Кармо, който се бе заел да събира сухи съчки.

– Може би не ще посмеят да ни нападнат през деня, а ще изчакат нощта.

– Тогава може да приготвим обета и възстановим силите си. Признавам ви, че вече не си усещам стомаха – тъй отвикнах да ям. Ван Щилер, опитай се да приготвиш тези две прекрасни риби, че от сега ми текат лигите.

– А ако испанците дойдат? – попита хамбургчанинът, който явно не беше спокоен.

– Нека дойдат; с едната ръка ще ядем, с другата ще се бием; за нас рибата, а за тях оловото. После ще видим на кого храносмилането ще е по-добро.

Корсарът застана да наблюдава от високата скала, а двамата флибустиери запалиха огън и почнаха да пекат рибите. Четвърт час по-късно Кармо обяви тържествено, че обяда е готов. Тримата седнаха да се хранят, но не бяха турили още първия зальък, когато откъм морето прокътят топовен гръм.

– Оръдие! – възкликна Кармо и преди още да си затвори устата, върхът на скалата, който до този момент им бе служел за наблюдателница, се претърколи с трясък, подкосен от едрокалибрено гюлле.

– Гръм и мълния! – провикна се Ван Щилер.

Корсарът вече се бе хвърлил към височината, за да види откъде бе даден изстрелът.

– Безобразие! – викна Кармо. – Възможно ли е човек един път да не може спокойно да се нахрани? Ето, такъв великолепен обяд ще иде по дяволите?

– По-късно ще си хапнеш от костенурката – подразни го Ван Щилер.

– Да, ако испанците ни дадат време – обади се Корсарът. – Сега те се катерят към нас, а каравелата се готви да ни бомбардира.

– Виждате ли испанците, капитане?

– На около шестстотин метра са от нас.

– Капитане, дойде ми една идея.

– Докладвай бързо.

– След като каравелата се готви да ни бомбардира, нека и ние да бомбардираме испанците.

– Да не би да си намерил някой топ, Кармо! Или си получил слънчев удар?

– Нито едното, нито другото, капитане. Просто ще търкулнем тия големи камъни надолу. Склонът е стръмен и те безспорно няма да спрат по средата на пътя си.

– Идеята е добра и в подходящия момент ще я поставим в изпълнение. А сега стойте настрана от скалата, за да не ви удари парче желязо по главите. Да се разделим в три посоки и всеки да вземе мястото си.

– Вече доста от това желязо се е изсипало по гърбината ми – рече Кармо и натика няколко мангови плодове в джобовете си.

Разделиха се и всеки от тях застана зад някой от оскъдните храсти, които заобикаляха върха на хълма, в очакване на врага.

Поощрени вероятно от надеждата за някоя голяма награда, обещана им от губернатора, моряците се изкачваха въодушевено по стръмнината и си проправяха път между храстите. Флибустиерите още не можеха да

ги видят, но чуваха глъчката и сеченето на лианите. Изглежда се изкачваха само от две страни, за да не разпръскват силите си. Един от отрядите като че ли бе заобиколил езерцето, другият вероятно се изкачваше по един каньон, за да остане скрит до последния момент. Като се увери в посоката на движението им, Черният Корсар реши да се възползува от проекта на Кармо, за да отблъсне ония, които се катереха по тесния каньон.

– Елате момчета, да се занимаем с този отряд, който ни заплашва откъм гърба; после ще мислим за другите, дето са минали покрай езерцето – рече Корсарът на другарите си.

– Що се отнася до ония, надявам се, че моето *нику* ще ги постави извън бойните редици – рече Кармо.

– Да започнем ли бомбардировката? – попита хамбургчанинът, като тикаше едно парче канара от половин квинтал.

– Хвърляйте – отвърна Корсарът.

Двамата флибустиери не чакаха да им повторят заповедта и почнаха да търкалят камъните по наклона, като се стараеха да го насочат към тесния каньон.

Страшната лавина премина през гората с ураганен трясък, като помиташе по пътя си дръвчета и храсти. Не изминаха и пет минути, когато от дъното на каньона отекнаха викове на ужас и тук-там някой изстрел.

– Много добре! – възкликна Кармо тържествуващ. – Изглежда долу някой е бил одраскан.

– Виждам много да бягат стремглаво надолу – рече Ван Щилер, който наблюдаваше отвисоко.

– Още един залп, приятелю.

– Готов съм, Кармо.

Още десетина огромни камъни бяха отпратени надолу. Тази втора лавина повлече със себе си по-малки камъни, изкоренени храсти и кло-ни, вдигайки пушилка по пътя си. Флибустиерите видяха моряците да се катерят по издатините на каньона, за да избегнат каменния порой и след това бързо да изчезват в гората.

– За сега тия няма да ни създават неприятности – рече Кармо и потри весело ръце. – Получиха си своето.

– Сега да се занимаем с другите – каза Корсарът. – Не ги виждам да се катерят, а не чувам и никакъв шум.

– Дали са опитали от моето *нику*? – обади се Кармо.

– Или пълзят нагоре като змии – каза Вай Щилер. – Внимавайте да не изскочат изведнъж отпреде ни.

– Я опитай да стреляш в ония дървета отсреща – нареди Корсарът на Ван Щилер. – Ако отговорят, ще знаем как да постъпим.

Ван Щилер се насочи към края на височината, сви се зад един храст и стреля. Гърмежът, подет от ехото, отекна многократно зад дърветата. Флибустиерите почাকাха няколко минути, после пак стреляха в различни посоки, но никой не им отговори.

– Тази тишина не ми харесва и ме кара да се съмнявам в някоя лоша изненада. Какво да правим, капитане? – попита Кармо.

– Да слизаме – отвърна Корсарът, който също бе започнал да става неспокоен.

– А ако испанците са се затаили някъде и използват отсъствието ни, за да нападнат лагера?

– Ще оставим Ван Щилер. Искам да разбера какво прави неприятелят.

– Искате да разберете ли? – каза хамбургчининът, който се бе издал напред.

– Виждаш ли ги?

– Виждам седем-осем от тях да се тръшкат по земята като луди.

– Къде?

– Долу, близо до езерцето.

– Аха! – възкликна Кармо, смеейки се. – Вкусили са от *нику*... Трябва да им изпратим някакво успокоително.

– Под формата на куршуми, нали? – попита Ван Щилер.

– Не, оставете ги на мира – каза Корсарът. – Да пазим боеприпасите си за решителния момент, пък и не трябва да убиваме беззащитни хора. Тъй като първата им атака мина безуспешно, да използваме примирие-то, за да укрепим лагера си. Спасението ни е в нашата издръжливост.

– Тогава веднага да започнем прекъснатия обяд – рече Кармо. – Имаме месо от костенурка и печена риба.

– Да пестим припасите си, Кармо. Обсадата може да продължи с дни и повече. Олонеца може да остане дълго в Маракайбо, а ние можем да разчитаме само на него в положението, в което се намираме.

– Ще се задоволим само с рибата, синьор.

Докато Кармо раздухваше огъня с помощта на Ван Щилер, Корсарът се покатери на скалата, за да види какво става на брега.

Каравелата не беше напуснала мястото си, но на палубата и се забелязваше необичайно раздвижване. Неколцина моряци се суетяха около едно оръдие на кърмата и насочваха цевта му нависоко, сякаш се готвеха отново да открият огън по върха на хълма.

Четири лодки бавно обхождаха брега на острова, за да осуетят всякакъв опит на обсадените за бягство – напълно неоснователен страх, поради това, че флибустиерите не разполагаха с лодка, нито можеха да преплуват голямото разстояние, което отделяше острова от устието на Кататумбо.

От двата отряда, които бяха опитали да се изкачат по хълма, изглежда ни един не бе се завърнал още на брега, защото никаква група от хора не се забелязваше по брега.

Корсарът слезе бавно от наблюдателницата си и сподели с другарите си опасенията, че ако Олонеца не дойде до няколко дни, могат лесно да попаднат в ръцете на омразния губернатор.

– Работата почва да става сериозна – каза Кармо. – Дали тази вечер няма да опитат нова, обща атака, капитане?

– Страхувам се, че да.

– Как ще удържим на такъв многоброен враг?

– Не знам, Кармо.

– Ако опитаме да разкъсаме обръча на обсадата?

– И после?

– Да завладеем една от техните лодки.

– Може би идеята ти е добра, Кармо – отвърна Корсарът след миг на размишление. – Но планът няма да е лесен за изпълнение, макар и да е възможен.

– Кога да нанесем удара?

– Тази вечер преди изгрева на луната.

– Колко смятате, че е разстоянието между този остров и устието на Кататумбо?

– Не повече от шест мили.

– Значи около час усилено гребане.

– А ако каравелата ни подгони? – попита Ван Щилер.

– Това е сигурно, но доколкото помня, край Кататумбо има множество плитчини и ще рискува да заседне.

– Тогава се разбираме за тази вечер – рече Кармо.

– Ако дотогава не ни хванат и избият.

– Капитане, рибата е изпечена. Да сервирам ли?

XXXII

В РЪЦЕТЕ НА ВАН ГУЛД

През този дълъг ден нито Ван Гулд, нито моряците от каравелата дадоха признак на живот. Изглеждаха толкова уверени, че рано или късно ще заловят тримата флибустиери, укрепил се на върха на хълма, че не бързаха с никаква нова атака. Безспорно, искаха да ги принудят да се предадат от глад или от жажда, понеже голямото желание на губернатора беше да хване жив страшния корсар, когото после да обеси на площада в Маракайбо, както бе постъпил с двамата му нещастни братя.

Кармо и Ван Щилер бяха успели да зърнат множество моряци, които бивакуваха в подножието на хълма, но край езерцето не видяха ни един, което говореше, че нападателите вече бяха опитали сладостта на тия води, наситени с *нику*.

Щом настъпи нощта, тримата флибустиери се подготвиха за тръгване, решени да форсират неприятелската обсада, вместо да чакат в малкото укрепление своята бавна смърт поради липса на вода и храна.

След като огледаха началната зона на гората и се увериха, че няма неприятелски патрули, наравиха малкото провизии от храна и боеприпаси, които им оставаха, и тихо напуснаха малкото оградено пространство. Преди това установиха точно разположението на испанските отряди, за да не се натъкнат ненадейно на някой от тях. Разбира се, можеше и да срещнат отделни вражески патрули, които с един само изстрел да дадат тревога в лагера и тогава целият им план щеше да пропадне.

Промъкваша се бавно, някъде и пълзешком, като змии, за да не отронят дори камък, който да полети по нанадолнището. След десетина минути стигнаха под големите дървета, където тъмнината беше непрогледна. Останаха заслушани няколко минути, после бавно поеха надолу, по посока на огньовете на брега, където се бяха разположили испанците. На места опипваха земята с ръце, да не би да стъпят върху сух клон или листа, които с шумоленето да ги издадат, а най-вече да не паднат в неподозиран трап или ров. Изминаха така още триста метра, когато Кармо, който, беше начело, спря и даде знак да се прикрият зад дърветата.

- Какво има? – попита го шепнешком Корсарът.
- Чух да пукат клони – отговори по същия начин Кармо.
- Край нас ли?
- Да, наблизо.

– Дали не е някакво животно?

– Не знам, но по-добре да изчакаме няколко минути.

Тримата залегнаха сред високите треви и затаиха дъх. Скоро до тях достигна шепотът на двама души, които разговаряха наблизко.

– Часът приближава – каза единият глас.

– Готови ли са всички? – попита другият.

– Може би са напуснали лагера си, Диего.

– Огънят им още гори.

– Нашите не трябва да гасят огньовете, за да заблудят флибустиерите, че нямаме намерение да ги нападнем.

– Хитрец е губернаторът!

– Той е истински военен, Диего.

– Мислиш ли, че ще успеем да ги заловим?

– Сигурно, ако ги изненадаме.

– Но ще се съпротивляват докрай. Черният Корсар струва колкото сто от нашите, Себастиано.

– Но ние сме шестдесет души, а с нас е и графът, чиято сабя е непобедима.

– Това не е достатъчно за този дяволски корсар. Страхувам се, че много от нас ще заминат за онзи свят.

– Но тия, които ще оцелеят, здравата ще се повеселят. Десет хиляди пиастри, драги мой!

– Вярно, една добра сума, Себастиано. Карамба! Губернаторът желае на всяка цена смъртта му.

– Не, Диего, иска го жив.

– За да го обеси след това.

– В това не се съмнявай. Я почакай... чу ли нещо, Диего?

– Да, нашите хора тръгват.

– Хайде и ние; десетте хиляди пиастри ни чакат горе!

Черният Корсар и двамата му другари слушаха със затаен дъх. Дватамата испанци бавно тръгнаха към тях, проправяйки си път сред гъстата растителност. Бяха ги отминали няколко крачки, когато единият от тях спря и каза:

– Хей, Диего, не чу ли нещо?

– Не, приятелю!

– Мен ми се стори, че дочух някаква въздишка.

– Сигурно е било някое насекомо.

– Или някоя змия.

След тази кратка размяна на приказки, двамата моряци продължиха

пътя си и изчезнаха в тъмнината.

Тримата флибустиери изчакаха още някоя минута, страхувайки се да не би испанците да се върнат, после Корсарът се изправи на колене и се огледа.

– По дяволите! – промълви Кармо и въздъхна облекчено.

– Започвам да вярвам, че щастието ни закриля.

– Аз не бих дал и пиастра за нашата кожа – каза Ван Щилер. – Един от тия мина тъй близо до мен, че за малко не ме настъпи.

– Добре направихме, че напуснахме нашия лагер. Шестдесет души... Кой може да издържи на такова нападение?

– Ще бъдат лошо изненадани, когато горе открият само камъни и бодили.

– Нека ги занесат на губернатора.

– Тръгваме – намеси се Корсарът. – Трябва да стигнем на брега преди испанците да открият отсъствието ни и да дадат тревога, няма да можем да се домогнем до никоя лодка.

Уверени, че няма да срещнат други пречки по пътя си, тримата флибустиери се насочиха към езерцето, откъдето хванаха противоположния скат, навлизайки в каньона – арена на вражеското поражение и се насочиха към южния бряг на островчето, за да бъдат по-далеч от каравелата.

Пристигнаха към полунощ Пред тях, наполовина във водата, зърнаха една от четирите лодки. Екипажът ѝ, състоящ се от двама души, бе на сушата и спеше край полузагасналия огън. Явно, те си почиваха спокойно, защото знаеха, че другарите им са отишли да заловят опасните флибустиери и в момента не ги грози опасност.

– Лесно ще се справим – промълви Корсарът. – Ако тия двамата не се събудят, ще се измъкнем в морето без да ни усетят.

– Да не ги ли убием? – попита Кармо.

– Излишно е – отвърна Корсарът. – За сега поне не ни пречат.

– А лодките къде са? – попита Ван Щилер.

– Една от тях е изтеглена на пясъка до скалата, на петстотин крачки от нас – отвърна Кармо.

– Бързо да се натоварим – заповяда Корсарът. – След няколко минути испанците ще открият бягството ни.

Забързаха и като стъпваха внимателно на пръсти, минаха покрай двамата моряци, които сладко хъркаха. С лек тласък бутнаха лодката във водата, скочиха в нея и грабнаха веслата.

Бяха се отдалечили на петдесет или шестдесет метра и вече се

надяваха да навлязат в морето необезпокоявани, когато откъм върха изтрещяха няколко залпа, последвани от остри викове. Стигнаха до билото, те сигурно се бяха хвърлили в атака, за да заловят тримата флибустиери в малкия им лагер.

Гърмежите стреснаха заспалите моряци и те тревожно отвориха очи. Първото нещо, което видяха, беше отдалечаващата се лодка с хората в нея и те бързо се затичаха към брега с пушки в ръце.

– Спрете! Кои сте вие? – развикаха се.

Вместо да отговорят, Кармо и Ван Щилер се наведоха още повече над веслата и загребаха отчаяно.

– Тревога! – викнаха двамата моряци, разбрали, макар и късно, за случилото се.

Откъм брега отекнаха два изстрела.

– Дявол ги взел! – викна Кармо, когато един куршум отчупи весло то му, на три пръста само от борда на лодката.

– Вземи друго весло, Кармо – каза Корсарът.

– Гръм и мълния! – обади се Ван Щилер.

– Какво има?

– Другата лодка ни преследва, капитане.

– Вие дръжте здраво веслата и оставете на мен да я държа на разстояние с аркебуза си.

Междувременно на върха на хълма продължаваха да стрелят. Вероятно като се бяха натъкнали на траншеите от камъни и бодили, испанците бяха спрели, страхувайки се от засада.

Под невероятните напъни на двамата флибустиери, които требеха с всички сили, лодката бързо се отдалечаваше от острова и се насочваше към устието на Кататумбо, което отстоеше само пет-шест мили. Разстоянието не беше малко, но ако хората от каравелата не ги забележеха, имаше възможност да убягнат от преследването.

Лодката на испанците спря край издадения нос, за да качи двамата моряци, които крещяха като луди и това забавяне позволи на флибустиерите да спечелят други стотина метра. Но за жалост тревогата бе чута и на северната страна на острова. Гърмежите на двамата моряци, независимо от ония на върха, бяха привлекли вниманието на бреговата охрана. Нашите хора не бяха изминали и хиляда метра, когато забелязаха към тях да се насочват другите две лодки, едната от които бе доста голяма и въоръжена с малка, преносима мортира.

– Загубени сме! – възкликна спонтанно Корсарът. – Приятели, да бъдем готови да продадем скъпо живота си.

– Гръм и мълния! – ревна Кармо. – Тъй бързо ли ни забрави щастие-то? Така да бъде!... Но преди да умрем, ще пратим мнозина на онзи свят.

Бе оставил веслото и грабнал аркебуза. Лодките, водени от най-голямата, на която гребеха дванадесет души, вече се намираха на триста крачки от тях и бързо ги настигаха.

– Предайте се или ще ви пратим на дъното! – викна нечий глас.

– Не – отвърна гневно Корсарът. – Истинските моряци умират, не се предават.

– Губернаторът ви обещава живота.

– Ето моя отговор!

Корсарът стреля и повали единия от гребците. Мортиратата изтрещя, миг по-късно лодката на бегълците се наклони и загребя вода.

– Скачайте във водата! – викна Корсарът и захвърли аркебуза.

Двамата флибустиери изпразниха пушките си срещу голямата лодка и се хвърлиха в морето, а през това време пробитата лодка се преобърна.

– Сабите в устата и готови за абордаж! – викна Корсарът яростно. – Ще умрем на борда на лодката.

Задържайки се с мъка на повърхността, поради тежестта на водата, навлязла във високите им ботуши, тримата флибустиери започнаха отчаяно да плуват срещу лодката, решени да окажат последна ожесточена съпротива преди да умрат.

Испанците, които на всяка цена искаха да ги заловят живи, с няколко удара на веслата се намериха сред тях. Веднага десет чифта ръце се вкопчиха в тримата флибустиери и ги измъкнаха на борда, като ги обезоръжиха и вързаха здраво, преди да се опомнят от удара, който лодката им бе нанесла с носа си.

Когато Корсарът можа да си даде сметка за случилото се, вече бе захвърлен на кърмата със здраво вързани ръце зад гърба, а другарите му – поставени под седалките на носа.

Някакъв мъж, облечен в елегантен костюм на кастилски благородник, бе застанал до него и държеше в ръка кормилния лост.

Щом го видя, Корсарът учудено възкликна.

– Вие?... Графе!

– Аз, кавалере – отвърна кастилецът усмихнат.

– Никога не бих повярвал, че граф Лерма тъй бързо е забравил кому дължи живота си, макар да бих могъл да го убия в къщата на Нотариуса на Маракайбо – каза Корсарът с горчивина.

– А какво ви кара да вярвате, синьор дьо Вентимилия, че съм забравил деня, в който имах щастието да се запозная с вас? – попита графът шепнешком.

– Струва ми се, че съм ваш пленник, ако не се лъжа.

– И какво от това?

– Просто знам, че ще ме предадете на фламандския херцог.

– Продължавайте.

– Може би сте забравили, че Ван Гулд обеси двамата ми братя.

– Не, кавалере.

– Тогава знаете за ужасната омраза, която съществува между мен и херцога.

– Да, знам.

– А това, че ще ме обеси, знаете ли?

– Ех, това никой не знае.

– Че херцогът изпитва голямо желание да ви окачи на въжето, да, това вярвам. Но ще добавя, за ваше сведение, че каравелата е моя и моряците се подчиняват само на мен.

– Ван Гулд е губернатор на Маракайбо и всички испанци следва да му се подчиняват.

– Наистина, залавяйки ви, изпълнявам желанията му, но оттам натък?... – рече графът тихо и с тайнствена усмивка. – Гибралтар и Маракайбо са далеч, кавалере; скоро ще ви покажа как граф Лерма ще изиграе фламандеца. За сега мълчание.

В този момент лодката, съпроводжана от по-малките два съда, стигна до каравелата.

При един знак на графа моряците му сграбчиха тримата флибустиери и ги пренесоха на борда на кораба, а през това време прогърмя нечий глас:

– Най-после и последният е в мои ръце!

XXXIII

ОБЕЩАНИЕТО НА КАСТИЛСКИЯ БЛАГОРОДНИК

Един мъж слезе от мостика и спря пред Черния корсар, когото вече бяха развързали.

Беше старец с внушителен вид, с дълга бяла брада и широки плещи и гърди, надарен с яко телосложение, въпреки неговите петдесет и пет или шестдесет години. Приличаше на някой от старите венециански дожове, които са водили в победен бой венецианските галери срещу отоманските корсари. Подобно на ония горди предводители носеше великолепна гравирана ризница, а на бедрото – дълга сабя, която още можеше умело да върти. В пояса му бе затъкната кама със златна дръжка. Останалата част от облеклото му беше испанско, с широки ръкави на буфани от черна коприна, черна риза и дълги ботуши над колената от същия цвят, със сребърни шпори.

– Добре виждате, кавалере, – че щастието е на моя страна. Бях обещал да обеса всички ви и ще удържа на думата си.

При тези думи Корсарът вдигна поривисто глава и му хвърли поглед, изпълнен с презрение.

– Предателите имат късмет, но не за дълго. Убиецо на моите братя, извърши пъкленото си дело! Синьорите на Вентимилня не се страхуват от смъртта.

– Вие поискахте да се мерите с мен – отвърна старецът студено. – Загубихте играта и ще платите.

– Е, добре, обесете ме, предателю!

– Не тъй скоро.

– Какво чакате?

– Не е дошло време. Бих предпочел да ви обеса в Маракайбо, но тъй като вашите са в града, ще дам зрелището на ония в Гибралтар.

– Нещастнико! Не ти ли стигна смъртта на братята ми?

През очите на стария херцог премина жесток блясък.

– Не – каза той тихо. – Вие сте един опасен свидетел на онова, което се случи във Фландрия, за да ви оставя жив. Ако днес не ви убия, утре вие ще ме затриете. Може би не ви мразя толкова, колкото предполагате – браня се, това е всичко, или по-точно отърсвам се от враг, който няма да ме остави на спокойствие, докато съм жив.

– Тогава убийте ме, защото ако се изплъзна от ръцете ви, още утре

ще подновя борбата срещу вас.

– Знам – рече старецът след кратко размишление. – И все пак, ако поискате бихте могли да избегнете позорната смърт, която ви очаква като флибустиер.

– Казах ви, че не се страхувам от смъртта – рече гордо Корсарът.

– Познавам храбростта на синьорите от Вентимилия – отвърна херцогът мрачно. – Били са се редом с мен, за да мога да оценя безкрайната смелост и презрението им към смъртта.

Направи няколко крачки по мостика на каравелата с наведена глава и мрачен поглед, после изведнъж се насочи към Корсара и подхвана:

– Вие няма да повярвате, кавалере, но вече съм уморен от жестока борба, която водите срещу мен и бих бил щастлив, ако най-последно тя престане.

– Да – каза Корсарът иронично. – И като заключение ще ме обесите.

– Ако ви върна свободата, как бихте постъпили след това?

– Бих подхванал борбата с още по-голямо ожесточение, за да отмъстя за братята си – отвърна кавалерът от Вентимилия.

– Тогава ме принуждавате да ви убия. Бих ви подарил живота, за да сподавя угризенията, които понякога обземат сърцето ми, ако бихте се съгласили да се откажете завинаги от отмъщението си и се завърнете в Европа. Но ако не приемете тези мои условия, ще ви обеса, както постъпих с Червения и Зеления корсар.

– Както убихте най-малкия ми брат във Фландрия...

– Млъкнете – викна херцогът със задавен глас. – Защо ми припомняте миналото? Нека го забравим.

– Изпълнете мрачното си дело на предател и убиец – продължи Корсарът. – Убийте и последния синьор на Вентимилия, но ви предупреждавам, че борбата няма да престане, защото друг корсар, смел и страшен, ще изпълни клетвата ми. Той няма да ви даде ден покой и ще ви гони, докато не паднете в ръцете му.

– И кой ще бъде той?

– Олонеца.

– Добре, ще обесим и него.

– Или той вас. Пиетро настъпва към Гибралтар и след няколко дни ще бъдете в ръцете му.

– Вярвате ли? – попита херцогът иронично. – Гибралтар не е Маракайбо и мощта на флибустиерите ще се прекърши под стените на испанската крепост. Нека Олонеца дойде да си получи заслуженото.

После се обърна към моряците и каза:

– Откарайте пленниците в трюма и бдете непрестанно над тях. Спе-челихте наградата, която ви обещах, и ще я имате в Гибралтар.

След тези думи обърна гръб на Корсара и се отправи към кърмата, за да слезе в каютата си. Вече бе стигнал до стълбите, когато граф ди Лерма го спря.

– Господин херцог, решен ли сте да обесите Корсара?

– Да – отвърна старецът с решителен тон. – Той е корсар, враг на Испания и заедно с Олонеца е предвождал нападението над Маракайбо. За това ще умре.

– Той е благороден и храбър мъж, господин херцог.

– Какво значение има?...

– Жалко е да се погубват такива хора.

– Той е враг, господин графе.

– Но аз не бих го убил.

– Защо?

– Сигурно знаете, господин херцог, че се носи слух за залавянето на вашата дъщеря от флибустиерите на Тортуга.

– Наистина – въздъхна старецът. – Но още нямаме потвърждение, че корабът, на който се намираше, е заловен.

– А ако слухът се окаже верен?

Ван Гулд погледна графа с разтревожени очи.

– Да не би да сте научили нещо? – попита с нескрит страх.

– Не, господин херцог, но мисля, че ако дъщеря ви наистина е в ръцете на флибустиерите, бихте могли да я размените срещу Черния Корсар.

– Не, графе – отвърна старият губернатор с решителен тон. – С една голяма сума пари бих могъл да откупя дъщеря си, ако е била разкрита – нещо, в което се съмнявам, защото взех всички мерки да пътува инкогнито, докато освобождавайки Корсара, никога не бих бил сигурен за живота си. Дългата борба, която трябваше да вода срещу него и братята му, ме изтощи и е време тя да престане. Господин графе, съберете хората си и вдигнете платна към Гибралтар.

Граф Лерма се поклони без да отговори и се отправи към горната палуба, мърморейки под носа си:

– Благородникът трябва да удържи на думата си.

Междувременно лодките бяха започнали да прекарват хората, които бяха взели участие в безплодната атака на върха. Щом и последният моряк се качи, графът нареди да развият платната, но преди да вдигне

котва минаха няколко часа, и на херцога, който бе започнал да нервничи, бе обяснил, че каравелата била заседнала на пясъчна плитчина, така че трябвало да чакат прилива, за да започнат маневрите.

Едва късно следобед платноходът дигна котва и потегли.

След като мина покрай брега на островчето, насочи се към устието на Кататумбо и тук остана да дрейфува, на почти три мили от брега.

В тази част на обширното езеро цареше пълно спокойствие, поради широката извивка на бреговата ивица. Херцогът няколко пъти се бе качил на палубата и нетърпелив да стигне в Гибралтар час по скоро, бе наредил на графа моряците да теглят каравелата на буксир с лодките. Последният обаче му отговори, че хората му са много уморени и че плитчините не позволяват да маневрира свободно.

Към седем вечерта бризът започна да духа и платноходът можа отново да потегли, но без много да се отдалечава от брега.

Граф Лерма, след като вечеря в компанията на херцога, застана зад кормилния лост, край пилота, разговаряйки тихо с него. Изглежда му даваше дълги напътствия за нощното плаване, за да не се натъкне на многобройните плитчини, които от устието на Кататумбо се простират чак до Санта Роса – малко селище на няколко часа от Гибралтар. Този тайнствен разговор продължи до десет вечерта, когато херцогът се прибра в каютата си да почива, после графът остави кормилото и като се възползува от тъмнината, слезе незабелязан от екипажа в трюма.

– Да става каквото ще – рече си той полугласно. – Граф Лерма ще си плати дълга.

Запали един фенер и освети няколко души, които дремеха на пода.

– Кавалере – рече той тихо.

Единият от хората се надигна до кръста, макар ръцете му да бяха яко вързани отзад.

– А, вие ли сте графе – каза Корсарът. – Може би идете да ми правите компания?

– Не, ида за друго, по-добро – отвърна кастилецът. – Време е да си платя дълга.

– Не ви разбирам.

– Как, забравихте ли веселата случка в къщата на нотариуса?

– Не, графе.

– Тогава си спомняте, че през оня ден вие ми пощадихте живота.

– Вярно е.

– Сега ида да изпълня обещанието си. Днес вие сте в опасност, така че на мен се следва да ви направя услуга, която безспорно ще оцените.

– Обяснете се по-ясно, графе.
– Ида да ви спася, синьор.
– Да ме спасите! – възкликна изненадан Корсарът. – А не помислихте ли за херцога?
– Сега той спи, кавалере.
– Но утре ще е буден.
– Е, и какво от това?
– Просто ще обеси вас, вместо мен. Помислихте ли за това, графе? Вие знаете, че Ван Гулд не се шегува.

– Мислите ли, кавалере, че той би се усъмнил в мен? Вярно, фламандецът е хитър, но не вярвам да дръзне да ме обвини. Още повече кавалелата е моя, екипажът ми е верен и ако опита да посегне на мен, ще разбере, че е сбъркал. Повярвайте ми, херцогът тук не е обичан заради високомерието и жестокостта си. Може би няма да постъпя добре като ви освобождавам в момент, в който Олонеца е надвиснал над Гибралтар, но преди всичко съм джентълмен и трябва да спазвам обещанията си. Вие спасихте живота ми, сега аз, ще спася вашия и ще бъдем квит. Ако по-късно съдбата ни срещне в Гибралтар, вие ще изпълнявате вашия корсарски дълг, аз моя на испанец и ще се бием като двама заклетни врагове.

– Не като заклетни врагове, графе.
– Тогава ще се бием като двама джентълмени, които служат под различни знамена – рече кастилецът с достойнство.
– Така да бъде, графе.
– Тръгвайте, кавалере. Ето, оставям ви една секира, която ще ви послужи да отворите капака на люка, и няколко ками, за да се браните от зверовете, когато стъпите на сушата. Сега внимавайте: една от лодките е вързана за кораба отзад; доплувайте до нея, срежете въжето и гребете към брега. Нито аз, нито пилотът ще видим нещо. Сбогом, кавалере. Надявам се да ви видя под стените на Гибралтар и още един път да кръстосаме саби с вас.

След тези думи графът разряза въжето, което стягаше ръцете на Корсара, даде му оръжието и се отдалечи с бързи крачки, изчезвайки по стълбата нагоре.

Корсарът остана няколко мига неподвижен, все още изненадан от великодушната постъпка на кастилеца, после, като се убеди, че наоколо му всичко е тихо и спокойно, разбуди Ван Щилер и Кармо.

– Тръгваме, приятели.
– Тръгваме? – учуди се Кармо и разтвори широко очи. – За къде,

капитане? Вързани сме като чували с картофи, а вие искате да тръгваме.

Корсарът взе една от камите и с няколко замаха разряза въжетата, които държеха в плен двамата му другари.

– Гръм! – възкликна Кармо.

– И мълния! – добави хамбургчанинът.

– Свободни ли сме? Какво се случи, синьор? Да не би онзи моше-ник губернаторът да иска изведнъж да се покаже толкова великодушен към нас?

– Не говорете и ме следвайте!

Корсарът стискаше в ръка брадвата и се насочи към една от бойниците на бакборда, запречена от две големи дъски. Използвайки момента, в който моряците на пост вдигнаха някаква врява, понеже обръщаха кораба на борд, издъни с четири силни удара двете дъски, при което се откри достатъчно място, за да се провери един човек.

– Внимавайте да не ви изненадат – каза на флибустиерите. – Ако държите на живота си, бъдете крайно предпазливи.

Мина пръв през отвора и увисна навън, като се държеше с ръка за една от дъските. Бордът се оказа толкова нисък, че се озова до кръста във водата. Изчака една вълна да се разбие в борда, после се отпусна и заплува все покрай борда, за да не го забележат моряците отгоре. Миг по-късно Кармо и хамбургчанинът го настигнаха, стискайки между зъбите си камите на кастилеца.

Оставиха каравелата да ги отmine, после зърнаха лодката, вързана с дълго въженце за кърмата, с четири замаха стигнаха до нея и като си помагаша един друг, за да поддържат равновесие, се метнаха вътре.

Корсарът вдигна очи към кърмата на платнохода и на мостика му разграничи една човешка фигура, която му махаше с ръка за сбогом.

– Ето едно благородно сърце – промълви, разпознавайки кастилеца. – Бог да го пази от гнева на Ван Гулд!

Разпънала всичките си платна, каравелата бързаше към Гибралтар, без някой от борда ѝ да подозира за бягството на опасните пленници. Гледаха я още няколко минути как цепи вълните пред себе си, после изчезна зад няколко малки, гористи островчета.

– Богове! – възкликна Кармо, нарушавайки тишината, която цареше в лодката. – Още не знам дали съм буден, или сънувам. Като си помисля, че допреди малко бяхме вързани като добичета в мазето на каравелата, а сега дишаме свободни морски вятър, просто не ми се вярва. Какво впрочем се случи, капитане? Кой ни помогна да се изкубнем от лапите на стария човекоядец?

– Граф ди Лерма.

– Аха, това се казва джентълмен! Ако го срещнем в Гибралтар ще го пощадим, нали Ван Щилер?

– Ще се отнасяме с него като брат от брега – отвърна хамбургчанинът. – Да потегляме ли, капитане?

Корсарът не отговори. Внезапно беше се надигнал и гледаше внимателно на север линията на хоризонта.

– Приятели – рече той с развълнуван глас. – Не забелязвате ли нещо там?

Двамата флибустиери също бяха се изправили и гледаха на север. Там, където линията на хоризонта се сливаше с водите на голямото езеро, множество светли точки, прилични на звезди, блещукаха в далечината.

– Това са светлините на приближаващи се лодки – каза Ван Щилер.

– Възможно ли е Пиетро вече да настъпва към Гибралтар? – рече сякаш на себе си Корсарът и в очите му заигра весел блясък. – Ако излезе така, все още не е късно да отмъстя за братята си.

– Да, капитане, – рече Кармо. – Тези светящи точки са фенери на лодките и корабите. Сигурен съм, че това е Олонеца.

– Бързо, на брега! Ще запалим голям огън да ни видят и да дойдат да ни приберат.

Кармо и Ван Щилер грабнаха веслата и загребаха с всички сили към брега, който беше на три-четири мили от тях.

Половин час по-късно тримата корсари стигнаха сушата край малък залив, който все пак спокойно можеше да побере пет-шест малки платноходи. Веднага след това събраха сухи клони и запалиха огромен огън, който можеше да се види на петнадесет мили в морето.

Светлите точки бързо идеха към тях.

– Приятели – викна Корсарът, който се бе изкачил на една скала. – Пристига флотата на Олонеца!

XXXIV ОЛОНЕЦА

Към два часа сутринта четири остроноси, големи лодки, привлечени от огъня, навлязоха в малкия залив.

В тях имаше сто и двадесет корсари, водени от Олонеца. Всички те съставляваха авангарда на флотата му.

Прочутият флибустиер остана много изненадан, когато видя пред себе си Черния Корсар, понеже не очакваше да го срещне тъй скоро. Но като научи необикновените приключения, споходили и приятеля му, каза:

– Мой бедни кавалере, не ти върви с този проклет старец, но кълна се в името на дявола, този път вярвам, че ще го спипаме. Заповядал съм да обкръжат Гибралтар, за да не може от никъде да побегне. Ще го обесим на гротмачтата на „Мълния“, обещавам ти.

– Съмнявам се, Пиетро, че ще го намерим в Гибралтар – отвърна Корсарът. – Той знае, че ние настъпваме към града, знае, че ще го търсим от къща в къща и затова се страхувам, че няма да е там.

– Но нали си го видял да се отправя към Гибралтар с каравелата на графа?

– Да, Пиетро, но ти не знаеш колко той е хитър. Може вече да е сменил курса на каравелата, за да не го изненадаме в Гибралтар.

– Вярно е – каза Олонеца, замислен. – Този проклет херцог е по-хитър от нас и може би ще заобиколи Гибралтар, за да потърси убежище някъде по източното крайбрежие. Научих, че имал роднини и големи владения в Хондурас, в Порто Кавальо, и възможно е да е напуснал залива, отправен натам.

– Виждаш ли, Пиетро, как съдбата закриля този старец?

– Ще се умори, кавалера. Ако някой ден се убедя, че се намира в Порто Кавальо, не бих се поколебал да го измъкна оттам. Този град заслужава едно посещение и съм сигурен, че всички флибустиери от Тортуга ще ме последват, за да сложат ръка върху несметните му богатства. Обещавам ти да ти помогна, а ти знаеш, че Олонеца никога не е изневерил на думата си.

– Благодаря, разчитам на нея. А сега кажи ми, къде е моята „Мълния“?

– Изпратих я на изхода на залива, заедно с други два кораба, за да

попреча на испанските линейни кораби да ни нападнат в тил.

– Колко души доведе със себе си?

– Сто и двадесет, но тази вечер пристига Баска с други четиристотин и утре ще нападнем Гибралтар.

– Надяваш ли се да успееш?

– Убеден съм, макар да научих, че испанците са сбрали осемстотин души и са препречили пътищата в планината, които водят към града, издигайки множество бариери. Няма да ни е лесно, а и много хора ще загубим, но смятай, че ще успеем, приятелю.

– Готов съм да те следвам, Пиетро.

– Разчитах на смелостта ти и безпогрешната ти сабя, кавалере. Ела да вечеряш на моята лодка, а после да си починеш. Струва ми се, че имаш нужда.

Корсарът, който едва се държеше на крака, го последва, а през това време флибустиерите слязоха на брега и се приготвиха да бивакуват в края на джунглата, в очакване на Баска и другарите му.

За да не губят време, голяма част от тези неуморими хора тръгна веднага на разузнаване в околността, за да изберат подстъпите към Гибралтарската крепост, откъдето да я нападнат изневиделица. Някои смели разузнавачи бяха проникнали близо до крепостните стени; преструвайки се на рибари корабкрушенци те бяха разпитали за пригответленията и отбранителната мощ на врага. Повечето от тези сведения не бяха много насърчителни, дори за смели бойци като корсарите. Те се натъкнаха на траншеи с оръдия в началото на всички пътища, а полето пред тях беше осеяно със спирали от бодлив плет. Бяха узнали още, че комендантът на крепостта – един от най-хубавите и способни командири, които Испания имаше по онова време в Южна Америка – накарал войниците да се закълнат, че ще приемат до един смъртта, но не и испанското знаме да бъде смъкнато.

Пред такива тревожни сведения известен страх се промъкна в сърцата и на най-смелите флибустиери.

Осведомен за разказа на разузнавачите, Олонеца не падна духом; вечерта повика всички командири и произнесе онези думи, които дълго след това се помнеха и повтаряха от моряците в Карибско море.

– Налага се, моряци, утре да се сражаваме като храбреци – рече им той. – Ако загубим, освен живота си губим и нашите богатства, които ни струват толкова мъки и кръв. Побеждавали сме много по-силен неприятел от този, който е зад стените на Гибралтар, но богатствата струпани там са най-големи. Равнявайте се по вашия командир и следвайте

примера му.

Към полунощ лодките на Микеле Баска с четиристотин души на борда пристигнаха на онзи бряг. Всичките флибустиери на Олонеца вече бяха дигнали лагера, готови да тръгнат към Гибралтар, до чиито фортове смятаха да стигнат сутринта.

Щом четиристотинте души на Баска слязоха на брега, строиха се в редици и тази малка войска, командувана от тримата пълководци, веднага пое през горите, след като остави двадесетина души да пазят лодките.

Добре отпочинали и хапнали, Кармо и Ван Щилер застанаха зад Корсара, за да бъдат първи в атаката и първи да заловят Ван Гулд.

– Приятелю Щилер – казваше веселият флибустиер – да се надяваме, че този път ще сложим лапи върху този негодник и ще го предадем на коменданта.

– Щом превземем крепостта, първата ни работа ще бъде да се втурнем в града и му попречим да избяга, Кармо. Знаем че комендантът е дал нареждане на петдесет души да пресекат отстъплението на бегълците в гората.

– Каталонецът също няма да го изпусне от очи.

– Мислиш ли, че вече е влязъл в Гибралтар?

– Сигурен съм. Ще открием този хитрец, ако нашите не го убият.

В този момент някой го удари по гърба, а един познат глас му каза:

– Истина е, куме.

Кармо и Ван Щилер рязко се обърнаха и видяха негъра.

– Я, а ти откъде изскочи?

– Вече десет часа тичам по брега да ви търся. Вярно ли, че старият губернатор бил ви пленил?

– Кой ти каза?

– Чух да разказват някои от флибустиерите.

– Вярно е, но както виждаш му се изплъзнахме с помощта на добрия граф Лерма.

– Кой? Да не би онзи благороден кастилец, който пленихме в къщата на нотариуса на Маракайбо?

– Да, куме. А какво стана с двамата ранени, които ти оставихме?

– Умряха вчера сутринта – отвърна негърът.

– Горките!

– А с каталонеца какво стана?

– По това време трябва да е в Гибралтар.

– Струва ми се, че там ще срещнем голяма съпротива, куме.

– Дори смятам, че голяма част от нашите тази вечер няма да вечерят. Началникът на гарнизона в Гибралтар ще се брани яростно; той навсякъде е поставил траншеи и батареи, за да препречи пътя за бягство на хората си.

– Да се надяваме, че няма да сме сред умрелите, а сред ония, които ще обесят Ван Гулд.

Междувременно четирите дълги колони навлизаха мълчаливо през гъстата джунгла, която по онова време заобикаляше Гибралтар. Напред вървяха малки разузнавателни части, съставени предимно от буканиери. Вече всички знаеха, че предупредени за приближаването на техните неумолими врагове, испанците ги очакваха и беше много вероятно да са им подготвили капани по пътя, преди още да се хвърлят в атака на крепостта.

Няколко пушечни изстрели, дадени пред разузнавателните отряди, бе знак за войската, че градът е наблизо.

Олонеца, Черният Корсар и Баска, страхувайки се от засади, дотичаха до разузнавачите със стотина души, но веднага бяха осведомени, че Не се касае до истинска атака от испанска страна, а до обикновена пресстрелка между предните постове.

Като прецени, че испанците явно знаят за приближаващата войска, Олонеца заповяда да спрат и изчакаат зората, тъй като първо искаше да се увери в отбранителните средства на врага и естеството на терена, който започваше да става бластист.

От дясната страна на флибустиерите се издигаше горист хълм. Придружен от Корсара, Олонеца се изкачи на върха му, откъдето можеше да види част от околния пейзаж. Вече се зазоряваше, когато стигнаха върха. Една бяла светлина, която в източната брегова линия на езерото преминаваше в червено, завладяваше бързо небето и багреше водите с розови оттенъци, предвещавайки прекрасен ден.

Олонеца и Корсарът обърнаха поглед към платината пред тях, чийто връх се издигаха две назъбени крепости, над които се вееше испанското знаме. Зад тях се виждаха групи от къщи с бели стени и покриви на бамбукови колиби.

Олонеца свъси вежди.

– По дяволите! – възкликна. – Никак няма да е лесно да овладеем тези два форта без артилерия и стълби. Трябва да извършим чудеса от смелост, ако не, ще загубим играта и дълго време няма да имаме желание да закачим испанците.

– Още повече пътят към крепостта през планината е запрещен – каза

Корсарът. – Виждам батареи и прегради, които трябва да преодоляваме под оръдейния огън на фортовете.

– А онова блато, което е пред нас и което ще принуди хората ни да строят висящи мостове, виждаш ли го?

– Да, Пиетро.

– Ако можехме да го заобиколим и минем през равнината, но... какво забелязвам! Те са я наводнили! Виж как водата бързо напредва!

– Имаме работа с командир, който познава всички хитрости на войната, Пиетро.

– Явно.

– Какво смяташ да правим?

– Да предизвикаме съдбата, кавалере. В Гибралтар се крият повече богатства, отколкото в Маракайбо и урожайт ще бъде голям. Какво ще се каже за нас, ако отстъпим? Никой няма да има повече доверие в Олонеца, в Черния Корсар или в Микеле Баска.

– Истина е, Пиетро; славата ни на смели и непобедими корсари ще залезе. А помисли, че между онези крепостни стени е моят смъртен враг.

– Знам, затова искам да го пленим. На теб и Баска поверявам голямата част от флибустиерите, с които да прекосите блатото и форсирате планинския път; аз ще заобиколя гората и прикривайки се зад дърветата, ще се постарая да стигна незабелязан до стените на първия форт.

– А стълбите, Пиетро?

– Имам план. Постарай се да задържиш вниманието на испанците, останалото остави на мен. Ако до три часа Гибралтар не бъде в наши ръце, името да не ми е Олонеца. Да се прегърнем, кавалере, защото не се знае дали ще се видим отново.

Двамата смели корсари се притиснаха един друг, после, при първите изгриващи лъчи на слънцето, слязоха бързо от хълма.

Флибустиерите вече се бяха настанили в края на леса, в началото на тресавището, което бе спряло настъплението им. В отсрещния му край се виждаше малък редут с две оръдия, заплашително насочени към тях.

Кармо и Ван Щилер, заедно с неколцина другари бяха опитали издръжливостта на меката почва, но бързо се оттеглиха, след като установиха колко измамен е теренът.

Тази неочаквана и непреодолима пречка, далеч преди да стигнат подстъпите на крепостта, попари ентузиазма на мнозина, макар никой да не говореше за отстъпление.

– Кураж, морски вълци! – извика Олонеца. – Зад тези стени се

крийт несметни богатства. Да докажем на нашите неприятели, че оставаме винаги непобедими.

Даде заповед да се образуват две колони, на хората повтори, че никаква пречка не трябва да възпира шурма им и подаде команда марш напред.

Черният Корсар застана начело на най-многобройния отряд, придружен от Баска, а Олонеца с хората си тръгна покрай леса, за да заобиколи наводнената равнина и стигне незабелязан под крепостта.

XXXV ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ГИБРАЛТАР

Колоната, която Черният Корсар и Баска трябваше да изведат през тресавището, охранявано от батареите на испанците, се състоеше от триста и осемдесет души, въоръжени с къса сабя и по някой пистолет с по тридесет фишека. Не бяха счели за нужно да се въоръжат с пушки, защото смятаха, че няма да са им от полза при шурмуването на крепостта и при ръкопашните боеве. В действителност тези хора бяха триста и осемдесет демони, решени на всичко, готови да се нахвърлят с ярост, да преодолеят всякаква преграда, но да излязат победители.

Едва-що бяха стигнали до началото на тресавището, когато испанската батарея от отсрещната страна започна да сипе желязо между тръстиките. Навсякъде пръскаше вода и кал, земята сякаш вреше. Това беше опасно предупреждение, но недостатъчно, за да спре гордите морски бойци. По примера на своите командири, те веднага почнаха да събират дебели клони и папрат, по които да преминат през тресавището.

– Напред, морски вълци!

Флибустиерите се втурнаха в тресавището, нехаещи за неприятелската канонада, която с всяка минута ставаше все по-честа. Движението през тресавището ставаше все по-опасно, колкото повече флибустиерите се отдалечаваха от гората. Мостът, направен от клони и листак, не бе достатъчен за всички. Отляво и отдясно хората падаха в калта и затъваха до пояс, а другарите им губеха време да ги теглят. През това време огънят на испанците се засилваше, косеше хората от първите редици, без те да могат да отговорят с огън, защото притежаваха, и то не всички, по един пистолет, чиято далекобоиност бе доста съмнителна.

Черният Корсар и Баска бяха запазили възхитително хладнокръвие посред цялата тази олелия и оръдеен хаос. Окуражаваха всички със спокоен глас и с примера си, утешаваха ранените, минаваха ту напред, ту назад, за да подканят носачите на клони, сочеха гъсталаци от тръстика, където хората да се прикрият от непреставания огън на батареите.

Макар да започваха да се съмняват в успеха на това трудно начинание, което вече наричаха лудост, флибустиерите не падаха духом и работеха неспирно, убедени, че ако успеят да прекосят това проклето бла-то, лесно биха се справили с вражеската артилерия. Но нейният гибелен картеч помиташе челните редици. Вече дванадесет корсари, ранени

смъртно, бяха изчезнали в калните води на блатото, други двадесет ранени се мятаха сред клоните, но не издаваха стон на болка, а намираха сили да отказват всякаква помощ от другарите си, за да не бавят настъплението им.

– Напред, другари! Отмъстете за нас!

Вече никой не можеше да удържи на тия страшни мъже, жадни за мърт; вече никаква батарея, колкото и мощна, не можеше да ги отблъсне. Със саби в десницата и пистолет в лявата ръка, те връхлетяха по наsipите на редута. Картечен залп повали първите, но ония зад тях налитаха като фурии, разсичаха артилеристите по местата им, прегазваха войниците, сломяваха за миг всяка съпротива.

Мощно ура извести на Олонеца и хората му, че първото, може би най-трудното препятствие, е преодоляно. Но радостта им бе краткотрайна. Корсарът и Баска, побързали да слезат в равнината, за да проучат терена и да решат кой път да хванат, бяха видели едно ново препятствие, което преграждаше пътя им към планината. Зад малка гора се вееше голям испански флаг, а той означаваше наличиостта на друг форт или редут.

– Триста дяволи! – викна Баска, бесен от яд. – Да ни довърши ли иска този проклет комендант на Гибралтар? Какво ще кажете, кавалере?

– Мисля, че сега не е момента да отстъпваме.

– Понесохме много тежки загуби.

– Знам.

– А и хората са ни капнали от умора.

– Ще им дадем малко почивка, след това ще нападнем и тази батарея.

– Дали Олонеца е успял да стигне под крепостта?

– Не чухме гърмежи откъм равнината, значи е стигнал сполучливо до планинските склонове с гори, без да срещне препятствия.

– Върви му на нашия Олонец.

– Дано и на нас да провърви, Микеле.

– А сега какво да правим?

– Ще пратим няколко души да разузнаят в гората.

– Да вървим, кавалере. Не трябва да оставим да спад не устремът на хората ни.

Докато разузнавачите бързо се отдалечаваха, следвани отблизо от един отряд буканиери със задача да ги предпазят от засади, Корсарът и Баска взеха мерки ранените да бъдат пренесени отвъд тресавището, а за всеки случай наредиха да бъде подсилен мостът до самото му начало, за

да си осигурят път за отстъпление.

Вестите, които разузнавачите донесоха, не бяха от най-добрите. Гората била опразнена от испанците, но в равнината видели голяма батарея и многобройна войска, която трябваше да атакуват при всички случаи, ако искаха да стигнат до планинския път. Но от Олонеца не донесоха никакви новини, сякаш бе потънал някъде в джунглата.

– Напред, морски вълци! – викна Корсарът, като извади сабята си – Щом превзехме първата батарея, няма да отстъпим и пред втората.

Нетърпеливи да стигнат под крепостта на Гибралтар, корсарите не чакаха да им повторят заповедта. След като оставиха един взвод да се грижи за ранените, те решително навлязоха в леса и с бърза крачка се насочиха към врага, с надежда да го изненадат.

Прекосяването на гората мина добре, понеже не срещаха съпротива, но когато стигнаха до равнината, спряха, смутени от много топовни гърла, насочени срещу им. Касасеше се за истински редут, защитен от ровове, преградни стени, от които се подаваха осем оръдия.

Черният Корсар и Баска също се поколебаха.

– Струва ми се, че няма лесно да прекосим равнината под огъня на тия огнени гърла – рече Микеле Баска.

– И въпреки това не можем да се върнем, сега когато Олонеца може би е под фортовете на Гибралтар. Хората ще кажат, че ни е страх, Микеле.

– Ех, да имаме някакъв топ...

– Испанците бяха здраво приковали оръдията на батареята, която превзехме. Впрочем, напред в атака!

Без да погледне дали хората го следват, Корсарът се хвърли напред, тичайки през равнината към редута.

Отначало флибустиерите се поколебаха, но като видяха, че след Корсара се втурнаха Баска, Ван Щилер, Кармо и негърът, полетяха напред с войнствени викове.

Испанците ги оставиха да приближат на хиляда метра, след което откриха огън. Въздействието от този залп бе страхотен. Първите редици бяха просто пометени, а ония след тях отстъпиха обезумели от ужас, въпреки виковете на нахалниците им. Някои отряди се опитаха да се престроят, но втори залп ги принуди да последват отстъпващите, които безредно се оттегляха към гората.

Корсарът обаче не ги последва. Бе събрал около себе си дванадесетина души, между които Кармо, Ван Щилер и африканецът, с които се бе прикрил зад един храст а края на равнината, после с прибежки

прекосиха района на обстрела и стигнаха невредими до подножието на равнината. Едва що навлязоха в гористите склонове, когато чуха отгоре си грохота на тежката артилерия на двата гибралтарски форта и виковете на флибустиерите.

– Приятели, Олонеца се кани да атакува града – викна. – Напред, мои храбреци!

– Хайде да вземем участие в новото празненство – викна на свой ред Кармо. – Чака ни голяма веселба, другари!

Макар всички да бяха крайно уморени, започнаха да се изкачват пъргаво по склона и да си проправят път сред храстите. Изглежда испанците бяха открили частите на Олонеца, защото от върха артилерията яростно боботеше. На този тътен хората на Олонеца отговаряха с оглушителен рев, за да накарат врага да помисли, че са много повече отколкото в действителност.

Гюлетата на тежките оръдия падаха навред, чак в подножието на планината, като повалеяха с трясък дървета и клони.

Черният Корсар и другарите му бързаха да настигнат Олонеца, преди да започне атаката на двата форта. Натъкнаха се на пътечка между дърветата и за половин час стигнаха до върха, където срещнаха ариергарда на Олонеца.

– Къде е командирът ви? – попита Черният Корсар.

– В края на гората – отвърнаха.

– Започна ли атаката?

– Чакаме подходящия момент.

– Заведете ме при него.

Двамата флибустиери се отделиха от отряда и провирайки се между гъстите храсти, го заведоха до предните линии, където се намираще Олонеца с някои от помощниците си.

– Поклон пред ада! – възкликна флибустиерът с весел глас. – Съвсем навреме ми идвате на помощ.

– Недей разчита, Пиетро – отвърна Корсарът. – Водя ти само дванадесет души.

– Дванадесет!... А другите? – попита флибустиерът и пребледня?

– Бяха отблъснати в тресавището от втората батарея, след като понесоха тежки загуби.

– По дяволите! А аз разчитах на тях.

Може би са опитали повторно да атакуват. Скоро чух оръдията в равнината да трещят.

– Няма значение. Междувременно ще започнем атаката на по-

силния форт.

- А как ще се изкачим без стълби?
- Надявам се да накарам испанците да излязат навън.
- По кой начин?
- Като се престорим, че бягаме. Предупредих хората си.
- Тогава да настъпваме.
- Флибустиери от Тортуга! В атака! – викна Олонеца.

Корсарите, които дотогава се криеха зад дърветата и храсталациите, за да се предпазят от страшния оръдеен огън, се втурнаха към откритото пространство. Олонеца и Черният Корсар тичаха пред тях, за да ги водят и ги предпазят от тежки загуби.

Испанците от предния форт, който бе най-важният и най-добре въоръженият, започнаха стрелба, за да пресекат настъплението, но изглежда беше късно. Макар много да падаха, за кратко време корсарите стигнаха под стените и кулите, опитвайки да се покатерят по тях, като стреляха безспирно с pistolетите по ония, които се подаваха от ескарпите. Някои дори бяха успели да стигнат до горе, въпреки ужасната съпротива на гарнизона, когато прогърмя гласът на Олонеца:

- Морски вълци! В отстъпление!

Корсарите, които бяха в подножието на форта и напразно опитваха да излязат нагоре, побегнаха стремглаво и безредно към близката гора, без да изпускат оръжието от ръка.

Защитниците на форта, надявайки се лесно да ги изтребят, вместо да наведат цевите на оръдията си – спускаха мостовете и се впуснаха безразсъдно след бегълците. Именно това чакаше Олонеца.

Изведнъж корсарите рязко се обърнаха и минаха в контраатака. Испанците не очакваха подобна тактика; изненадани от яростния устрем, те се огънаха и почнаха панически да отстъпват, но пред вратите на форта се спряха, за да възпрат корсарите да нахлуят вътре.

Пред бастионите пламна ожесточена, кървава схватка. И двете страни напрягаха всички сили, навсякъде святкаха саби и трещяха пищови, а ония които бяха останали по ескарпите, засипваха с артилерийски картеч и свои, и чужди.

Два пъти по-многобройните испанци вече бяха на път да прогонят флибустиерите и да спасят Гибралтар, когато неочаквано на бойното поле връхлетяха частите на Микеле Баска, който бе успял да си отвори път сред горите на планината. Тези триста души, явили се в такъв подходящ момент, решиха изхода на сражението.

Притиснати от всички страни, испанците бяха отхвърлени и

натикани във форта, но заедно с тях влязоха и флибустиерите, начело с Черния Корсар, Олонеца и Баска, по чудо оцелели и тримата.

Макар отблъснати, дори и вътре във форта, испанците оказваха достойна съпротива, решени да приемат смъртта, но не и да позволят да им свалят знамето.

Черният Корсар бе влязъл с първите и веднага се озова в просторен двор, където повече от двеста испанци ожесточено се сражаваха и се опитваха да отблъснат противниците си, за да си отворят път и да се притекат на помощ на сънародниците си в Гибралтар.

Вече мнозина стрелци бяха паднали под страшната сабя на Корсара, когато видя върху му да връхлита един богато облечен мъж, с широкопола сива шапка, украсена с перо от щраус.

– Внимавайте, кавалере, ще ви убия! – викна благородникът, като вдигна дългата си, светкаща сабя.

Корсарът, който едва се бе справил с един стрелкови капитан, издъхващ в краката му, рязко се извърна и нададе вик на изненада:

– Вие, графе?

– Аз, кавалере – отвърна кастилецът, като го поздрави със сабята си. – Защитавайте се, синьор, защото между нас вече не стои приятелството; вие се сражавате за флибустиерията, аз – за знамето на старата Кастилия.

– Позволете ми да мина, графе – отвърна Корсарът, който се опитваше да се притече на помощ на една група флибустиери, заобиколени от испанци.

– Не, синьор – каза кастилецът с решителен глас. – Или вие ще ме убие, или аз вас.

– Моля ви, графе, пуснете ме да мина! Не ме принуждавайте да кръстосам сабя с вас. Ако искате да се биете, има стотици флибустиери зад мен. Аз ви дължа признателност и...

– Не, синьор, квит сме. Преди знамето ни да бъде свалено, граф Лерма ще бъде мъртъв, като комендантът на този форт с всички негови смели бойци.

След тези думи започна бързо да настъпва към Корсара.

Синьорът на Вентимилия, който знаеше превъзходството си над кастилеца и не желаше смъртта на този честен и великодушен благородник, отстъпи две крачки и викна:

– Моля ви, не ме принуждавайте да ви убия!

– Така да бъде! – отвърна графът с усмивка. – А сега, бранете се!

Графът нападнаше с устрем, удвоявайки ударите, които Корсарът

всячески отбиваше. Освен сабите и двамата държеха в лявата ръка кинжал, за да отбиват по-добре ударите. Подскачаха напред-назад, използваваха всичкото си фехтовачно майсторство, като едва се задържаха на крака, поради вадите кръв, стичащи се от всички страни.

Неочаквано Корсарът, който се бе отказал от намерението си да убие благородния кастилец, с ловък привиден удар, описвайки мълние-носен полукръг със сабята си, изтръгна оръжието от ръката на графа – хватка, която бе му се удала вече в къщата на нотариуса.

За зла участ на кастилеца, до него хъркаше в предсмъртна агония капитанът на стрелците, малко преди това пронизан от сабята на Корсара. За миг той сграбчи сабята му, която умиращият още стискаше в ръка, и отново се нахвърли срещу врага си. В същото време един испански войник му се притече на помощ. Принуден да се брани от двамата, Корсарът премина в решителна атака. С един само удар повали войника, после се обърна към графа, който го нападнаше от фланг, но той се прицели зле и сабята му мина покрай Корсара на милиметри. В същия миг последният се извърна и заби острието на оръжието си до дръжката му в гърдите на графа.

– Графе! – викна Корсарът и го пое в ръце, преди да се строполи. – Тъжна е тази победа за мен, но вие я пожелахте.

Кастилецът бе пребледнял като мъртвец; погледна Корсара с полуотворени очи и му каза с тъжна усмивка:

– Тъй е желала съдбата... Поне няма да видя как свалят знамето на старата Кастилия...

– Кармо... Ван Щилер!... Помощ! – викна Корсарът.

– Безполезно е, кавалере – отвърна графът с угасващ глас. – Аз вече съм мъртвец... Сбогом, мой кавалере...

Кръв нахлу в устата му и прекъсна фразата му. Той затвори очи, опита се да се усмихне за последен път и издъхна.

Трогнат до сълзи, Корсарът бавно постави тялото на благородния и горд кастилец, целуна го по челото, което бе още топло, след това се наведе и вдигна окървавената си сабя. Остана за миг замислен, но глъчка-та наоколо му го сепна и със задавен от мъка глас, извика:

– След мен, морски вълци!

Битката продължаваше с нестихващо ожесточение. По ескарпите, кулите, коридорите и бойниците испанците отчаяно се съпротивляваха. Старият и смел комендант на Гибралтар и всичките му офицери бяха загинали, но останалите още се съпротивляваха. Клането продължи още един час и накрая всички паднаха около знамето на далечното си

отечество, но не предадоха оръжието си.

Докато флибустиерите на Олонеца заемаха форта, Баска с няколко подсилени отряди нападна съседния форт и принуди защитниците му да се предадат, след като им бе обещал живота.

Започналата от сутринта битка завърши към два часа по обяд. Четирисотин испанци и сто и двадесет флибустиери бяха намерили смъртта си.

XXXVI КЛЕТВАТА НА ЧЕРНИЯ КОРСАР

Докато жадните за плячка флибустиери се изляха като буйна река над града, останал без защитници, препречвайки веднага пътя на жителите, които можеха да побегнат в джунглата с по-скъпите си вещи, Черният Корсар, Кармо, Ван Щилер и Моко прехвърляха трупове, струпани във вътрешността на форта, с надежда, че ще намерят между тях губернатора на Маракаибо, омразният Ван Гулд.

На всяка крачка пред тях се изпречваха ужасни сцени. Навсякъде се издигаха купчини с мъртъвци, обезобразени от сечта, с отрязани ръце, разцепели гърди и черепи, от които се стичаха вади кръв по стълбите, площадките и двора на форта. Някои, още полуживи, стискаха в предсмъртен гърч оръжието си, други с мъка се надигаха сред затисналата ги камара мъртъвци и с шепнещ глас молеха за помощ.

Корсарът, който не таеше никаква омраза към испанците, щом чуеше вопъл, бързаше да се притече на помощ на ранения и подпомогнат от Моко и двамата флибустиери го отместваше настрана и му оказваше първа помощ.

Вече бяха прехвърлили всички тези нещастници от вътрешния двор, когато от един куп с трупове до тях достигна глас, който им се стори познат.

– Дявол ме взел, ако не съм чувал вече този глас – рече Кармо.

– Аз също – потвърди Ван Щилер.

– Вода, кабалерос, вода! – стенеше гласът изпод труповете.

– Гръм и мълния! – викна Ван Щилер. – Това е гласът на каталонца.

Корсарът и Кармо се хвърлиха нататък и трескаво взеха да преобръщат мъртъвците. Появи се една глава, обляна в кръв, после две дълги, слаби ръце и накрая едно още по-дълго тяло с кожена ризница, също опръскана в кръв.

– Карамба! – възкликна човекът при вида на Корсара и Кармо. – Ето, че щастието идва неочаквано!

– Ти ли си, славни каталонцо на моето сърце? – викна весело Кармо. – Радвам се да те видя още жив.

– Къде си ранен? – попита го Корсарът, като му помогна да се изправи.

– Удариха ме със сабя по едното рамо и втори път по лицето, но без това да ви обижда, ще ви кажа, че Корсарът, който ме подреди така, се надяна на шпагата ми като яре. Но кълна ви се, кабалерос, че съм радостен да ви видя живи и здрави.

– На, пийни си! – рече Кармо и му подаде манерката си с вода, примесена с ракия. – Това ще те оправи.

Каталонецът, който беше само ранен, изпи манерката на един дъх, после обърна очи към Черния Корсар и му каза:

– Вие търсите губернатора на Маракайбо, нали?

– Да – отвърна Корсарът. – Виждал ли си го?

– Ех, синьор, изпуснахте възможността да го обесите, както и аз да му върна двадесетте тояги.

– Какво искаш да кажеш? – попита го Корсарът през зъби.

– Този хитрец, предвиждайки победата ви, не слезе на този бряг.

– А къде?

Един от войниците, които са го съпровождали, ми каза, че Ван Гулд бил откаран с каравелата на граф Лерма в Коро, на източния бряг, където знаел, че се намира друг испански платноход.

– И къде ще продължи?

– В Порто Кавальо, където има владения и роднини.

– Сигурен ли си в това, което казваш?

– Напълно, синьор.

– Проклятие! – викна Корсарът с ужасен глас. – Да ми избяга отново, когато смятах, че съм го настигнал! Така да бъде! Но и в ада да се скрие, Черният Корсар ще го намери, дори да трябва да пропиеле цялото си богатство. Ще преобърна бреговете на цял Хондурас, но мира няма да му дам, кълна се в бога!

– Ако нямате нищо против, аз ще ви придружа, синьор – каза каталонецът.

– Добре, ще дойдеш с мен, но кажи, смяташ ли, че мога да го настигна?

– По това време вече е отплувал и преди вие да стигнете до Маракайбо, корабът му ще е докоснал бреговете на Никарагуа.

– Нека бяга, но щом се върнем в Тортуга ще подготвя такава експедиция, каквато не е виждана в Мексиканския залив. Кармо, Ван Щилер,верявам този човек на вашите грижи, а ти, Моко, ела с мен в града. Трябва да се срещна с Олонеца.

Завладеният почти без съпротива град от корсарите предлагаше същата гледка, на която се бяха натъкнали във форта. Навсякъде се чуваха

викове, плач на жени и деца, гърмежи. Тълпи от граждани, подгонени от корсарите, тичаха из улиците и мъкнеха ценна покъщнина. Отвсякъде долитаха крясъци и крамоли, стреляше се в къщите, от прозорците излитаха тела. Някъде ужасен вой подсказваше, че флибустиерите и буканиерите измъчват жертвите си да им кажат къде са скрили богатствата си, другаде се носеше писък на жени и вопли на старци от горящите къщи, от които излизаха облаци искри, заплашващи града с пожар.

Свикнал с тези сцени още от Фландрия, Корсарът отминаваше това зрелище с погнуса, изписана по лицето му.

Като стигна централния площад, зърна Олонеца сред една тълпа от флибустиери, докарали там много граждани, да мери златото, което хората му непрекъснато носеха.

– Да не се наричам Олонеца, ако това не е Черният Корсар, когото смятах, че е в Гибралтар, зает да беси Ван Гулд – провикна се Олонеца.

– Е, какво? Не ми изглеждаш доволен, кавалере?

– Така е – отвърна Корсарът.

– Какво се е случило?

– В този час Ван Гулд плува към бреговете на Никарагуа.

– Пак ли ти избяга? Самият дявол му помага! Истина ли е това, което ми казваш?

– Да, Пиетро. Отива да се скрие в Хондурас.

– А ти какво смяташ да правиш?

– Дойдох да ти кажа, че се връщам в Тортуга, за да подготвя нова експедиция...

– Как! Без мен? Ех, кавалере...

– Ще дойдеш ли?

– Обещавам ти. След няколко дни ще тръгнем и щом стигнем в Тортуга, ще организираме нова флота, за да открием този стар хитрец.

– Благодаря ти, Пиетро, разчитам на теб.

* * *

Три дни по-късно, когато завършиха плячкосването на града, флибустиерите се натовариха на многото лодки, изпратени им от корабите. С тях водеха повече от двеста пленници за които се надяваха рано или късно да получат добър откуп, големи количества храни, стоки и злато на огромната стойност от двеста и шестдесет хиляди пиастри – сума, която за няколко седмици щяха напълно да пропилят за празненства и пирове в Тортуга.

Прекосяването на езерото мина без прекеждия и на следващия ден

корсарите се качиха на корабите си, които ги чакаха близо до Маракаи-бо, тъй като имаха намерение повторно да посетят този град и, ако е възможно, втори път да го плячкосат.

Черният Корсар и другарите му се бяха настанили на кораба на Олонеца, понеже „Мълния“ бе изпратена на изхода на залива, за да предотврати някоя изненада от испанска страна.

Кармо и Ван Щилер водеха със себе си и каталонеца, чиито рани бързо заздравяваха.

Както флибустиерите предполагаха, жителите на Мараканбо бяха се завърнали в града, с надежда че корсарските кораби няма да хвърлят отново котва в тяхното пристанище, така че този път нещастните хорица, макар и напълно ограбени, трябваше да внесат нови тридесет хиляди пиастри, под заплахата за повторни грабежи и палежи.

Следобеда на същия ден корсарската ескадра напусна окончателно тези места, като отплува при добър попътен вятър към изхода на залива. Времето се разваляше и всички бързаха да напуснат тези опасни брегове. Откъм Сиера ди Санта Мария се надигаха големи черни облаци, които заплашваха да затъмнят залязващото слънце, а морският бриз преминаваше в силен вятър.

Щом зърна фенерите на ескадрата, Морган насочи носа на „Мълния“ към входа на залива. Малко след това бързият кораб на Корсара докосна лодката и прие своя комендант и другарите му.

Едва-що Корсарът сложи крак на палубата, посрещна го мощен вик:

– Да живее нашият комендант!

Следван от Кармо и Ван Щилер, които подкрепяха каталонеца, Корсарът прекоси своя кораб сред шпалир от моряци и бързо се насочи към една бяла фигура, която се бе появила на стълбите на долната палуба.

Радостно възклицание се откъсна от гърдите на този горд мъж.

– Вие, Хонората!...

– Аз, кавалере – отвърна младата фламандка и тръгна бързо към него. – Какво щастие да ви видя отново жив!

В този миг ослепителна мълния разкъса дълбокия мрак, легнал над морето, последвана от далечен тътен. При тази неочаквана светлина, озарила красивата външност на младата фламандка, от устата на каталонеца се изтръгна вик:

– Тя!... Дъщерята на Ван Гулд тук! Господи!

Корсарът спря като ударен от гръм, после се извърна рязко към

каталонца, загледан учудено в девойката и го запита с нечовешки глас:

– Какво каза? Повтори... или ще те убия!

Каталонецът не отговори. Свит надве, той гледаше девойката бавно да се отдръпва и да се клатушка, сякаш бе получила удар в сърцето.

Известно време на палубата на кораба настъпи дълго мълчание, нарушавано само от глухия рев на вълните. Сто и двадесетте души от екипажа сякаш не дишаха и бяха насочили вниманието си към момичето, което отстъпваше, и към Корсара, застанал като вкаменен, с вдигнат юмрук към каталонца.

Всички предугаждаха ужасна трагедия.

– Говори! – повтори изведнъж Корсарът със задавен глас. – Говори!

– Тази... е дъщерята на Ван Гулд – рече каталонецът сред общата тишина на кораба.

– Познаваш ли я?

– Да.

– Закълни се, че е тя.

– Заклевам се.

От устните на Корсара се изтръгна истински рев на болка и ярост. Видяха го да се препъва, сякаш някой го бе ударил с боздуган, сведе глава чак до пода, но изведнъж скочи като тигър.

Задавеният му глас отекна сред рева на вълните:

– Нощта, в която прекосявах тези води с трупа на брат ми, Червения Корсар, всички помните моята клетва. Проклетата да е онази нощ, която сега иска от мен смъртта на любимата ми!

– Коменданте... – рече Морган, като приближи.

– Тишина! – викна Корсарът със задавен от сълзи глас. – Тук запovedват моите братя!

Тръпка на суверен ужас полази по гърбовете на екипажа. Очите на всички бяха обърнати към морето, което блестеше както през нощта на ужасната клетва, от страх да не се появят сенките на двамата корсари, погребани в морските дълбини.

Междувременно, младата фламандка продължаваше да отстъпва, хванала главата си с две ръце. Корсарът бавно отиваше към нея, с пламнали очи като два въглена И двамата не говореха, сякаш вече нямаша глас.

Онемели, неподвижни, ужасени от тази сцена. Флибустиерите не сваляха очи от тях.

Девойката стигна до началото на стълбите, които водеха към каютите, спря за миг, вдигна двете си ръце в знак на отчаяние и започна да

слиза, следвана от Корсара. Когато стигнаха в салона, херцогинята спря.

Корсарът затвори вратата и с хълцащ глас й каза:

– Нещастница!

– Да – промълви девойката с угаснал глас, – нещастница съм.

Последва кратка тишина, прекъсвана само от хълцанията на фламандката.

– Проклетата да е тази моя клетва! – подхвана Корсарът, напълно сломен. – Вие... дъщеря на Ван Гулд на оногова, към когото храня вечна омраза!... Дъщеря на предателя, които избя братята ми! Господи, това е ужасно?

Спря за миг, после продължи с развълнуван глас:

– Та няма не знаехте, че съм се заклел да унищожа всички ония, които имат нещастieto да принадлежат към семейството на моя смъртен враг? Заклех се в нощта когато спуснах в морето третия си брат, убит от баща ви, о господи, хората ми бяха свидетели на онази ми злостастна клетва, която сега ще струва живота на единственото момиче, което съм обичал, защото вие... ще умрете!

– Е, добре, убийте ме! – рече тя. – Съдбата е пожелала баща ми да стане предател и убиец. Убийте ме с вашите ръце. Ще умра щастлива, ако смъртта ми иде от човека, когото обичам най-много.

– Аз? – каза Корсарът и се отдръпна уплашено. – Аз да ви убия? Не... това не мога.

Стана от стола, сграбчи момичето за ръката и го повлече. Към прозореца на десния борд.

Морето отдолу блестеше, сякаш разтопен бронз бе плъзнал под вълните, а по тъмния хоризонт, натежал от облаци просветваха далечни мълнии.

– Вижте – рече Корсарът с нарастващо вълнение. – Морето блести, като онази нощ, когато спуснах в недрата му телата на моите братя, жертвите на вашия баща. Те са там долу, следят ме, гледат кораба ми... – виждам очите им, приковани в мен... виждам трупoвете им да се полюшкват между вълните. Те искат отплата, искат да изпълня клетвата си. Мои братя! Почивайте в мир! Ще изпълня клетвата си... но ви моля, бъдете над жената, която най-много обичах... която тъй-много обичах!...

Пристъп от плач задави думите му. С лице на луд или на човек, който бълнува, се бе надвесил от прозореца и втренчил поглед в разярените вълни. Изведнъж се извърна към девойката, която се бе отскубнала от ръцете му. Всякакъв израз на болка бе изчезнал от лицето му. Сега той бе отново страшният морски корсар, суров и безпощаден.

– Пригответе се да умрете, синьорина – каза ѝ той със злокобен глас. – Молете се братята ми да ви закрилят! Чакам ви на палубата.

Напусна салона с твърда крачка, без да се извърне, качи се по стълбата, прекоси горната палуба и застана на командния мостик.

– Морган – обърна се той към своя помощник. – Наредете да приготвят една лодка и я спуснете в морето.

Хората от екипажа не се помръднаха. Само кормчията въртеше лоста, насочвайки „Мълния“ на север, след останалите кораби на флибустиерската флотилия, чиито фенери блещукаха в далечината.

– Какво искате да правите, коменданте? – попита вторият офицер.

– Да удържа на клетвата си – отвърна Корсарът с притихнал глас.

– Кой ще слезе в лодката?

– Дъщерята на предателя.

– Синьор!...

– Тишина! Моите братя ни гледат. Изпълнявайте! На този кораб заповядва Черният Корсар!

Никой не помръдна, за да изпълни заповедта му; този екипаж, съставен от горди мъже, какъвто беше техният шеф, мъже, сражавали се себеприщателно в десетки битки, в този върховен момент се чувстваха като приковани от непреодолим ужас.

Гласът на Корсара отекна втори път от мостика, този път властен и грозен:

– Моряци, изпълнете заповедта!

Боцманът излезе от редиците и даде знак на няколко души да го последват. Те спуснаха под стълбата на десния борд една лодка, поставиха в нея храна и буре с вода и зачакаха други заповеди.

По същото време от долната палуба се изкачи младата фламандка, все още облечена в бяло и руси коси, разпилени по раменете. На екипажа тя изглеждаше като призрачно видение.

Младата жена прекоси палубата без да каже нито дума, изправена и решена на всичко. Щом стигна до стълбичката, където боцманът и показваше лодката в морето, тя спря за миг, обърна се към кърмата и погледна Корсара, чиято черна фигура се открояваше върху небето, разкъсано от огнени светкавици. Погледна няколко минути гордия враг на нейния баща, изправен на командния мостик, махна му с ръка за сбогом, бързо се спусна по стълбичката и се качи в лодката.

Боцманът изтегли въжето, без Корсарът да го задържи дори с един жест.

Общ вик се откъсна от устните на целия екипаж:

– Спасете я!

Корсарът не отговори. Беше се надвесил над парапета и гледаше лодката, която вълните бързо отнасяха в открито море, ту издигайки я, ту спускайки, като корабокрушенец, останал без весла.

Вятърът се усили и донесе далечния грохот на гръмотевиците.

Лодката все повече се отдалечаваше. На носа още личеше бялата фигура на младата фламандка. Ръцете и бяха протегнати към „Мълния“ в сетен порив на надежда.

Целият екипаж се бе струпал на десния борд и я следеше с очи, но никой не отронваше дума. Всеки от тях знаеше, че всеки опит да разколебаят гордия Корсар би бил напразен.

Лодката продължаваше да се отдалечава и сега представляваше голяма черна точка, която светкавиците осветяваха от време на време. Ту се показваше на гребена на вълните, ту потъваше в дълбините, за да се появи отново като фантастично видение.

След няколко мига тя вече изчезна в тъмния хоризонт, обвит в черни, гъсти облаци.

Когато флибустиерите обърнаха очи към капитанския мостик, видяха Корсара бавно да се препъва и да се отпуска върху куп навити въжета, с лице между ръцете. Сред стенанията на вятъра и рева на вълните до тях достигаха откъслечни ридания.

Кармо се приближи до Ван Щилер, посочи капитанския мостик, и каза с тъжен глас:

– Виж горе, Черният Корсар плаче!

ПОСЛЕСЛОВ ЗА МАЛКИ И ГОЛЕМИ

Някога малкият френски град Мантон влизал във владенията на италианския херцог Савон, чиито владения включвали също Ница, Вентилия и други градове. Оттогава са минали повече от два века, но и сега жителите на Мантон могат да ви покажат гроба на Емилио ди Роканера, синьор на Вентимилия, наречен Черният Корсар. Много са легендите свързани с името му, тук всеки може да разкаже живота му, но дали всичко е било така или не, това никой не може да потвърди. Истина е, обаче, че такъв синьор е живял действително и когато през 1898 г. Салгари написва романа си „Черният корсар“, той само възкресява едно познато на всички име, съживявайки блясъка на неговия ореол и спомена за онези исторически събития, на които Емилио ди Роканера е действувало лице.

Интересно е тук да кажем, че годината 1898, в която се появява книгата на Салгари, съвпада със събитията около освободителната борба на Куба против испанските колонизатори, завършила с победата на кубинските патриоти и обявяване на независимостта на острова. Общественото мнение в Европа, настръхнало от изнесените факти за зверствата на испанските колонизатори, било изцяло на страната на кубинския народ, и в общност – на всички латиноамерикански народи, останали под колониално робство. Естествено, Салгари не е могъл да разгърне разказа си на фона на тези конкретни политически събития, най-вече поради факта, че цензурата била в ръцете на папата, а Испания – най-вярна и католическа негова дъщеря. Затова Салгари се връща малко назад и описва приключенията на Черния корсар, отдал целия си живот в борбата срещу човека, който поругал семейната му чест – испанският губернатор Ван Гулд.

На какъв исторически фон се движи Черния корсар?

Салгари намира начин да ни подсказе, че се отнася за периода, в който Испания се намесва в Тридесетгодишната война (1618–1648) на страната на австрийските Хабсбурги, поддържани от папата, против Франция, Русия и Англия, образуващи антихабсбургската коалиция. В отговор на военните действия на Испания във Фландрия, Англия и Франция почват усърдно да подкрепят пиратските нападения на флибустиерите и буканиерите над испанските кораби. Действията на флибустиерите и буканиерите – френски, английски и холандски заселници

в Карибския архипелаг, нанесли големи вреди на тихоокеанската флота на испанците. В глава XV на своя роман, Салгари подробно ни запознава с произхода, живота и борбите на тези заселници против испанските подтисници. Но онова, което трябва най-дебело да подчертаем е, че нито на едно място в романа си Салгари не си е послужил с наименованието пирати. Черният корсар не е пират, а борец за правда, флибустиерите и буканиерите, наричащи се братя от брега, не са разбойници, а защитници на земята си. Днес ние знаем, че тези скромни и честни земевладелци, принудени да станат моряци – единствен начин да противостоят на набезите на испанските кораби, които насилствено искали да ги прокудят от земите, за да заселят там изметта на Испания – се отдали на пиратство, защото останали без дом и земя, не са имали друг начин да просъществуват. Разбира се, към тях се прикачили какви ли не авантюристи, дошли, по времето на златната треска в Америка, хугеноти, побегнали от папските гонения във Франция, каторжници и разорени благородници, жадуващи за бърза слава. Но всичко това става малко по-късно, макар имена като тези на Морган, Михаел Баска, Пиер Олонеца и други съратници на Черния корсар, споменати в хроники от онова време като имена на безмилостни пирати, получават в романа на Салгари благородната окраска на положителни герои.

Черният корсар е аристократ по произхождение, но по характер е великодушен към победените, безмилостен към предателите и насилниците, готов да отдаде целия си живот за справедливостта, истинската любов и приятелството.

Наречен от своите сънародници „Италианският Жул Верн“, Салгари (1863–1911) ни е оставил богато литературно наследство. За него знаем, че никога не е пътувал по море, освен един единствен път, когато от Генуа отишъл до Бриндизи с кораб. Завършил на младини морското училище във Венеция, той пропаднал на изпита за капитан на далечни плавания поради слабата си физика и с това завършила цялата му морска кариера. Но плодовете на невероятната си фантазия изливал в своите романи, които пишел вечер на свещ, след работния си ден в кадастралното отделение на Генуезката община. Ломбардо-Радиче и Дж. Карбоне, биографи на Салгари, изтъкват, че той е бил най-добрият възпитател на редица поколения юноши и младежи. И не само заради богатата си фантазия и дарба на неизчерпаем разказвач, а и заради смайващите природоописания и трудолюбиво придобитите знания по зоология, ботаника, астрономия и морско дело. Затова Салгари заема място на голям енциклопедист сред писателите на приключенска литература.

В миналото Салгари е издаван на български в отделни брошури а подобрен превод, които далеч не са могли да го представят в истинската му светлина на голям приключенски автор. С романа „Черният корсар“ издателство „Отечество“ открива поредица от творби на Салгари, включващи прочутия му „корсарски цикъл“. А сега на нашата млада читателска публика да пожелаем нови, щастливи плавания с „Мълния“, кораба на Черния корсар!

Божан Христов

КРАЙ

© 1981 Божан Христов, превод от италиански

Emilio Salgari
Il Corsaro Nero, 1898

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране: Стоян Димитров
Редакция: Сергей Дубина
Допълнителна редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Емилио Салгари. Черният корсар
Издавателство „Отечество“, София, 1981
Художник МАРИО ВЪТКОВ
Редактор ЛЪЧЕЗАР МИШЕВ
Художествен редактор ВЕНЕЛИН ВЪЛКАНОВ
Технически редактор ИВАН АНДРЕЕВ
Коректор МИНА ПЕТРОВА

Emilio Salgari. Il corsaro nero
Edizioni Paoline, Roma 1977

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2125>]